

အေပြေရတနာ

မာန်နဲမုန်

စောပြည့်ရတနာ
မာန်နှင့်မှန်

စာမူနှင့်ပြုချက်အမှတ်	(၁၂၂/၂၀၀၃) (၈)
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	(၁၀၅၁/၂၀၀၃) (၉)
ကွန်ပျူတာစာစီ	ဒွန်း
ဒီဇိုင်း	AUNG HLAIN BWA
ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၃၊ အောက်တိုဘာလ
တန်ဖိုး	(၂၀၀)ကျပ်
စာအုပ်ရေ	(၅၀၀)အုပ်
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်စိန်လှလှသန်းရင်(၃၆၆၀)

စောပြည့်ဝန်းစာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ ၁၅၁လမ်း
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း (ကလျာပုံနှိပ်တိုက်)
	(၁၅၂) ကျွန်းရွှေမြိုင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖြန့်ချိရေး	စောပြည့်ဝန်းစာပေ အမှတ်(၁)၊ ၁၅၁လမ်း ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ ရန်ကင်းမြို့။ ၀၁-၅၄၉၂၇၀
-------------	---

စောပြည့်ရတနာ

မာန်နှင့်မှန်

စောပြည့်ရတနာ

မာန်နှင့်မှန်

- တစ် -

မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်...။

ပြည်ပမှရောက်လာသည့် လေယာဉ် ဆိုက်ကပ်ရာ
အဆောက်အဦးကြီးဘက်တွင်ပါ...။

လေဆိပ်ရှိလူအားလုံးမှာ ငေးသွားကြရသည်။

မြင်လိုက်သည့်အရပ်ကြီးကပင် လူတွေကိုဆွဲဆောင်နေ
သည်ပဲလား...။

သူ၏ကျစ်လျစ်ပြီးတောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သည့် ကိုယ်ဟန်က
ဝင် လူတကာကိုဆွဲဆောင်သည်ပဲလား...။

စောပြည့်ဝန်းစာပေ

သူ၏အသားအရေ၊ သူ၏ချောမောလွန်းသည့်မျက်နှာ
ထင် ဆွဲဆောင်သည့်ပဲလား...။

သူ၏ဆင်ယင်မှုနှင့်သူ၏စတိုင်လ်ကပင် လူတွေကိုဆွဲ
ဆောင်နေသည်ပဲလား...။

အားလုံး၏အရည်အချင်းများကြောင့်ပင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ
သည်။

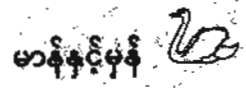

မှန်သည်။

မာန်သည် လေယာဉ်ပေါ်မှဆင်းပြီး၊ လေဆိပ်ထဲဝင်လာ
ကတည်းက လက်တစ်ဖက်က ခရီးဆောင်သေတ္တာလေးကိုဆွဲပြီး
ကျန်လက်တစ်ဖက်က အပေါ်ကျီကိုလက်တွင်တင်ကာ လှမ်းချီ
လာသည့်သူ့ခြေလှမ်းများသည်ပင် စမတ်ကျလွန်းနေပေ၏။

တွေ့လိုက်သည့်လူတကာက သူ့ကိုလည်ဖြန့်ကြည့်ဖြစ်ရ
သည်ချည်းပါ...။

သူ့အသွင်နှင့်သူ့စတိုင်လ်ကို လူတိုင်းကနှစ်သက်အားကျ
ကြဟန်အကြည့်တွေက သူ့နောက်သို့ကပ်ပါလာကြရ၏။

သို့သော်လည်း သူကဖြင့် မာန်ဆိုသောအမည်နှင့်လိုက်
ဆောင်ပင် ထည်ဝါတည်ခန့်လွန်းပါ၏။

ကကြီးပုံမဟာနဖူးနှင့်ဆံပင်ကိုနောက်လှန်ဖိးထားသည့်
သူ့ဆံ ပင်ပုံဆံပင်ဖုံနှင့်သူ့မျက်နှာအကျက လွန်စွာလိုက်ဖက်၏။

သူ့မျက်နှာချောချော၏အနေအထားအား ရှုထောင့်အဖက်
ဖက်မှကြည့်၍ ဆွဲဆောင်မှုပေးနေသည်က ဖြောင့်စင်းထင်ပေါ်
နေသည့် လှပသောသူ့နှုတ်ရယ်ပါတည်း။

သူ့မျက်ဝန်းအစုံသည် နက်ရှိုင်းစွာစူးရှတောက်ပပြီး သူ၏
ဓတူမပါးနှုတ်ခမ်းအစုံသည် သေသပ်စွာရိရှိ၏။

မရယ်မပြုံးသည့်တိုင် သူ့မျက်နှာအသွင်သည် ကြည်လင်၍
ချောမွေ့နေရ၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဆုတောင်းကောင်းခြင်းမျိုးနှင့်
သူ့ဘဝသည် ပြည့်စုံနေစေရသည်။

သူ့ကိုမြင်လျှင် ယောက်ျားချင်းပင်ငေးမောအားကျရသည်
ချည်းမဟုတ်ပါတကား...။

သူ့ခြေလှမ်းများသည် လေလာဥံအဆောက်အဦးအပြင်
ဘက်သို့ရောက်သည်နှင့် သူ့အတွက်ကားသည် အဆင်သင့်ဖြစ်နေ
ပြီဖြစ်၏။

ဦးသာသည် သူ့အတွက်ကားတံခါးကို အသင့်ဖွင့်ထားပေး
သည်။

သူ ကားပေါ်သို့တက်ပြီး ဦးသာသည်လည်း ကားပေါ်သို့
လျှင်မြန်စွာတက်ပြီးနောက် လေဆိပ်မှကားလေးအား ဦးသာ
မောင်းထွက်ခဲ့လေ၏။

“မာန်...”

“ဗျာ...”

“ဒီတစ်ခေါက်တစ်လတောင်ကြာသွားပါလား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် အီတလီအထိသွားလို့ပါ...”

“ဪ... ဒါနဲ့စကားမစပ် မာန်ကိုပြောရဦးမယ်...”

“ဘာလဲ ဦးသာ...”

“ဒီဘက်ကခြံကို လူတွေပြောင်းလာကြပြီ၊ မိသားစုတော့

သိပ်များများမတွေ့ရဘူးတဲ့၊ ကြည့်ရတာတော့ လူအေးတွေပါပဲ”

ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းကို မာန် စိတ်မဝင်စား၍၊ တုံ့ပြန်
စကားမဆိုဖြစ်ပဲနေ၏။

မာန်တစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်နေလျှင် မာန်တကယ်
စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိကြောင်း ဦးသာ သိ၍...

ဦးသာသည် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စကားဆက်မဆို
တော့ပါ...။

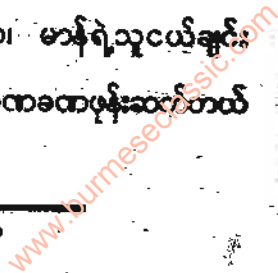
“ဦးသာ...”

“ပြော မာန်...”

“ကုမ္ပဏီမှာအရေးပေါ်ကိစ္စတွေရှိသေးလား...”

“မရှိပါဘူး မာန်၊ မာန်ရဲ့မာနေကျတွေကတော်တော်တော်
တဲ့သူတွေပါ...”

ဪ... ပြောဖို့မေ့နေလိုက်တာ၊ မာန်ရဲ့သူငယ်ချင်း
ဒေါက်တာ စော်ကိုတစ်ယောက်တော့ ခဏခဏဖုန်းဆက်တယ်
တဲ့...”

ထိုစကားကြားတော့ မာန် ပြုံး၏။
 သူ့အပြုံးကငြိမ်၏။
 စကားတွေဆိုဆဲပင် ဦးသာ မောင်းဆော့ကားလေးသည်
 နေအိမ်သို့ရောက်ပြီဖြစ်၏။
 ခြံရှေ့ရောက်သည်နှင့်ဦးသာသည် ရမုက္ကန်ထရိုးနှင့်ခြံတံခါး
 ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး၊ ကားကိုမောင်းဝင်ခဲ့သည်။
 ဆင်ဝင်အောက်အရောက် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အိမ်တံ
 ခါးကို ကဒ်လေးထိုးထည့်ကာဖွင့်လိုက်၏။
 မာန်သည် တစ်လခန့်ဝေးသွားရသည့်သူ့ခြံကြီးနှင့်တိုက်
 ကြီး၏အသွင်ကို သူသည် သတိတရလှည့်ပတ်ကြည့်ဖြစ်ရသည်။
 “ဦးသာ...”
 “ပြော မာန်...”
 ဦးသာကိုခေါ်ပြီး တိုက်ကြီးထဲသို့ သူတို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။
 ဦးသာသည် ပြတင်းတံခါးတွေကို တစ်နေရာရှိလတ်တစ်
 ခုတည်းမှပင် အားလုံးကိုဖွင့်စေလိုက်၏။

တိုက်ကြီးတစ်ဆောင်လုံးသည် အလင်းရောင်များအပြည့်
 ဖြစ်လွန်စွာရှင်းသန့်လှပနေသည်ကို မာန် တွေ့ရ၏။
 “တကယ်ပဲဗျာ၊ ဦးသာကတော့လေ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်း
 သာအောင်အမြဲပဲလုပ်ပေးထားနိုင်တာပဲ...”
 ကျွန်တော့်ရဲ့အိမ်ခြံကြီးက အမြဲတစေကြည်လင်စောက်ပ
 ပြီး ရှင်းသန့်လှပနေတော့တာပဲဗျာ...”
 “မာန် ဒီလိုမြင်တွေ့ရတော့ စိတ်ချမ်းသာတယ်မဟုတ်
 လား...”
 “ဒါပေါ့ ဦးသာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ချမ်းသာမှုဟာ
 ကျွန်တော့် ရဲ့အိမ်ရာလှပသန့်ရှင်းပြီး ကျက်သရေရှိနေဖို့ပဲ...”
 “မာန်ရဲ့လိုလားချက်တွေကို ဦးသာ သိပါတယ်၊ ဒါ
 ကြောင့်လည်း မာန်ရဲ့စိတ်တိုင်းကျ ဦးသာ လုပ်ပေးနိုင်တာ
 ပေါ့...”
 “ဦးသာရယ် ဦးသာကိုယ်၌ကလည်း အလှအပတွေကို
 မွေးဖွားတတ်တဲ့သူမို့ပါလေ...”

ဦးသာဟာ ခုလိုသန်ရှင်းမှုနဲ့အလှအပတွေကို ဝါသနာမပါဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာအောင်ဘယ်လိုလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲဗျာ...”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့ မာန်ပြောတာလည်းဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲကဲ မာန် ခရီးပန်းလားတယ်၊ နားလိုက်ဦးနော်...”

ကုမ္ပဏီကိုမနက်ဖြန်မပဲသွားပေါ့၊ မာန် ပြန်ရောက်တဲ့အကြောင်းကိုတော့ ဦးသာ မန်နေဂျာတွေ့သိ ကြိုတင်ဖုန်းဆက်ထားပေးပါ့မယ်...”

“ဦးသာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

“မာန်က အမြဲတမ်း မျက်နှာသာပေးတဲ့အတွက်လည်း ဦးသာက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်...”

ကဲ...ကဲ...မာန်အနားယူတော့နော်၊ ဦးသာ ညစာပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်...”

ဦးသာဆိုရင်း ထွက်သွားသည်တွင် မာန်သည် သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှစီးကရက်ဗူးနှင့်မီးခြစ်ကိုထုတ်ပြီး မီးညှိဖွာရှိုက်

ရင်းမှ...

သူ့ခေါင်းထဲ မည်သည့်အတွေးမှမပိတ်ခေါ်၊ မည်သည့်အလုပ်မှလည်းအဝင်မခံသေးဘဲနှင့်...

သူသည် မိမိအိမ်ရာ၏ ကြည်နူးမှုလွတ်လပ်မှုအရသာတွေကိုခံစားရင်း...

အနီရောင်မွှေးပွကော်စောကြီးများခင်းထားသည့် မဟော်ဂနီရောင်ကျွန်းလှေကားထစ်များအား တစ်ထစ်ခြင်းတစ်လှမ်းခြင်းနှင့်တက်သွားလိုက်ပါတော့သတည်း။ ။

မိုးလင်းသည်နှင့် အလုပ်သမားတွေရောက်လာကြပြီဖြစ်သည်။
 အလုပ်သမားများအား ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲသူက ဦးသာ...။
 မာန်သည် တိုက်ကြီး၏သုံးထပ်တွင် နေ့စဉ်ကျန်းမာရေးအတွက် ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်မှုလေ့ကျင့်ခန်းများကို လုပ်သည်။
 မာန်အတွက် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သည့်ကိရိယာတွေက အစုံအလင်ရှိသည်ပါ...။
 မာန်၏တိုက်ကြီးသည် ငါးထပ်တိုက်...။

ထိုငါးထပ်တိုက်ကြီးတွင် နေထိုင်သည်က မာန်နှင့်ဦးသာသာဖြစ်၏။
 မာန်နေထိုင်သည်က အပေါ်ဆုံးငါးထပ်တွင်ဖြစ်သည်။
 ဦးသာက အောက်ဆုံးထပ်တွင်နေထိုင်သည်။
 ဒုတိယထပ်တွင် မာန်၏ရုံးခန်းဖွင့်ထားသည်။
 တတိယထပ်သည်က မာန်၏အားကစားနှင့်ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်မှုပစ္စည်းများထားသည်။
 စတုတ္ထထပ်သည်က မာန်၏သီးခြားအနားယူခန်းနှင့် သူငယ်ချင်းနှင့်ညှော်သည်များလာလျှင် မာန်သည် စတုတ္ထထပ်တွင် ဧည့်ခံတွေ့ဆုံနေထိုင်၏။
 မာန်၏တိုက်ကြီးကလည်း ကြီးမားသကဲ့သို့ မာန်၏ခြံကြီးကလည်း ကြီးမားလှပါဘိ...။
 ထိုမျှကြီးမားသည့်ခြံကြီးနှင့်တိုက်ကြီးအတွက် လှပမှုနှင့်သန့်ရှင်းမှုများလုပ်ရ၊ စီစဉ်ရသည်က ဦးသာ သာဖြစ်၏။
 ဦးသာသည် မာန်၏အကြိုက်ကိုသိသည်။ မာန်၏စိတ်ကို

လည်သိသည်။

ဦးသာသည် အားငယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းခဲ့သူဖြင့် မဟုတ်။ ဦးသာနှင့်မာန်သည် မာန် နိုင်ငံခြားမှမြန်မာပြည်သို့ အပြီးတိုင်ပြန်ခဲ့သည့်အချိန်မှစပြီး သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

မာန်အတွက် ဦးသာကိုခေါ်လာပေးသူက မာန်၏ သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာ ဇော်ကိုသာဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ ဇော်ကိုသည်က မာန်နှင့်ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းပါ...။

မာန်နှင့်ဦးသာသည် နေ့လည်းကိုက်သည်ဟု ဆိုရမည်။

မာန်နှင့်ဦးသာသည် နှစ်ယောက်တည်းသာ နေထိုင်ပြီး။

မာန် ဦးစီးလုပ်ကိုင်သည့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများသည်လည်း အားလုံးအောင်မြင်သည်ချည်းဖြစ်၏။

လုပ်ငန်းကိစ္စများကြောင့် မာန်သည် နိုင်ငံခြားသို့မကြာခဏသွားနေရသည့်အချိန်များတိုင်း၌...

ဦးသာသည် ထိုတိုက်ကြီး တွင် တစ်ယောက်တည်းနေ

နိုင်ကာ မာန်၏လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက် သည့်ကိစ္စများကိုပါ ငါ့ဝန်းလုပ်ကိုင်ပေးနိုင်ခဲ့သူပါတည်း။

တကယ်တော့ ဦးသာကိုခေါ်စဉ် မာန်အတွက် ချက်ပြုတ်များမွေးလျှော်ဖွတ်ပြီး အိမ်စောင့်ခြံစောင့်အတွက်မျှသာပါ...။

သို့သော်လည်း ဦးသာသည် အဖက်ဖက်မှတော်ကြောင်း မိမိအပေါ်လွန်စွာစေတနာမေတ္တာထားကြောင်း...

စိတ်ထားမှန် ကြောင်းများအား တစ်စတစ်စဖြင့် မာန်လဲလာ၏။

သို့ဖြင့် မာန်နှင့်ဦးသာသည် သူငယ်ချင်းလိုလည်းနေကြသည်။

အလုပ်ရှင်နှင့်အလုပ်သမားလိုလည်းနေသည်။

ဦးလေးနှင့် တူ၊ အဖေနှင့်သားကဲ့သို့လည်းနေသည်။

ရံဖန်ရံခါ၌ အကြံပေးဖော်အဖြစ်၊ ဆွေးနွေးဖော်အဖြစ်နှင့်လည်း ဦးသာသည် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်မှုရှိသောလူကြီးပီပီ

မာန်အား အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းများအား ပေးဟတ်သူ

ပြစ်၏။

ဟူး...

လေပြင်းတစ်ချက်ပူတ်ထုတ်ကာ မာန်သည် လှေကျွန်းခန်း လုပ်ရင်းမှ နားလိုက်သည်။

မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးကို လည်ပင်းတွင်တွဲလောင်းချတင်ကာ ဝရံတာဘက်သို့ မာန် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

မာန်သည် ချွေးတို့ကိုသုတ်ရင်း မိမိခြံထဲသို့ ငုံ့ကြည့်ဖြစ်သည်။

မနက်လဒ်ပြီး ညပြန်ရသည့်အလုပ်သမားတွေသည် ဦးသာ၏ကွပ်ကဲမှုအောက်တွင် အလုပ်တွေကိုစေ့စပ်သေချာစွာနှင့် မနီမကပ်လုပ်ကြရ၏။

ဦးသာ၏စေ့ခိုင်းတတ်မှုကြောင့်လည်း မာန်၏ခြံနှင့်တိုက်ကြီးသည် ဘယ်အချိန်ဘယ်အခါပင်ကြည့်ကြည့်...

မနေ့ကမှ ဆောက်ပြီးစီးသည့်အသစ်ချပ်ချွတ်တိုက်ကြီးအလားအောက်မှ နေရပါချေ၏။

ခြံကြီးပဲကြည့်မလား၊ တိုက်ကြီးကိုပဲကြည့်မလား...

တိုက်ကြီးသည် သစ်လွင်တောက်ပ၍ ခြံကြီးသည်ပန်း

ထပ်မျိုးစုံဖြင့် ပန်းရနံ့တို့ဆင်းပျံ့ကြိုင်လှိုင်ကာ သာယာလှပနေပါ

ဟား...

မာန်သည် အသက်ကိုဝဝရှူပြီး ထွက်သက်လေကိုလည်း

အေးဝါးတရကြီးပင် ပြန်ထုတ်လိုက်သည်။

သည့်နောက် မာန်သည် ရေမိုးချိုးရန်အထဲသို့ပြန်ဝင်မည်

ပြောပြ။ တစ်ဖက်ခြံဆီသို့ ဘာရယ်မဟုတ် အကြည့်ရောက်သွား

တစ်ဖက်ခြံတွင်လည်း လူတွေပြောင်းလာကြပြီဟု ဦးသာ

ပြောထား၍ မာန် သိထားပြီဖြစ်၏။

တစ်ဖက်ခြံတွင် အလုပ်လုပ်နေသည့်အလုပ်သမားတွေကို

မာန် တွေ့လိုက်ရသည်။

အိမ်ရှင်နှင့်တူသည့်လူကိုဖြင့် မာန်တစ်ယောက်မှမတွေ့မိ။

မာန်သည် တစ်ဖက်ခြံသို့မျက်လုံးတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး
ဧကန် ရေချိုးရန်အထဲသို့လှမ်းဝင်ခဲ့လိုက်လေ၏။

ချွေးတိတ်ပြီမို့ မာန်သည် ရေချိုးခန်းထဲတန်းဝင်ခဲ့သည်။
ရေကိုစိတ်ကြိုက်စိမ်ချိုးပြီးနောက် မာန်သည် ပေါ့ပါး
သော အဝတ်တစ်စုံကိုလဲပြီး...

ဦးသာရှိရာအောက်ဆုံးထပ်သို့ လှေကားမှပင်ဆင်းခဲ့လေ
၏။

“မာန်ရေ မနက်စာအသင့်ပါပဲ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးသာ၊ ဦးသာ လုပ်စရာရှိတာသာလုပ်ပါ၊
ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် သောက်လိုက်ပါ့မယ်...”

“ဘယ်...ဒီလိုဖြစ်မလဲ၊ ဦးသာ အလုပ်ပြီးနေပါပြီ၊ ချက်
ပြုတ်ဖို့ပစ်စဉ်ရတော့မှာ...”

မာန်အတွက် ကော်ဖီထည့်ပေးရင်းမှ ဦးသာ စကားတွေဆို
သည်။

“ဪ...မာန် ဒေါက်တာ ဇော်ကိုဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး

လား...”

“ကျွန်တော် ခုပဲဆက်မလားလို့...”

“ဆက်လိုက်...ဆက်လိုက်ကွဲ့...”

ဦးသာဆိုရင်း စီးဖိုဆောင်ဘက်ဝင်သွားသည်တွင် မာန်
သည် သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာ ဇော်ကိုထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

“ဟဲလို...”

“ဟဲလို...ဇော်ကြီး...”

“ဟာ...မာန် မင်း ပြန်ရောက်ပြီးလားကွ...”

“အင်း...မနေ့ကပဲ ကိုယ် ပြန်ရောက်တယ်...”

“ဒီတစ်ခေါက်သွားတာ မင်းဘာဖြစ်လို့ကြာနေတာ
လဲ...”

“ကြာတာကအစည်းအဝေးတွေကြောင့်ပါဗျာ၊ ပြီးတော့
အခုတစ်ခေါက်သွားတာ မမျှော်လင့်ဘဲအလုပ်တွေများသွား
တယ်...”

“အေး...မင်းပဲဆယ်နှစ်ရာသီအလုပ်များ၊ သူများတွေများဖို့

မရှိဘူး။ ကိုယ်ကတော့ ခင်းပိုမှာပဲအိမ်ထောင်ကျနေပြီထင်တာ”

“ခင်ဗျားကတော့လေ ခင်ဗျားအိမ်ထောင်ပြုလို့ခြေချပ်ကျ တဲ့ဘဝမျိုး ကိုယ့်ဝါဖြစ်စေချင်တယ်ပေါ့...”

“ကိုယ်ကစေတနာနဲ့ မင်းမျက်နှာငယ်မှာစိုးလို့ပြောတာ ချော့ ဟဲ့...ဟဲ့...”

“ပြောရင်ဒါပဲ၊ တော်ပြီဗျာ၊ ကဲ ပြော ကိုယ်ပြန်လာပြီ ခင်ဗျားဘယ်တော့လာမှာလဲ...”

“ကိုယ်ဘယ်အချိန်လာလာပေါ့၊ မင်းကအိမ်မှာမရှိဘူး လား...”

“ရှိပါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလာချင်တဲ့အချိန်သာလာပါတော့...”

“မနက်ဖြန်တနင်္ဂနွေလေ၊ ဒီနေ့က ကိုယ် ဆေးခန်းတွေ ထိုင်ရဦးမှာထွ...”

“ကောင်းပါပြီ မနက်ဖြန်ခင်ဗျားလာမယ့်အကြောင်း ဦးသာကို ချက်ပြုတ်ဖို့ ကိုယ်စီစဉ်ခိုင်းထားပါ့မယ်...”

“ကောင်းပြီသူငယ်ချင်း၊ ကိုယ် အခုဆေးခန်းသွားထိုင်

လိုက်ဦးမယ်...”

“ကောင်းပြီ...”

စကားအဆုံး မာန် ဖုန်းလေးကိုပိတ်လိုက်သည်။

သည့်နောက် မာန်သည် ကော်ဖီကိုအပြေးသတ်သောက်ပြီး

ကုမ္ပဏီသို့ဖုန်းဆက်ရန်အတွက် သူ ရုံးခန်းအထပ်သို့တက်ခဲ့လိုက် လေ၏။ #

- သုံး -

ဟင်...ဘယ်လိုအဘိုးမျိုးရထားမှန်းမသိဘူး...

ဒီလိုအဘိုးမလိုချင်ပါဘူး၊ ပြောလိုက်ရင်စည်းကမ်းစည်းကမ်း၊ စည်းကမ်းဆိုတာမြင်လည်းမမြင်ရဘဲနဲ့၊ သူ့ပါးစပ်ကပြောတဲ့ စည်းကမ်းနဲ့ပဲလူကနေရတာသေတော့မယ်...

ဆယ်တန်းမဖြေခင်ကလည်းတစ်မျိုး၊ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတော့လည်းတစ်မျိုး...

စာကျက်စာကျက် တစ်ချိန်လုံးပဲစာကျက်ခဲ့ရပြီ၊ စာမေးပွဲပြီးတော့လည်း အိမ်ထဲနေအိမ်ထဲနေ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အိမ်ထဲနေပြီးအလုပ်တွေကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်လုပ်တတ်

ရတယ်တဲ့၊ ပြောပြန်ပြီတစ်မျိုး...

ဘာလဲမသိဘူး၊ တကယ်စိတ်ရှုပ်တယ်၊ တန္တလုံးဘယ်မှကိုလျှောက်မလည်ရဘူး၊ သိပ်စိတ်တိုတာပဲ...

မိမိမှန်...

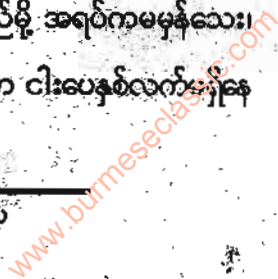
မှန်သည်။

မထူမပါးနှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးတွေက ပထွတ်ပထွတ်နှင့်တစ်ကိုယ်တည်း မကျေမနပ်ပြောနေသည့်စကားတွေပါ...။

ဝတ်ထားသည့်အင်္ကျီလေးက မိန်းမဝတ်စပျိုရှုပ်လက်ပြတ် အနီရောင်ကလေးနှင့် ခြေသလုံးတဝက်ခန့်ရှိသည့်ကျင်းဘောင်းဘီကလေးနှင့်...

သဏ္ဍာန်ကမျစ်စို့ပေါက်ကလေးလို ဝင်းဝင်းစိုစိုနှင့်တူတူခဲခဲကလေး...။

ဆယ်ခြောက်နှစ်သာရှိသေးသည်မို့ အရပ်ကမမှန်သေး၊ သို့သော်လည်း မှန်အရပ်ကခုကတည်းက ငါးပေနှစ်လက်ကျော်နေပေပြီဖြစ်သည်။

မှန်သည် ဆက်၍ထွားဦးမည်။ ဆက်၍မြင့်ပေးဦးမည်။

ဝင်းဝါစိုပြေသောအသားနှင့် မှန်၏အသွင်ခဲခဲလေးသည် တကယ့်ချစ်စရာ၊ ခုလိုအတိုးကိုမကျေနပ်နှင့်ပတွတ်ပတွတ်ရွတ်နေသည့်အသွင်က တကယ့်ကလေးဆိုးလေးနှင့်ခြား လွန်စွာချစ်စရာကောင်းနေရလေ၏။

မှန်၏ဆံပင်ခေါင်းပုံညှပ်ထားသည်က ယောက်ျားလေးခေါင်းပုံစံမျိုး...။

မည်းနက်နေသည့်ဆံပင်လေးတွေက လှိုင်းကလေးတွေနှင့် လွန်စွာလှပ၏။

နဖူးထက်ကပိုကရိုကျနေသည့် ဆံပင်လေးတွေကိုလှန်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် မှန် နဖူးလေးက ကကြီးပုံနဖူးလေး...။

မှန်၏မျက်ခုံးနက်နက်ကလေးအစုံသည် မထူမပါးနှင့်ငှက်တောင်ပန်နှစ်ဖက်ဖြန့်ရန်ကာ ပျံသန်းနေသည့်နှယ်ရှိ၏။

မှန်၏နှာတံမြင့်မြင့်လေးသည် လုံးလုံးလေးနှင့်ဖြောင့်စင်းကား တန်းနေရ၏။ မျက်ဝန်းအစုံကပိုင်းစက်၍ တောက်ပနေ

သည်။

ယခုလိုစိတ်ဆိုးနေလျှင် မှန်၏မျက်ဝန်းလေးအစုံသည် ပို၍စူးရှတောက်ပနေတတ်သည်ပါ...။

မှန်၏ပါးပိုပိုလေးအစုံသည် သွေးကြောနီတို့ယှက်ပြာကာ တင်းမွတ်မွတ်လေးရှိသည်။

မထူမပါးနှုတ်ခမ်းနီးထွေးထွေးလေးတွေက အတိုး၏စည်းကမ်းတွေကြားတွင် လွန်စွာမှစွာမည့်သဏ္ဍာန်မျိုးရှိနေရ၏။

မှန်၏မျက်နှာလေးသည် တကယ့်ကလေးလေးတစ်ယောက်လိုမွတ်မွတ်စင်ကာ လှပချစ်စရာကောင်းနေရသည်ပါ...။

မှန်၏တစ်ကိုယ်လုံးအား တစ်ခုချင်းပဲကြည့်ကြည့်၊ ခြံ၍ပဲကြည့်ကြည့်၊ မှန်သည် လုံးဝမပြုမပြင်ရဘဲနှင့်ကို လွန်စွာချောမောလှပပြီး ချစ်စရာကောင်းနေရသည့်မိန်းကလေးပါတည်း။

ယခု မှန် နှုတ်ခမ်းကိုတစ်လံလောက်ပစ်၍စုထားသည်။ သည်လိုလေးလည်း မှန်ကပြင့် စာတယ့်ချစ်စရာကလေးလေးပါ

ပင်...။

“ဟင့်...အို မှန် အိုး...နှုတ်ခမ်းကြီးကစုလို့ကွယ်၊ ငါ့မြေးလေးဘာဖြစ်လဲ၊ ဘွားလေးကိုပြောဘာလဲ ဘိုးနဲ့ရန်ဖြစ်ပြန်ပြန်လား”

မှန်တစ်ယောက်စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ဖိနှပ်ချွတ်နေရာတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ကာ အဘိုးကိုမြင်ယောင်ပြီး ရင်ထဲကလိကလိဖြစ်နေဆဲ၊ အပြင်မှပြန်ရောက်လာသည့် ဒေါ်ခင်အုန်းသည် မြေးဖြစ်သူအား ပြောပြသလဲလေးဆိုလာလေ၍...

ဟင်း...သူတို့မောင်နှမအတူတူပဲဟု မှန်သည် စိတ်ထဲမှချေရွတ်ပြီးမှ...

“ဘွားလေး...”

“ပြော သမီး...”

“ဘိုးကိုမှန်းတယ်...”

“အိုး...မဟုတ်တာကလေးရယ်...”

“ဘိုး...မှန်ကိုမချစ်ဘဲ...”

“အမလေး...အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့ကလေးရယ်၊ ကလေးချဲ့ဘိုးလောက် ကလေးကိုချစ်တဲ့ဘိုးမျိုး လောကမှာမရှိတော့ဘူး...”

“ဟင့်...တွေ့လား၊ သူ့အစ်ကိုဘက်ပဲလိုက်ပြောတယ်...”
မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း မှန် စိတ်ထဲကဆိုသည်။

ပြီးမှ...

“ဘာချစ်လဲပြော၊ တစ်ချိန်လုံးမှန်ကိုပဲဟိုမသွားရ၊ ဒီခလောရ ဟိုဟာမလုပ်ရဘူး၊ ဒီဟာမလုပ်ရဘူးနဲ့ချုပ်ချယ်နေတာ ချစ်တာလား...”

“အဲဒါချစ်လို့ပေါ့၊ ကလေးရဲ့၊ မချစ်ရင် ဘယ်ဒီလိုပြောလဲ...”

“မချစ်နဲ့၊ မချစ်တာဘဲကောင်းတယ်...”

“ဘိုးကိုဒီလိုမပြောရဘူးလေကွယ်...”

“ပြောမှာပဲ...”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ပြောပါဦး ရ ငါ့မြေးနဲ့ဘိုးနဲ့”

ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ...”

“မှန် ငပလီကိုသူငယ်ချင်းတွေနဲ့သွားချင်တယ်ဆိုတာ
မလွတ်ဘူးလေ၊ သူလည်းလိုက်မပို့ဘူး၊ ဒါတရားလား၊ ကျောင်း
ပြန်ဖွင့်တော့မယ်...”

အလုပ်တွေခိုင်းလာတာ ကျောင်းပိတ်ကတည်းကပဲ၊ ဒီ
လောက်ခိုင်းထားတာ နည်းနည်းလေးတော့ပေးလည်သင့်တာ
ပေါ့...”

“ဟင်း... မြေးလေးပြောတာလည်းဟုတ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့
ဒီနှစ်က သမီးဘိုးမှာ တော်တော်အလုပ်များနေတာကွဲ့...”

တစ်ခါ ဒီကိုပြောင်းလာတော့ သမီးနေရမယ့်သုံးထပ်ကို
ဦးစားပေးပြီး သမီးဘိုးက ရှယ်ပြင်ခိုင်းတာကိုကြည့်ရတာက
လည်းတစ်ဖက်၊ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်တွေကတစ်ဖက်၊ စက်ရုံတွေ
ကတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့...

ကလေးရယ် ကလေးဘိုးလည်းအသက်ကြီးပြီမဟုတ်
လား၊ သူ လုပ်နေရတဲ့အလုပ်တွေနဲ့ သူ့အသက်အရွယ်နဲ့က...”

“ဟင်း... ဘိုးကဒီလောက်အသက်ကြီးရှိနေတာများ၊ မှန်နဲ့
ပြေးရင် ဘိုးကတောင်နိုင်ဦးမှာ...”

“ကဲပါကွယ်... ဘွားလေးပြောပေးမယ်...”

“မရရင်တော့အကြောင်းတစ်ခုခုပြလိုက်မယ်နော် ဘွား”

“အေးပါကွယ်၊ ဘိုးကဒီနှစ်မှာတော်တော်အလုပ်များနေရှာ
လို့ပါ၊ ဒါကြောင့် သူ တောင်ခရီးမထွက်ဖြစ်တာကြည့်ပါလား
သမီးရဲ့၊ မိဖြစ်ဆိုရင် သမီးတို့မြေးအဘိုးတွေ လျှောက်လည်နေကျ
ပဲမဟုတ်လား...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှန် ငပလီသွားချင်တယ်၊ သွားဆိုသွားမှာ
ပဲနော်...”

“အေးပါအေးပါ ဘွားလေးပြောပေးပါမယ်၊ ကဲ... ကဲ
ထ... ထ ဒီနေရာကြီးမှာမထိုင်ပါနဲ့၊ ဖိနပ်ချွတ်ကြီးမှာမကောင်း
ပါဘူး...”

“အိပ်ကိုပြလိုက်ဦးမှာ...”

“မလုပ်ပါနဲ့လာပါ... ဘွားလေး ထမင်းဆော်

သမီး ဘိုးကောစားပြီးပြီလားကွဲ့...”

အိမ်ထဲဝင်လာရင်း ဒေါ်ခင်အုန်းဆိုသဖြင့် မှန်သည် ချစ်စရာ မျက်နှာလေးကိုမဲ့ထားလိုက်ရင်းက...

“သူ့ကိုမကျွေးဘူး၊ ဘွားလေးကို သမီးကိုယ်တိုင်ဦးကျွေးမယ်...”

“အေး...အေး...ဘွားလေး အဝတ်လဲပြီးလာခဲ့မယ်နော် သမီး...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မှန် စီးဖိုထဲတန်းဝင်သွားပြီး၊ ဟင်းတွေနွေးကာ ဘွားလေး အတွက် ထမင်းပွဲပြင်ပေးလိုက်သည်။

မှန်၏လုပ်ပုံကိုင်ပုံလေးတွေသည် ကျွမ်းကျင်သူမို့ လွန်စွာ မြန်ဆန်၍သပ်ရပ်မှုရှိနေရ၏။

မှန်သည်။

ကကယ်တော့ မှန်သည် အချက်အပြုတ်၊ အချုပ်အလုပ်၊ လား၊ သူ့...တ်မှစ၍ အိမ်မှုကိစ္စများအား အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်

အလုံးလုပ်ကိုင်တတ်သူလေးပါတည်း။

မှန် ထိုသို့တတ်မြောက်နေခြင်းသည် အဘိုး၏ကျေးဇူးကြောင့်ဆိုသည်ကိုဖြင့် မှန် မတွေးဖြစ်သေးပါလေ...။

“ဟင်...မှန်လေးကိုယ်တိုင် ထမင်းပွဲပြင်နေတာကိုး...”

“ရပါတယ် ဒေါ်သိန်း၊ မှန် လုပ်တတ်တာပဲလေ၊ ဒါ ဘွားလေးအုန်းအတွက်လေ၊ ဝေလီသွားရအောင်လို့ကပ်ထားတာ...”

“အဟင်း...ဟင်း ဒီနှစ်မှာ မှန်အဘိုးကလည်း အလုပ်တွေများနေတာ...”

“အလုပ်များတာနားမလည်ဘူး၊ လူဆိုတာတစ်နှစ်တစ်ကြိမ်တော့ အနည်းဆုံးခရီးထွက်ရတယ်သိလား...”

“မမမှန်...”

“ဟေ...ဘာလဲအသေးလေး...”

“ဟိုးဘက်ကတိုက်ကြီးကဟိန်းနေတာပဲ၊ လှတာလည်း အရမ်းပဲ၊ ခြံထဲမှာပန်းတွေဆိုလို့...”

“အမလေး... ငါ့အတိုးကို ငါကြည့်နေရတာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်
ဗဟုသုတတွေတောင် ငါ့မှာရှားပါးနေပြီ။ နောက်မှပဲသွားကြည့်
တော့မယ်ဟာ...”

စကားတွေဆိုရင်း ထမင်းပွဲအားလုံးဝိုင်းဖြတ်ပေး၍ ထမင်းပွဲ
လည်းအပြီး၊ သွားလေးအုန်းလည်းရောက်လေ၏။

“သွားလေး စား၊ ဒီဂဏန်းပေါင်းက သမီးလက်ရာ...”

“ဟုတ်တယ် မမအုန်းရေ၊ ဒီဂဏန်းပေါင်းက မှန်လေးရဲ့
လက်ရာ၊ ဆရာကြီးက ထမင်းစောင်မစားဘဲ သူ့မြေးလက်ရာ
ဂဏန်းပေါင်းတွေပဲစားချင်တယ်ဆိုလို့ သူ့ရုံးခန်းအထိပို့ပေးရတယ်
လေ...”

ဒေါ်သိန်းစကားကြောင့် ချီးကျူးကြိုက်သည်ဆိုတော့လည်း
မှန်သည် ကျေနပ်နေရလေ၏။ သို့သော်လည်း ငပလီတို့မသွားနိုင်
၍ နည်းနည်းမှမကျေနပ်...။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဘိုးအေးကြီးကကြိုက်တယ်ဆိုတာနဲ့...”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ ငပလီသွားရအောင် သွားလေးပြောအေး

ထဲ...”

“အေးပါ... စိတ်ချပါ...”

“သွားလေးပြောတာမအောင်မြင်ရင်တော့ အကြောင်းသိ
မိရော်...”

“အေးပါ... အေးပါ... သိပါ... သိပါ...”

“ဟား... ဟား... ဒါမှတော့သွားလေးကွ၊ အသေးလေးရေ
ထော့၊ မမမှန်ရဲ့သုံးထပ်ကို ဒီနေ့အပြတ်ရှင်းကြမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ မမမှန်...”

မှန်နှင့်အသေးလေးတို့ အပေါ်ထပ်သို့မြေးတက်သွားကြ
ည့်။

“အင်း... သမီးလေးလည်း တကယ်တော်တယ်လို့ပြောရ
မိမိသိန်း၊ သူ့ဓမ္မာ သူ့အဘိုးထားတဲ့စည်းကမ်းအောက်မှာပဲ
ချောတာ...”

“ဟုတ်တယ် မမအုန်းရယ်၊ မှန်လေးဓမ္မာကျောင်းဆို
တည်း၊ စာဆိုစာ၊ အလုပ်ဆိုထလုပ်၊ သူ့အဘိုးပြောသူ့ကိုလုပ်

စောပြည့်ရတနာ

မာန်နှင့်မှန်

တာ၊ သူ့အတိုးပုံသွင်းတဲ့အတိုင်းကိုရတာပဲချီးကျူးစရာ...”

“အေး.. အစ်ကိုကြီးက သူ့မြေးကိုမိန်းကလေးပီသအောင်
ဆိုပြီး အိမ်အလုပ်တွေကိုတတ်အောင်ခိုင်းတာကတော့ဟုတ်
ပါပြီ...”

ဒါပေမဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက မိန်းကလေးတစ်ယောက်
လိုတော့မဝတ်ခိုင်းပြန်ဘူးလေ၊ သူ့မြေးကိုဆံပင်ခေါင်းပုံကအ
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ထားထားတာကြည့်တော့

“အင်း.. မမအုန်းရယ် ဒါလည်းပဲ ဆရာကြီးက သူ့ခံ
ချက်တွေရှိတာကိုး...”

“ဟင်း...”

ဒေါ်သိန်းဆိုတော့ ဒေါ်ခင်အုန်းသည် နှုတ်ဆိတ်သွား
ဖမ်းသားဆက်စားနေလိုက်တော့၏။

ဒေါ်ခင်အုန်း၏ရင်ထဲမတော့ မိမိအစ်ကိုကြီးက ဘယ်လို
လုပ်လုပ်၊ လူဆိုတာသူ့အကြောင်းနှင့်သူလာကြတာချည်းပါပဲ
မှတ်ချက်ချနေပြန်ရပါ၏။

သို့သော်လည်း မြေးမလေးတစ်ယောက်ကိုပုံသွင်းလူနေ
သည်က သည်ကနေအချိန်ထိတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူအတွက်...
ကျေနပ်စရာဖြစ်နေသည်ကိုလည်း ဒေါ်ခင်အုန်းသည်
ထောက်ခံချီးမွမ်းနေပြန်ရပါသတည်း။ ။

- လေး -

ဟင်...

အဲ...လူကြီးတစ်ယောက်ပါလား...

သည်နေက်မှတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တစ်ဖက်တိုက်မှလှေ ကျင့်ခန်းလုပ်နေသည့် မာန်၏နောက်ကျောအား မှန် မြင်တွေ့ လိုက်ရ၏။

ငါ ဒီလူကြီးဒီလိုလုပ်နေတာ အခါတိုင်းမမြင်ပါဘူး...

ငါကပဲအိပ်ရာထစောလို့လား၊ ငါကပဲအိပ်ရာထနောက် တူလိုလား...

ဒီနေ့မှဒီလူကြီးကို ငါ တွေ့မိတော့တယ်...

အဲ...ဒီလိုလည်းပြောလို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ငါက ဒီတိုက်ကို ပြောင်းလာတာမှမကြာသေးဘဲ၊ ဟင်း..ဟင်း...

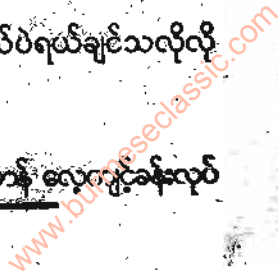
တွေးရင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် မှန် ရယ်မိသည်။

ကြည့်ရတာ ဒီလူကြီးကုန်းမာရေးတော်တော်လိုက်စားပုံ၊ တူန်းစာရေးလိုက်စားလိုဖြစ်မယ်၊ လူကြီးကတကယ့်လူသန် ကြီးပဲ...

စက်နှင့်လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ပြေးလိုက်လုပ်နေသည့် တဖက်တိုက်မှ မာန်၏နောက်ကျောဆီကြည့်ပြီး...

မှန်သည် အားပဲကျသလိုလို၊ ရယ်ပဲရယ်ချင်သလိုလို တစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်နေရ၏။

မှန် နေသည့်သားထပ်နှင့်တစ်ဖက်မှ မာန် လှေကျင့်ခန်းလုပ် စောပြည့်ဝန်းစာပေ

ရာသည့်သုံးထပ်က တည်တည်ရှိနေရသည်။

အင်း...ဟိုထက်ခြံကလည်း တကယ့်ကန်စိပ်ပဲတော့၊ တိုက်

ကြီးပွငါးထပ်ကောင်၊ ဟီးနေတာပဲ...

အဲဒီလူကြီးက ဒီတိုက်ကြီးပိုင်ရှင်လားမသိဘူး...

ဒီနောက်ကျောကြီးပဲကြည့်နေရတယ်၊ နည်းနည်းလောက်

လှည့်လာပါဦးလား၊ ဟင်း...

ဟော...ဟော...ဟိုလူကြီး လော့ကျင့်နန်းလုပ်ချိန်ပြီးသွားပြီ

ထင်တယ်၊ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်နဲ့လုပ်နေတယ်...

ဟား...အဲဒီလူကြီးရဲ့တိုက်ကြီးထဲမှာ ကစားစရာတွေက

အများကြီးပါလား...

ဟယ်...တကယ့်ဘော့ပဲတော်၊ ငါ့ကိုသာပေးကစားခိုင်း

ရင်တော့ ဟင်း...အားလုံးပျက်သွားစေရမယ်...ဟား...ဟား...

မှန်တွေ့ရင်း ကိုယ်လေးခါသွားသည်အထိ ရယ်ပစ်လိုက်

သည်။

ကဲ ဒီလူကြီးရဲ့ကျောပဲကြည့်နေလို့တာမှဖြစ်မလာဘူး၊ ငါ

လည်းသူ့ကိုအားကျွေးခဲ လော့ကျင့်နန်းဆင်းလုပ်ရမယ်...

လော့ကျင့်နန်းကျင့်လုပ်ရင် ငါလည်းသူများတွေလိုကိုယ်

လုံးကိုယ်ပေါက်လေးလှလာမှာပဲ...

လုပ်မယ်...လုပ်မယ်၊ ကြီးကိုကြပ်ကြပ်နာနာလေး ပန်းခြံ

ထဲမှာဆင်းခုန်မယ်...

စိတ်ကူးလေးနှင့်မှန်တစ်ယောက် အားကြီးမာန်တက်သုံး

ထပ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့လိုက်လေ၏။

ပန်းခြံထဲသို့ မှန် တန်းပြီးဆင်းခဲ့သည်။

ခြံထဲရောက်သည်နှင့်မှန်သည် ကြီးယူပြီးတရွမ်းရွမ်းခုန်ပါ

တော့...။

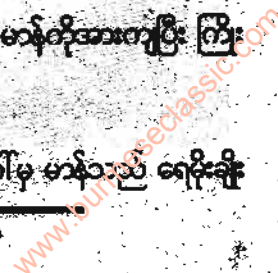
ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့်စပိုရှပ်လက်ပြတ်ကလေးနှင့် ကြီး

ခုန်နေသည့်မှန်အသွင်လေးမှာ တကယ့်ကလေးလေးအတိုင်းပါ။

မှန်တစ်ယောက် တစ်ဖက်ခြံထဲမှ မာန်တိုအားကျပြီး ကြီး

တွေဝင်းကြမ်းခုန်နေဆဲအချိန်၌...

တစ်ဖက်ခြံရှိ ငါးထပ်တိုက်ကြီးပေါ်မှ မာန်သည် ရေခိုးချိ

အဝတ်လဲပြီး ကုမ္ပဏီသို့သွားရန် အသင့်ဖြစ်နေဆဲ...

မာန်သည် ဘာရယ်မဟုတ် ပြတင်းတစ်ခုအနားသွား
ရောက်ရပ်မိခိုက်...

တစ်ဖက်ခြံထဲမှကြိုးခုန်နေသည့် မှန်အား တွေ့မိသည်တွင်
မာန်သည် မျက်မှောင်တွန့်ယောင်ယောင်...

သဘောကျဟန်ပြုံး ယောင်မောင်နှင့်အတန်ကြာ စိုက်
ကြည့်နေမိရလေ၏။

ငါးထပ်ပေါ်မှည့်ကြည့်နေရသည်မို့ သဲသဲကွဲကွဲတော့မမြင်၊
ကလေးတစ်ယောက်ရယ်သားအမြင်မျိုးနှင့်မာန်သည် နှစ်သက်ပြုံး
နှင့်ကြည့်ဖြစ်ရသည်ပါ...။

ဪ...ဟိုဘက်တိုက်မှာ ကလေးလေးတစ်ယောက်ရှိနေ
တာကိုး...

တစ်ခါတစ်ခါ ကက်စက်တွေအကျယ်ကြီးဖွင့်တာ ဒီချာ
တိတ်လက်ချက်ပုံဖြစ်မယ်နဲ့တူတယ်။ အဟွန်း...ဟွန်း...

ဘာရယ်မဟုတ်သလိုအတွေးနှင့်မာန်ရှိရင်း မာန်သည်

ပြတင်းမှခွာကာ ငါးထပ်မှဆင်းခဲ့လိုက်လေ၏။

မာန်သည် ဓာတ်လှေကားနှင့်ဆင်းလာသည်မို့ ဓာတ်လှေ
ကားတံခါးပွင့်သည်နှင့် ဧည့်ခန်းသို့ရောက်လာ၏။

“ဪ...မာန် ကုမ္ပဏီသွားတော့မလားကွ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးသာ၊ ဒီနေ့ကုမ္ပဏီမှာအစည်းအဝေးရှိမယ်ဆို
တော့ ကျွန်တော် အပြန်နောက်ကျချင်ကျမယ်...”

မနက်က မန်နေဂျာ ကျွန်တော့်ဆီဖုန်းဆက်ထားတယ်၊
ဒီနေ့ စက်မှုတစ်ခုခုသည်ရောက်မယ်တဲ့...”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မာန် ခရီးထွက်ချင်ထွက်ရဦးမယ်နဲ့
တူတယ်...”

“ပြောမတတ်သေးဘူး ဦးသာရေ၊ ကျွန်တော် ပြန်လာမှပဲ
အတိအကျသိတော့မယ်...”

“အေး...အေး...ဪ...ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်ကွ...”

“ဘာလဲ ဦးသာ...”

“ဟိုဘက်ခြံက ကလေးတစ်ယောက် သင်္ချာမျိုးတွေလာ

တောင်းချလိုက္ကွဲ့၊ အဲဒါ..."

ဦးသာစကားအတွက် ဆံပင်လေးတွေတဖွားဖွားနှင့် ကျီးရန်ချသည့်ချာတိတ်လေးကို မာန် မြင်ယောင်လိုက်ရသေးသည်။

ပြီးမှ မာန်သည် တစ်ချက်မျှငြိမ်ငြိမ်ကလေးပြုံးဖြစ်လိုက်ပြီးမှ...

"ဦးသာ..."

"ပြော မာန်..."

"ပန်းပင်ပိုင်ရှင်ဆီမှာဒါရိုက်တောင်းပါလို့ အဲဒီချာတိတ်ကိုပြောလိုက် ဦးသာ..."

"အေး...အေး...ဒီတစ်ခါ သူ ထပ်တောင်းရင် ဦးသာပြောလိုက်မယ်ကွဲ့..."

ဟိုဘက်ခြံက ကလေးမလေးကတော့ တကယ်ထက်ထက်မြက်မြက်နဲ့သွက်သွက်လက်လက်၊ ချက်ချက်ချာချာကလေး မာန်ရေ..."

"အဟွန်း..."

ဦးသာစကားကို မာန်ပြုံးရင်း စားပွဲထက်မှကားသော လေးယူကာ မာန်သည် တိုက်ထဲမှထွက်သွားလိုက်၏။

မာန်၏ထိုသို့သောအသွင်ငြိမ်ငြိမ်လေးကိုက အထင်ကြီးခင်ခင်လေးစားစရာမို့...

ဦးသာသည် မာန်၏အလုပ်သမားတစ်ဦးဖြစ်ရသည်ကိုပင် ဘဝတွင်ကျေနပ်နေဖြစ်ရပါသတည်း။ ။

www.burmeseclassic.com

- ငါး -

“ဘွားလေးညာတယ်၊ ဘွားလေးညာတယ်၊ ဟိုနေ့က
လည်း သူ့ကိုထမင်းရူးကျွေးခဲ့ရသေးတယ်...”

ဟီး...ဟီး...သူပြောတော့ ငပလီသွားဖို့ ဘိုးကိုရအောင်
ပြောပေးမယ်ဆိုပြီး ဟီးဟီး...

အိမ်တစ်ဆောင်လုံး လူညာတွေ့ချည်းပဲ၊ ဟီးဟီး ကတိ
လည်းမတည်ဘူး၊ ဘယ်သူမှမကောင်းဘူး၊ ဟီး...ဟီး...
ဟီး...”

ဦးဘသောင်းသည် မြေးဖြစ်သူမှန်တစ်ယောက် အော်ကြီး

ဟစ်ကျွတ်နှင့်ငိုယိုပြောဆိုနေသည့်စကားတွေကို ကြားသော်
လည်း မကြားသလိုပင် လှမ်းကြည့်နေဖြစ်လေ၏။

“ဧည့်ခန်းထဲတွင် မှန်ငိုရင်းပြောရင်းနှင့် သတင်းစာတွေ၊
မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေကို ဆုတ်ပစ်ထားသည်မှမူမကျွတ်နေတော့၏။

ဘယ်သူမှလည်းချောမရ၊ ဘယ်သူ့စကားမှလည်းနားမ
ထောင်တော့...”

မှန်သည် သဘောကောင်းသလောက် စိတ်လည်းကြီး
သည်။

မှန်သည် ချစ်စရာကောင်းသလောက် မှန်းဆေးလည်းဖတ်
တတ်သည်။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး ပေးသွား၊ ပေးသွားပါဆို၊ ပေးမသွား
ရင်အကြောင်းပြလိုက်မယ်သိလား၊ ဟီး...ဟီး...”

ဟင်း...
ဦးဘသောင်းသည် မိမိမြေးထံကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းရင်းမှ

ခန်းခိမ်းစကိုစိတ်လိုက်လေ၏။

“အစ်ကိုကြီး ကလေးကတော့ သွားချင်တဲ့အခါတွေအိပ်
ပျင်းပြနေတာပဲ...”

“မဖြစ်ဘူးလေ မာန်နဲ့၊ ငါ မအားတာလည်း နင်
အသိပ်မဟုတ်လား...”

ဒီတစ်နှစ်သွားရင်လည်း နောက်တစ်နှစ်ကျရင် ငါ လိုက်
ပို့မှာပေါ့၊ နင်ကိုက ကလေးကို ကတိပေးလွယ်တာကိုး...

နင်တို့ ကလေးကိုအလိုမလိုက်ပါနဲ့၊ ငါ တောင်းပန်ပါ
တယ်။ ဒီကလေးကို ဒီပုံစံရအောင် ငါ ဘယ်လောက်ကြိုးစား
ထားရတယ်ဆိုတာ နင်လည်းအသိပ်...

ဒါတောင်မှ ငါ့မြူးလေးအတွက် ငါ တစ်ခါမှစိတ်မအေးနဲ့
ရသေးဘူး...”

“အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒီလောက်လည်းစိတ်မပူပါနဲ့၊ ဟိုတုန်း
ကခေတ်နဲ့ခုခေတ်ကလေးတွေက နည်းနည်းမှမတူတော့ပါ
ဘူး...”

“အေး...မတူဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးဟာမိန်းကလေးပဲ
စောပြည့်ဝန်းစာပေ

မာန်နဲ့...

နင်လုပ်လို့ အခု သူ သောင်းကြမ်းနေပြီ၊ နင် အပြင်
မထွက်နဲ့၊ နင့်ကိုမတွေ့စေနဲ့၊ နင့်ကိုတွေ့ရင် သူ ပိုပြီးသောက်
ကြမ်းမယ်...”

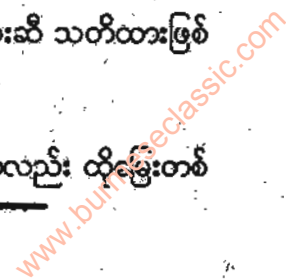
ညီမဖြစ်သူကို ဦးဘသောင်းဆိုသည်။

ဒေါ်ခင်အုန်းမှာလည်း မှန်၏စိတ်ကိုသိ၍ အပြင်မထွက်ရ
တော့သည်ကအမှန်ပါ...

ဦးဘသောင်းသည်က မှန်၏အော်ဟစ်ပုံသံအား တယော
သံအလားမှတ်ကာ စားပွဲတွင်တင်ထိုင်ရင်း စက်ရုံမှထုတ်သည့်
တူညှင်းအမျိုးအမည်နှင့်စာရင်းတွေကို တွက်ချက်စစ်ဆေးနေ
လိုက်သည်။

မြေးချစ်ကလေးကို ဥပက္ခာပြုထားသော်လည်း ဦးဘ
သောင်းစိတ်သည် မြေးကလေး၏ငိုသံလေးဆီ သတိထားဖြစ်
ရ၏။

မိမိတွင် သမီးလေးယောက်ရှိခဲ့သော်လည်း ထိုမြေးတစ်
စောပြည့်ဝန်းစာပေ

ယောက်တည်းသာ မိမိ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။

မှန်သည် မိမိ၏တစ်ဦးတည်းသောမြေးမလေးမို့ မိမိ၏ နှလုံးသည် ပွတ်ကလေးဟုဆိုကာ မှန်၏။

မိမိမြေးလေးသည် လွန်စွာချစ်စရာကောင်းပြီး လှပသည်ကို မိမိ သိသည်။

သိ၍လည်းပဲ မိမိမြေးလေးအား မိမိကိုယ်တိုင်လိုချင်သည့် ခံကိုအရသွင်းယူခဲ့၏။

မိမိမြေးလေးသည် ယခုဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ ဆယ်တန်းကြီးထားပြီးဖြစ်သည်။

မကြာမီ မိမိမြေးလေးသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်ပေတော့မည်။

မိမိ၏တစ်ဦးတည်းသောမြေးလေးအား မိမိ၏သမီးလေး ယောက်ကဲ့သို့အဖြစ်မျိုးတော့ အဖြစ်မခံလို၊ မဖြစ်စေလိုပါ။

သည့်အတွက် မိမိမြေးအား မိမိဘယ်သို့ဆက်လက်အောင်ရွက်ရမည်ကို ဦးဘသောင်းသည် စဉ်းစားနေရ၏။

လုပ်ငန်းတွေများ၍ မအားလပ်သည့်ကြားမှ မိမိ၏တစ်ဦးတည်းသောမြေးကိစ္စကလည်း လွန်စွာအရေးပါနေရပါ၏။

မိမိကအသက်ကြီးလှပြီ၊ အလွန်ဆုံးမိမိနေရလှ နောက်ဆယ်နှစ်...။

မိမိမြေးလေးက ဆယ့်ခြောက်နှစ်...။

စဉ်းစားထားသည်။

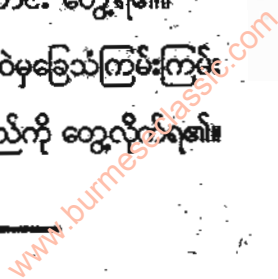
လာမည့်ငါးနှစ်အတွင်း မိမိမြေးလေးအတွက် စိတ်ချရဆုံး ဖြစ်အောင် မိမိ စီစဉ်သွားရမည်ဟု...။

အလုပ်ခန်းထဲ ဦးဘသောင်းတစ်ယောက် စဉ်းစားနေဆဲ၊ စာအုပ်အသံကြောင့် နေရာမှထကြည့်ဖြစ်ရသည်။

မှန်တစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲ၌မြင်မကောင်းအောင် စက္ကူစုတ်များထပ်ပတ်ပြေးနေသည်ကို ဦးဘသောင်း တွေ့ရ၏။

ကြည့်နေဆဲပင် မှန်သည် ဧည့်ခန်းထဲမှခြေသံကြမ်းကြမ်းဖြင့် လှေကားဆီသို့ပြေးတက်သွားလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မှန်ပါ၏။

မှန်သည် မိမိ၏သုံးထပ်သို့တခုနီးနီးပြေးတက်ခဲ့ပြီး အိမ်တွင်ရှိသမျှ တီဗီနှင့်ကက်စက်တွေကို သံကုန်ဖွင့်ပစ်လိုက်ပါတော့၏။

ဟား...ဒုက္ခပါပဲ၊ ဆူညံလိုက်တာ...

ဝက်ဝက်ကွဲမြည်နေသည့်အသံမျိုးစုံကြောင့် တစ်ဖက်တိုက်မှ မာန်ကား မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့ကာ နေရာမှထခဲ့ပြီးတစ်ဖက်တိုက်သို့ လှမ်းကြည့်ဖြစ်လိုက်ရ၏။

အသံဗလံတွေကြောင့် တိုက်ကြီးပင်ကွဲထွက်တော့မည့် လူရိပ်သူရောင်ကိုကလုံးဝမမြင်...။

မာန်သည် လေးထပ်မှအောက်သို့ဆင်းခဲ့လိုက်ပြီး၊ ဦးသာကို လိုက်ရှာလိုက်သည်။

“ဦးသာ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ နားငြီးလိုက်တာဗျာ”

“အင်း...ဒါ ဟိုကလေးလက်ချက်ပဲဖြစ်မယ် မာန်ရေ”

“သူတို့ဆုံးမ မနိုင်တော့ဘူးလား၊ ဆုံးမမနိုင်လဲဒီဘက်လိုက်၊ ဒီကဆုံးမပေးလိုက်မယ်...”

ဘယ်နေ့မျှ ပတ်ဝန်းကျင်လည်းအားနာရမှန်းမသိဘူး၊ သူတို့မို့နေနိုင်တယ်...”

သည်ဘက်တိုက်မှ မာန်တစ်ယောက် ဘယ်လိုပင်ပြောပြော တစ်ဖက်တိုက်မှ မှန်ကား သူမ၏မကျေနပ်စိတ်အား ထွတ်ပေါက် ပေးနေရသည်ပါ...။

“ဟူး...အလုပ်ကပင်ပန်းရတဲ့ကြားထဲ အိမ်နားနီးချင်းက ထပ်ပြီးဒုက္ခပေးနေပြန်ပြီ...”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မာန်၊ ဦးသာ သွားပြောပေးရမလား”

“ဟင်း...အလိုက်မသိတာတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ဗျာ”

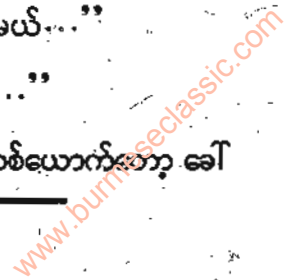
သူဆိုတော့ သဘောကောင်းသည့်သူ့စိတ်ကိုသိ၍ ဦးသာ ပြုံး၏။

“ဪ...ဒါနဲ့ မာန်၊ မာန် ခရီးထွက်မှာဘယ်တော့လဲ...”

“တနင်္ဂနွေညလောက်ထွက်သွားမယ်...”

“ဘယ်သူကားမောင်းမလဲ မာန်...”

“ကုမ္ပဏီက ကားမောင်းသမားတစ်ယောက်တော့ ခေါ်

သွားမယ်၊ ကျွန်တော့်ကားကိုတော့ ကျွန်တော်ပဲမောင်းမယ်...
ကားမောင်းသမားတစ်ယောက်အပိုခေါ်တာက လိုရမယ်
ရပါ..."

"အင်း...ခေါ်သင့်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ဟိုတစ်ပတ်တနင်္ဂနွေနေ့က
ဒေါက်တာ ဇော်ကိုလည်းမလာဖြစ်ပါလား..."

"ဟုတ်တယ်၊ သူ့လာမယ့်ဆဲဆဲ သူ့ယောက္ခမအရေးပေါ်
ဖြစ်လို့ သူ သွားလိုက်ရတာနဲ့မလာဖြစ်ကြောင်း သူ ဖုန်းဆက်
တယ်..."

ဒါပေမဲ့ အခုတစ်ပတ်တော့ သူ လာမယ်၊ သူလည်းငပလီ
လိုက်မလားမသိဘူး..."

မာန်တစ်ယောက် စကားသာပြောနေရသည်။ ဆူညံဆဲရှိ
သည့်တစ်ဖက်တိုက်ဆီသို့သာ စိတ်ကရောက်နေရ၏။

ဒီအသံတွေဘယ်တော့ပျောက်မလဲဟုမျှော်လင့်ဆဲ ရုတ်
ချည်းအသံတွေ ပျောက်သွားရ၏။

"အား...အား...အား..."

အသံဗလံတွေပျောက်သွား၍ နားအေးမည်မှမကျန်၊
အံ့သံ စူးစူးဝါးဝါးလေးကိုကြားလိုက်ရပြန်၍ မာန်သည်
တင်းမာသွား ရောက်ရပ်ကြည့်ဖြတ်စစ်လိုက်ရ၏။

အော်သံကိုတော့ ကြားနေရသည်။ လူကိုတော့မတွေ့...
ဟူး...

မာန်သည် လေးပြင်းကိုမှုတ်ထုတ်ပြီး စိတ်ပျက်သလိုခေါင်း
ခင်းရင်းမှ ခြံထဲသို့ဆင်းသွားလိုက်ပါတော့၏။

ဦးသာကား မာန်၏နောက်နောဆီသို့ ပြုံးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့
၏။

- ခြောက် -

တီး...တီး...

အမေ...

တစ်ဖက်ခြံမှကားဟွန်းသံကြောင့် မျက်နှာလေးစုစု
သည့် မှန်တစ်ယောက် လန့်သွားရသည်။

တစ်ဆက်တည်းလည်း မိမိလန့်အောင်ပင် ကားဟွန်းထိ
ရပါမလားဟူသောအကြည့်နှင့် တစ်ဖက်ခြံသို့ မှန် လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။

“သူငယ်ချင်းရေ မာန်...”

“အဲ...မှန်တဲ့၊ ငါ့နာမည်မျိုးပဲ...”

မိမိနာမည်နှင့်တူနေ၍ စိတ်ဝင်စားပြီး မှန် ပို၍စပ်စုကြည့်
ဖြစ်ရအည်။

မြဲမည်းရိုးစား အုတ်တံတိုင်းကြီး။ အုတ်တံတိုင်းပေမယ့်
အုတ် ကွက်ထပေါက်လေးတွေဖောက်ထား၍ တစ်ဖက်ခြံသို့
မှန် ကောင်းစွာမြင်တွေ့ရ၏။

“ဟေ့...ဇော်ကို လာ သူငယ်ချင်း...”

အောင်မြင်ကြည်လင်သည့်အသံနှင့်အတူ တိုက်ကြီးထဲမှ
ထွက်လာသည့် လူတစ်ယောက်၏နောက်ကျောမြင့်မြင့်ကြီးကို
မှန် တွေ့လိုက်ရ၏။

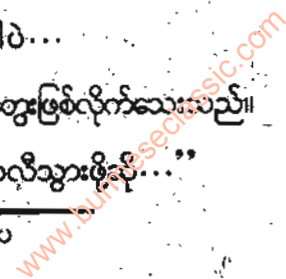
ဒီနောက်ကျောစာ လှေတူငှဲခန်းလုပ်နေတဲ့နောက်ကျော
ကြီးပဲဖြစ်မယ်...

ငါ့နယ် ဒီလူကိုနောက်ကျောကြီးပဲမြင်နေရတော့တာပဲ...

ဒါပေမဲ့ လူကြီးကချောမယ့်ပုံပါပဲ...

နောက်ကျောကြီးကိုတွေ့၍ မှန် တွေးဖြစ်လိုက်သေးသည်။

“မာန်...မင်းဧည့်သည်တွေနဲ့ငယ်လှီသွားဖို့ဆို...”

အဲ...ငပလိုတဲ့...

ပေလီဆို၍ မှန် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“အေးလေ... ဒီညပဲသွားမယ်၊ မင်း လိုက်မလား၊ မင်း လိုက်မယ်ဆိုရင် ကားနှစ်စီးသွားမယ်၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့တစ်စီးသွား မယ်...”

“ဧည့်သည်တွေကရော...”

“ဧည့်သည်တွေကနောက်တစ်စီးပေါ့...”

“ဘယ်လောက်ကြာမလဲ၊ ကိုယ်လိုက်ချင်တယ်...”

“အသွားအပြန်တစ်ပတ်ပေါ့ကွာ...”

“ဧည့်သည်ကဘယ်နှစ်ယောက်လဲ...”

“သုံးယောက်၊ ဘန်ဂလိုတောင် ကိုယ် နှစ်လုံးကြိုတင်ဖွား ထားလိုက်ပြီ...”

“ဟုတ်လား... အေးကွာ ကိုယ်လည်းလိုက်မယ်...”

“မင်းမိန်းမကဖြစ်ရဲ့လားဗျာ...”

“ဖြစ်ပါတယ် မင်းနဲ့ဆို...”

“ပြီးရော...”

“ဘယ်အချိန်သွားမလဲ မှန်...”

“ဒီကနေ ညခြောက်နာရီ၊ ခြောက်နာရီခွဲလောက်ထွက် တာပေါ့၊ ဧည့်သည်တွေညစာစားပြီးမှသွားမယ်လေ...”

“ဧည့်သည်တွေကို မင်းကိုယ်တိုင် ထမင်းလိုက်ကျွေးမှာ လား...”

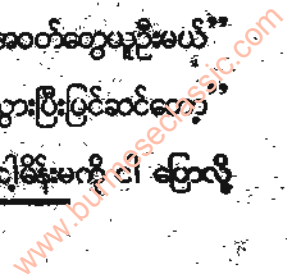
“ဟင်အင်း... မန်နေဂျာတွေရှိပါတယ်၊ သွားတော့မယ်ဆိုမှ ဆိုယ်ကအိမ်ကထွက်မယ်၊ သူတို့တည်းတဲ့ဟိုတယ်ကိုသွားပြီး ဒါလိုက်သွားကြမယ်...”

မင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းမိန်းမကို အခုကတည်းက အကြောင်းကြားထားလိုက်တော့၊ အချိန်ကဘာမှရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး...”

“ကိုယ် အိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်လေ၊ အဝတ်တွေမူဦးမယ်”

“ကဲကွာ၊ မင်း ဒါဆိုလည်းအခုပဲသွားပြီးပြင်ဆင်တော့”

“မာန် မင်းလည်းလိုက်ခဲ့ကွာ၊ ဒါမှ ငါ့မိန်းမကို ငါ ပြောလို့

ကောင်းမှာ..."

"အဟွန်း..ဟွန်း..."

တစ်ဖက်မှစကားသံတွေကိုနားထောင်ရင်း မှန်သည်လည်း နှုတ်ခမ်းလေးဖွဖွကိုက်ကာ အကြံထုတ်နေဖြစ်၏။

သူတို့သွားမှာ ဒီညခြောက်မှာရိတဲ့...

ဟင့်..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ လိုက်သွားမယ်၊ ဘိုး စိတ်ပူနေပါ

စေ၊ အဲဒါမှမှတ်မယ်...

ငါ လိုက်သွားလည်းဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့က ခြားနီးချင်း တွေပဲ...

ပြီးတော့ သိပ်လည်းမကြာဘူးတဲ့၊ ကောင်းတယ်.. ကောင်းတယ် ငါ လိုက်သွားမယ်...

ဘာမှစိတ်မချစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ ဘာမှလည်း ကြောက်စရာမရှိဘူး...

လူကြီးတွေကလူရည်သန်ကြီးတွေ၊ သဘောကောင်း ရုပ်ကြီးတွေပေါ်နေတယ်...

အင်း..ငါ လိုက်မယ်ဆိုတော့၊ ငါ အကြံထုတ်ရဦး ဖယ်...

ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့ကျောပိုးအိတ်ကို ဟိုဘက်ခြံထဲအရင်ပစ်ချ ထားမယ်...

ငါက ငါ့ခြံထဲကခပ်တည်တည်နက်ပြီး ဟိုဘက်ခြံထဲ ခပ်တည်တည်နဲ့ဝင်သွားပြီး အလှစ်မှာက လိုက်မယ်၊

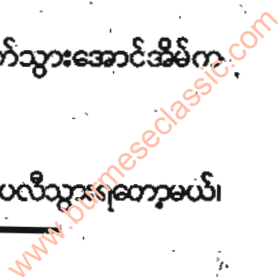
ဟား..ဟား..ဟား...

ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် သဘောကျပြန် မှန် ရယ်သည်။ သည့်နောက် မှန်သည် နောက်ဖေးပေါင်က မှန်အိတ်သို့ပြေး

ဝင်ခဲ့လိုက်လေ၏။ လောလောဆယ်အိမ်တွင် ဘိုးရောဘွားလေးပါမရှိ။ ပြန်

ရောက်သေး...။ အခွင့်အရေးပဲ၊ ဟား..ဟား..မှတ်သွားအောင်အိမ်က

လူတွေကို အကြောင်းပြလိုက်မယ်... မျက်လုံးပြူးနေကြပစေ၊ ဟိ..ဟိ ငပလီသွားရတော့မယ်၊

ဝမ်းသာလိုက်တာ...

အိမ်ခန်းထဲအရောက်၌ မှန်တစ်ယောက် နေထိုင်ပြီး ကြည့်
ခုန်ပေါက်နေတော့သည်။

ပြီးတော့ကျောပိုးအိတ်ထဲ မှန် အဝတ်သုံးလေးခုထည့်လိုက်
သည်။

ငပလီမှာရေတူးမှာဆိုတော့ ရေတူးဝတ်စုံလှိုသေးတယ်...

ကားပိုင်ရှင်မတွေ့ခင် စားဖို့မှန်လည်းထည့်ရဦးမယ်...

စဉ်းစားရင်းစဉ်းစားရင်း လိုအပ်တာလေးတွေကို မှန်
တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထည့်နေတော့သည်။

မျက်နှာမငယ်အောင်၊ သူများအထင်မသေးအောင် ပိုက်ဆံ
လည်းလုံလုံလောက်လောက်ကလေး ထည့်သွားရမယ်...

အဲ ဟုတ်ပြီပြည့်စုံပြီ၊ အခြေအနေကြည့်ပြီးလုပ်ငန်းစရာမခံ
မှန် တွေးရင်း၊ အဝတ်တွေထည့်ပြီးသည်နှင့် ပြတင်းသို့ဖြေ

သွားပြီး တစ်ဖက်ခြံသို့ မှန် ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်ခြံမှကားလေးနှစ်စီး မောင်းထွက်သွားသည်ကို

မှန် တွေ့လိုက်ရ၏။

အင်း...သူတို့တွေလည်းလှုပ်ရှားနေပြီ၊ ငါလည်းလှုပ်ရှားရ
မယ်...

မှန်ဆိုရင်း မှာရီခိတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။
ညနေငါးနာရီခွဲတော့မည်ဖြစ်၍ မှန်ကား သွက်သွက်

တလေးလှုပ်ရှားနေဖြစ်ရပါတော့ညသတည်း။ ။

- ခုနစ် -

မာန် မောင်းနှင့်နေသောလန်ခရူဆာကားဘောင် ငွေစုရင်း
လေးကား ရန်ကုန်ပြည်သွားလမ်းမကြီးပေါ်၌ ပြေးနှင်းနေလေပြီ
ဖြစ်၏။

ရန်ကုန်ဧရိယာထဲမှထွက်ပြီမို့ ကားကမောင်း၍ကောင်း
လာသည်။

ညအချိန်မောင်းနှင့်ရသည်မို့လည်း လမ်းကရှင်း၍အေး
ဆေးစွာမောင်းရသည်။

ရှေ့မှည့်သည်ကားကို မောင်းနှင်စေပြီး၊ နောက်မှ မာန်နှင့်
ဒေါက်တာ ဇော်ကိုတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ အေးဆေးစွာ

ကားတွေပြောရင်း မောင်းနှင်ခဲ့၏။

“မာန်...”

“ဟင်...”

“မင်းကို ကိုယ်ပြောမယ်...ပြောမယ်နဲ့တစ်ချက်မှ

အေးအေးဆေးဆေးမတွေ့သေးလို့ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး...”

“ဘာကိစ္စလဲပြောလေ...”

“မင်းအတွက် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ...”

“အဟွန်း...ဟွန်း၊ လုပ်ပြီး မင်းကတော့...”

“မရယ်နဲ့ ကိုယ် အတည်ပြောတာ...”

“တော်ပါတော့...”

“အေး...မင်း ခုတော့ပြောထားပေါ့၊ နောက်မှပြောတာ

ချက်ကျလေခြင်းလို့ ငါ့ကို မင်း အပြစ်မတင်နဲ့...

အခု ငါတို့ဆေးရုံမှာအသစ်ပြောင်းလာတဲ့ ဆရာဝန်မလေး

တွေ့တာကယ်ချောတာများ...”

“တော်ပြီ...”

“မတော်နဲ့ ကိုယ်ကတော့ အဲဒီထဲမှာ မင်းအတွက်တစ်
ယောက်တော့ရွေးချယ်ထားတယ်...”

“အဟွန်း...ဟွန်း...”

“ရှပ်ရည်လည်းမဆိုးဘူး၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လည်း
တောင့်တယ်၊ အရည်အချင်းလည်းရှိတယ်...”

သူ့နာမည်က ဒေါက်တာ ဥမ္မာညိုတဲ့...”

“အဟတ်...နာမည်ကိုတော့ စိတ်ဝင်စားမိပြီဗျာ...”

“ဟား...ဟား...ဟား...ငါ ပြောတယ်မဟုတ်လား မာန်၊
မင်း စိတ်ဝင်ကိုဝင်စားရမယ်လို့...”

ကိုယ် တကယ်ပြောတာ မာန်၊ ဥမ္မာညိုနဲ့မင်းနဲ့ဆို

တကယ် ရှေ့သွားနောက်လိုက်လည်းညီတယ်...

တစ်နေ့လောက် ဥမ္မာညိုနဲ့မာန်နဲ့တွေ့ပြီးအတွက် ကိုယ် ဒိတ်
လုပ်လိုက်မယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ...”

“ဟာ...အဲဒါတော့မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ကိုယ် သဘောမကျ
ဘူး...”

“မင်းတွေ့မှ ဒီစကားပြောစမ်းပါ မာန်ရာ...”

“မလုပ်နဲ့ ကိုယ် စိတ်မဝင်စားဘူး...”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ကြည့်ကြည့်ပါဦး...”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ...”

“မင်း ဘာပြောပြော ကိုယ်တော့ဒိတ်လုပ်လိုက်မယ်၊

ဒီနေ့ထို မင်းလာကိုလာရမယ်...”

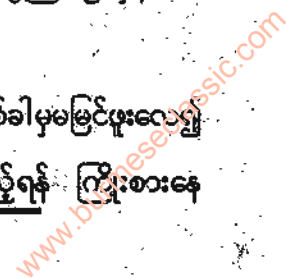
ဥမ္မာညိုကို မင်းတွေ့ပြီးမှ၊ အကဲခတ်ပြီးမှပြော...”

“အဟွန်း...ခဲရင်းတာလိုက်လို့ဗျာ၊ အဖျိုတစ်ယောက်ကို
ညှိဖို့များ ပိုက်ဆံပေးရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကြည့်ခိုကြည့်တာ
ချ...”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြောချင်ရာတွေပြောနေသမျှ...

ကားနောက်ထိုင်ခုံနှင့်အဝတ်အိတ်တွေကြား၌ မှန်ကား
တစ်ကိုယ်တည်းကြိတ်၍ ရယ်နေဖြစ်၏။

မာန်ဆိုသည့်လူကြီး၏မျက်နှာကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးလေ၍
နိသည် နောက်ကြည့်မှတစ်ဆင့်ခိုးကြည့်ရန် ကြိုးစားနေ

ဖြစ်သည်။

မှန်သည်။ ထိုင်ခုံနောက်ကွယ်မှအသာလေးထကာ နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှမာန်၏မျက်နှာကို ရှာဖွေကြည့်သည်။

ရဲရဲမကြည့်ရ၍ မျက်ခုံးနှင့်မျက်လုံးအထိသာ မှန် မြင်တွေ့ရသည်။

အဲ...မျက်ခုံးနှင့်မျက်လုံးကြီးကတော့ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ၊ ဒီပုံဆိုရင်ချောမယ့်ပုံပဲ...

ဒေါက်တာ ဥမ္မာညိုနဲ့တော့လိုက်မယ့်ပုံပါ...

နောက်တွင် မှန်တစ်ယောက် ချီချဉ်ထုတ်တွေ၊ အချို့ရည်ပူးတွေ၊ ကိတ်မုန့်နှင့်ဘီစကစ်မုန့်ထုတ်တွေကြားထဲမှ စားရင်းသောက်ရင်း ရှေ့မှစကားတွေနားထောင်ရင်း...

ကားမောင်းနေသည့် မာန်၏မျက်နှာကိုမြင်ရရန် ကြိုးစားရင်းဖြင့် ပျော်လည်းပျော်၊ သည်းထိတ်ရင်ဖိုလည်းဖြစ်ရနှင့်ရှိနေရ၏။

“မာန် အပြောမကြီးနဲ့နော်၊ ဥမ္မာညိုကို မင်း တွေ့မှကြွေ
စောပြည့်ဝန်းစာပေ

သွားမယ်...”

“အဟတ်...ဟား၊ ကိုယ်ကြွေမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူကြွေမှာ”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပြောရင်း ဝါးခဲရယ်ဖြစ်ကြသည်။

မာန်သည် ရယ်ရင်းမှနောက်ကြည့်မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် နောက်ထားဆီတစ်ချက်အကြည့်...

မာန်သည် မျက်မှောင်တစ်ချက်တွန့်သွားရသည်။

စိတ်ထဲမလည်း ဘာလိုလိုတစ်ချိုးဖြစ်သွားရသည်။

ကားမောင်းဆဲ မာန်သည် နောက်ကြည့်မှန်ထဲသေချာ

ကြည့်မိရပြန်သည်။

ပြီးတော့ ဘာရယ်မဟုတ်တော့သလိုနှင့် မာန် နေလိုက်၏။

“မာန်...”

“ဟင်...”

“မင်းလည်းဒီလောက်ကမ္ဘာပတ်နေတာပဲကွာ၊ မင်း နှစ်

စောပြည့်ဝန်းစာပေ

သက်တဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တောင် မင်း ရှာမတွေ့ဘူးလား

“ရှာဖို့မပြောနဲ့ ကြည့်ကိုမကြည့်တာ...”

“လွန်တယ်...”

“မလွန်နဲ့လေ၊ ကိုယ်မှစိတ်မဝင်စားဘဲ...”

“နေရာချင်းပဲလဲလိုက်ချင်တော့တယ်...”

“အဟွန်း...ခုခေတ်အမျိုးသမီးတွေက ကဲကိုကဲတာ ကိုစိတ်ပျက်တယ်၊ ယောက်ျားက မ,စရာဘူး၊ သူတို့ကချည်းပဲ...”

“အဲလိုမိန်းမက စ,ရတဲ့အကျင့်ဟာ အနောက်တိုင်းကမီးကလေးတွေရဲ့အကျင့်ဗျာ...”

“အခု ကိုယ်တို့နိုင်ငံအထိ ကူးစက်နေပြီ၊ ကိုယ် တကယ်မှန်းတာ...”

ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့မိန်းမတွေရင် ကိုယ်ကပဲစရာမှ၊ ဒါမှသဘာဝကျတာ...

အမျိုးသမီးကဘယ်လောက်ပဲစစ၊ ကိုယ် မကြိုက်ရင် ဒီမိန်းကလေးပဲအရှားဖြစ်ဖို့...

ဒါပေမဲ့ အနောက်တိုင်းမှာလည်း တကယ်နှစ်သက်စရာကောင်းတဲ့အမျိုးသမီးတွေလည်းရှိပါတယ်လေ...

သိမ်းကြုံးပြောလို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ့်တွေဖူးတဲ့အမျိုးသမီးသုံးလေးယောက်တော့ရှိတယ်...

နိုင်ငံခြားသူဖြစ်လျက်နဲ့ ကလပ်မသွားဘူး၊ ဘီယာဇသောက်ဘူး၊ စီးကရက်မသောက်ဘူး...

အလုပ်သွားစရာရှိတာသွားပြီး အိမ်ထဲပဲနေတယ်၊ အဲဒါမျိုးကျတော့အရမ်းရှားတယ်...”

“ဒါဆိုအဲဒီအမျိုးသမီးတွေကို မာန် မနှစ်သက်ခဲ့ဘူးလား၊ မစ,ခဲ့ဘူးလား...”

“နှစ်တော့နှစ်သက်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မစခဲ့ဘူး...”

“ဘာကြောင့်...”

“သူတို့ကနိုင်ငံခြားသူဖြစ်နေလို့ ကိုယ်ကမှဟိုးမှာမနေနိုင်ဘဲ...”

www.burmeseclassic.com

“အသွေးအခွေးချင်းမတူညီတာ ရေရှည်တော့မဖြစ်ပါဘူး ဗျာ...”

မာန်တစ်ယောက် စကားတွေဆိုဆဲမှ နောက်ကြည့်မှန်ဆီသွားရတာကို ကြည့်မိလိုက်ပြန်သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ မာန်...”

“အင်း... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး...”

မျက်မှောင်တွန့်ရင်း မာန် ဆိုသည်။

စိတ်ထဲမတော့ မှန်ထဲမှမျက်လုံးတောက်တောက်ထွက်လာတဲ့ တစ်စုံတစ်ခုလို မြင်တွေ့မိလေသလားဟု မာန် ထင်မိ၏။

သို့သော်လည်း မဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စမို့ စိတ်ထဲဘာရယ်မှ မဟုတ်ပြီးစီးသွား၏။

ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားတွေဆက်ပြောပြန်သည်။

“မာန်...”

“ဟင်...”

“ဥမ္မာညိုက မာန်ထက်တော့အသက်မငယ်နိုင်ဘူး၊ အတူတူပဲဖြစ်မယ်၊ မင်း ပြောစမ်း၊ မင်း ထက်ငယ်တာကြိုက်လား၊ မင်းထက်ကြီးတာကြိုက်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ရွယ်တူကြိုက်လား...”

“ဘာမှမကြိုက်ဘူး...”

“တော်တော်ကလန်လုပ်တဲ့လူပဲ...”

“ဂျွတ်...ဂျွတ်...ဂျွတ်...”

“ဟင်...”

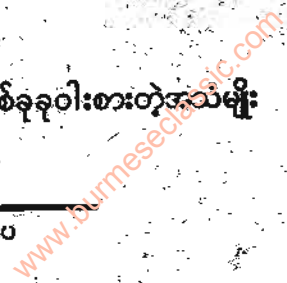
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စကားဆိုဆဲ တဂျွတ်ဂျွတ်မြည်သံကြောင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“ဘာသံလဲကွ...”

“မသိဘူးလေ...”

“တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ခုခုဝါးစားတဲ့အသံမျိုး”

စဲကွ၊ မင်း ဘာဝါးလဲ...”

“ဘာဝါးရမလဲ၊ ခင်ဗျားဘာစားလဲလို့တောင် ကိုယ်က
ကြည့်နေတာ...”

ကိုယ်လည်း ဘာမှမဝါးပါဘူး၊ ဒါဖြင့် မာန် မင်းကားကို
နည်းနည်းဆင်းကြည့်ဦးကွ...”

“ကားမှာ ဒီအသံမျိုးတစ်ခါမှမမြည်တတ်ပါဘူးဗျာ...”

“သိနိုင်လားကွာ၊ စစ်ဆေးလိုက်တော့ကောင်းတာပေါ့”

ပြောတော့လည်းဘာရယ်မဟုတ်၊ ကြည့်တာကောင်းပါ
တယ်လေဟူသောသဘောနှင့် မာန်သည် လမ်းဆေးတွင်ကားကို
ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြသည်။

“ဟား...ဟား ရယ်ချင်လိုက်တာ...”

ကားပေါ်တွင်ကျန်ခဲ့သည့်မှန်ကား တစ်ကိုယ်တည်း
ကြိတ်၍ ရယ်နေဖြစ်၏။

သတိလက်လွတ် ကိတ်ခြောက်မှန်ကိုဝါးလိုက်မိ၍ သူငယ်
ချင်းနှစ်ယောက်အတွက် ပြဿနာကဖြစ်သွားရသည်မဟုတ်
ပါလား...။

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကားဖုံးတွေဖွင့်ကြည့်၊ ကားအောက်၌
ကြည့်နှင့်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အလုပ်တွေရှုပ်နေသည်ကို ကြည့်
ကာရယ်ရင်း....

တော်တော်အတွဲလူကြီးနှစ်ယောက်ပဲဟု မှန် စိတ်ထဲမှဆို
နေဖြစ်ရ၏။

“ကိုယ့်ကားကဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ မောင်းလို့လည်း
ကောင်းနေတာပဲ...”

“ဆင်းကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဆိုရင်း ကားပေါ်တက်ပြီး နေရာမှ
ပြန်မောင်းခဲ့သည်။

တော်ပြီတော်ပြီ ငါလည်းအိပ်တော့မယ်၊ တော်ကြာ ငါ့ကို
တွေ့သွားလို့ လမ်းခုလပ်တင်နှင့်ချထားခဲ့ဦးမယ်...

တစ်ကိုယ်တည်းတွေးရင်း ပစ္စည်းတွေနှင့်လုံးထွေးပြီး မှန်
အိပ်လိုက်တော့သည်။

“ဒါနဲ့ မာန်၊ ပြည်မှာရောဘန်ဂလိုငှားပြီးပြီလား...”

“အင်း...ဧည့်သည်ပါတော့ အားလုံးကြိုပြီးစီစဉ်ထားတာပေါ့၊ ငပလီအထိ ဘန်ဂလိုမှာထားပြီးပြီ...”

“ခုဆို ငပလီမှာလူကတော့ရှင်းနေလောက်ပြီ...”

“အင်းပေါ့၊ မိုးရွာစမြူပြီဆိုတော့ ငပလီမှာလူရှင်းပြီး ကိုယ်တော့လူရှုပ်တာမကြိုက်ဘူး၊ ဒီလိုအချိန်သွားတာပဲကြိုက်တယ်...”

ဒီလိုအချိန် ကိုယ် တစ်ခေါက်သွားဖူးတယ်၊ မျက်စိရှင်းစရာ ရှင်းပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေရတယ်...

ပြီးတော့ ခရု၊ ရှပ်နုပွန်တွေ၊ ဂဲတွေလည်းပေါနေပြီ၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်စားရတယ်...”

“အင်း...အင်း...ဝူးဝါး...ဝူးဝါး...”

“ဟင်...မာန်...”

“ဟင်...ဇော်ကြီး...”

ညီးသံလိုလို၊ ဝူးဝူးဝါးဝါးသံလိုလို သဲ့သဲ့ကြားမိလိုက်၍ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး

ခေါ်လိုက်ကြသည်။

“ကြားလား...”

“ကြားတယ်...”

“ဘာသံလဲ၊ ဘယ်ကလဲ...”

“ဘိုးကိုမှန်းတယ်၊ ဘိုးကိုမှန်းတယ်၊ သိမယ်...သိရမယ်...”

“ဟား...ကဦး...”

ခုတော့ရှင်းရှင်းကြီးကို သိသွားပြီ...

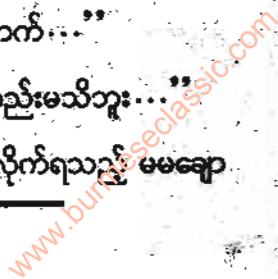
လမ်းဘေး၌ မာန်သည် ကားကိုကပြာကယာထိုးရပ်ပစ် ထိုင်ရပါတော့၏။

ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်းလည်း ကားမီးဖွင့်ပြီး၊ ကားဇာတ်ဆီသို့ သူတို့ပြိုင်တူကျော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟား...ချာတိတ်မလေးတစ်ယောက်...”

“ဟင်...ဘယ်ကကောင်မလေးလည်းမသိဘူး...”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ တွေ့လိုက်ရသည့် မမချော

ကြောင့်မျက်လုံးတွေကျယ်ကာ ဆံပင်တွေထောင်ကုန်သည်အထိ လန်ဖြန့်သွားကြရ၏။

“ဒါဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေးသည်။

“မှန်းတယ်..မှန်းတယ်၊ အဲဒါကလဲ့စားချေတာ၊ ကလဲ့စားချေတာ၊ ဘိုးကို ကလဲ့စားချေတာ...”

“ဟား..မာန်၊ ချာတိတ်ကယောင်နေတာကွ...”

“အေးလေ..သူ ယောင်လို့ပဲ သူ ပါလာမှန်းသိရတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကိုယ် စဉ်းစားနေတာကြာပြီ၊ နောက်ကြည့်မှန်ထဲက မျက်လုံးလေးတွေတွေ့မိပါတယ်လို့...”

“ထင်မလား၊ သူပါလာမှန်း၊ တစ်ခါမှလည်းဒီလိုမဖြစ်ဘူးတော့...”

“ကိုယ် မှန်ထဲခဏခဏကြည့်တယ်၊ သူမှန်းမသိဘူး...”

“ဒါဖြင့် တို့အသံတွေကြားနေတာသူပဲဖြစ်မယ်...”

“သေချာတာပေါ့...”

“ဟာ..မှန်တွေကလည်းအများကြီးပဲ၊ ရေပူးတွေနဲ့ဖျော်ညှပ်ပူးတွေနဲ့သူကတော့ မိမိကိုကျလို့...”

ကိတ်မှန်တစ်ခုကိုစားလိုက်ရင်း ဒေါက်တာ ဇော်ကို ဆိုသည်။

“နေပါဦး ဇော်ကြီး၊ သူ ဘယ်ကလဲ...”

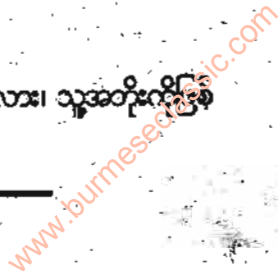
“ဟင်..မင်းကားပေါ်မှာပါတာ ငါ ဘယ်သိမလဲ...”

“ဒုက္ခပဲ၊ ကိုယ်လည်းမသိဘူး...”

“ချာတိတ်မလေးကချစ်စရာလေးကွ၊ အိပ်နေတာများသူကတော့အကြိုက်ပဲ...”

“ဘာကိုမကျေမနပ်ဖြစ်နေလဲမသိဘူး၊ နှုတ်ခမ်းလေးကို နှိပ်နေတာပဲ...”

“စာစောက်ယောင်တာမကြားဘူးလား၊ သူ့အတိုးကိုဖြစ်စာပေါ့...”

“အေးကွ...”

“ကဲ...ဒါထားပါ။ အခု ဒါကြီးကိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဆက်ပြီးပဲခေါ်သွားရမှာပေါ့၊ ပစ်ချခဲ့လို့ရတဲ့ကိစ္စကြီးမှမဟုတ်ဘဲ...”

“ကဲ...ကဲ မောင်းမောင်းကြာတယ်၊ ပြည်ရောက်မှပဲခေါ်နှိုးတော့...”

“ဘယ်အထိခေါ်သွားရမလဲ ဇော်ကြီးရ...”

“ဒါ သူ နှိုးလာမှမေး၊ ကိုယ့်လာမမေးနဲ့...”

“ဟင်း...”

သက်မမောကြီးကိုချပြီး မာန်သည် ကားကိုဆက်မောင်းခဲ့ရလေ၏။

အိမ်မောကျခါစရှိသည့် မှန်ကား ဘာမှမသိလိုက်...။

ကားမောင်းဆဲသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ အတွေးကိုယ်စီက နောက်ဘက်မှချာတိတ်ကိစ္စသာ ရှိကြသည်ကမူချ...။

နောက်ဘက်မှချာတိတ်ကြောင့် သူတို့စကားအပြောအဆို ဝှစ်ကွဲသွားရသည်။

“ဇော်ကြီး ဒီချာတိတ်ကဘယ်ကလဲကွ...”

“ဟား...မေးပြန်ပြီ၊ ဘယ်သိမလဲကွ...”

“သူ ရန်ကုန်ကတည်းကပဲလိုက်ခဲ့တာဖြစ်မယ်၊ ကိုယ့်ဦးဘယ်နေရာမှာမှ ကားမှမရပ်သေးဘဲ...”

“အင်း...ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်၊ ကဲ...ခေါင်းမစားနဲ့နောက်မှ ရွှေတောင်ရောက်ပြီဆိုတော့ ပြည်ရောက်တော့မယ်...”

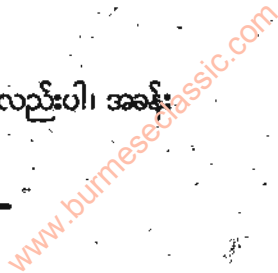
“ဟူး...အံ့သြစရာပဲ...”

မာန် ညည်းတွားရင်း ကားကိုဆက်မောင်းနေရသည်။ ရွှေတောင်ကိုကျော်ခဲ့ပြီမို့ မကြာခင် ပြည် ရောက်တော့မည်

၏။

မှန်သည်။

ထိုညက နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်တွေကလည်းပါ၊ အခန်းထဲလည်းနှစ်ယောက်ခန်းငှားထားပြီမို့...

ယခုသုံးယောက်မြင်လျှင် စကားပြောနေရဦးမည်စိုး
မာန်ကား အစကတည်းယဉ်သကိုးဆိုသည့်အတိုင်း...

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ အကြံထုတ်ပြီး မျက်နှာထု
ပုဝါတွေဖြင့်ပတ်ကာ မာန်သည် မှန်ကိုချိုး၍အခန်းထဲသို့သွား
သွင်းခဲ့ရလေသည်မဟုတ်ပါတကား...။ ။

- ၅၆ -

အဲ...ငါ ကားထဲမှာလည်းမဟုတ်တော့ပါလား...
ငါ့ကို ဘယ်သူကဒီအထဲခေါ်လာပါလိမ့်...
ငါ့ဟာငါတော့ လမ်းလျှောက်လာတာမဟုတ်ဘူးနဲ့တု
စာယ်...

မှန် နှိုးလာပြီ...။
ညကစောစောအိပ်သည်မို့ ခုမနက် မှန် စောစောနှိုးလာ
သည်။

နှိုးနှိုးခြင်းပင် မှန် သိလိုက်သည်က စမတ်ကျကျအိမ်နေရ

www.burmeseclassic.com

သည် မိမိအဖြစ်ကိုပါ...။

ဟိုက်... အားနာစရာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ...

မှန် မျက်လုံးလေးဝိုင်းစက်ကာ လိုက်ကြည့်ရင်း တကယ်

အားနာသွားသည်။

မှန်နှင့်ယှဉ်လျက် ခုတင်တစ်ခုတွင် ဒေါက်တာ ဇော်ကိုက

အိပ်ပြီး...

မှန်ခြေရင်းရှိဆိုဟရှည်ကြီးတွင်မတော့ မာန်တစ်ယောက်
ဒုက္ခခံကာအိပ်နေရ၏။

မှန်သည် တစောင်းကလေးလှဲရင်းမှ လက်ကလေး
ထောက်ကာလိုက်၍ကြည့်ပြီး တော်တော်မှအားနာနေရလေ၏။

မှန် အိပ်ရာမှထလိုက်သည်။

ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သနပ်ခါးရေကျဲလေးပါးပါးလူးပြီး မှန်သည်

အဝတ်တွေလဲကာ ခရီးထွက်ဖို့အသင့်ပြင်ဆင်ထားလိုက်၏။

မှန်က အသင့်ဖြစ်ပြီ...။

မာန်နှင့်ဇော်ကိုတို့က မနိုးသေး...။

မှန်သည် ကြည့်ချင်စိတ်နှင့်သူတို့မျက်နှာတွေဆီ သေချာ
လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

လူကြီးတွေကချောတယ်တော့၊ ဒီကုလားထိုင်မှာအိပ်တဲ့လူ
ကြီးက ပိုပြီးချောတယ်...

ညတုန်းကတစ်ချိန်လုံးပဲ ခုတင်ပေါ်မှာအိပ်တဲ့လူကြီးက
ကုလားထိုင်ပေါ်အိပ်တဲ့လူကြီးကို မိန်းမပေးစားနေတာ...

ဒီလောက်ချောတာတောင် မိန်းမ မရသေးဘူးဆိုတော့
ညှို့လို့ပေါ့...

အိပ်ပျော်နေသည့် မာန်မျက်နှာဆီ သေချာငုံကြည့်ရင်းမှ
မှန် ဆိုသည်။

သည့်နောက် မှန်သည် မာန်၏ခြေရင်းအားရှိထက်တီခုံတွင်
ထိုင်ရင်း သူတို့နှိုးလာမည့်အချိန်ကိုစောင့်နေလိုက်၏။

တအောင့်ခံနံ့ကြာသည်တွင် မာန်တစ်ယောက်နှိုးလာ
သည်။

“အဟမ်း..အဟမ်း...”

မှန်၏ချောင်းဟန်သံလေးကြောင့် မာန်သည် လန့်သွားရပြီး မိမိခြေရင်းခံ ကပြာကယာကြည့်မိတော့...။

“ဪ..ကျေးဇူးရှင်ကနိုးနေပြီကိုး...”

“အဟင်း..ဟင်း..ဒီလိုမပြောပါနဲ့အချင်းချင်းကို..”

“ဟင်..ဘာအချင်းချင်းလဲ၊ မင်းကဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ထဲလဲ...”

သူတို့စကားသံတွေကြောင့် ဇော်ကိုလည်း နိုးလာပြီး သူတို့ထံကြည့်သည်။

ခြေရင်းမှ မမချောလေးကိုမြင်သည်တွင် ဇော်ကိုသည် ပြုံးသွားရပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ မမလေး၊ ညကအိပ်ကောင်းတယ်မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့..ကိတ်မှန်တွေစား၊ ဖျော်ရည်တွေသောက်ပြီး အိပ်လိုက်တာ ဒီထဲရောက်လာမှန်းတောင်မသိလိုက်ဘူး၊ အဟင်း

...င်း...”

သူ့အပြောနှင့်သူ့ဟာသူ့ပြုံးနေသည့် မိန်းကလေးကို တွေ့ရုံနဲ့ ယောက်စလုံး ငေးကြည့်နေမိရသည်။

လူကလေးကပြည့်ပြည့်အိအိ တစ်တစ်ရစ်ရစ်ကလေး...။ သူ့အရပ်နှင့်သူတော့လည်း လိုက်ဖက်ချစ်စရာကောင်းနေ

သည်။ အသားလေးက ပူးပူးမှည့်မှည့်နှင့်ဝင်းဝင်းမွတ်မွတ်ရှိသည်။

ဝတ်ထားသည့်အင်္ကျီလေးကမိန်းမဝတ် စပိုရှပ်လက်ပြတ် ဝန်းပျော့ပျော့အရောင်လေးနှင့် ခြေသလုံးတဝက်ခန့်ရှိသည့် ပန်း

အရောင်လွင်သောကျင်းအပါးဘောင်းဘီလေးနှင့် မိန်းကလေးမှာ လွန်စွာလှပနုဿိ၍ ချစ်စရာကောင်းနေရ၏။

သူစိမ်းယောက်ျားတွေကိုမြင်သည့်တိုင် သူ့တွင်ကြောက်စိတ်အလျှင်းမရှိသည့်အပြင် သူ့အသွင်က မိမိတို့ကိုပင် ရင်းနှီးနေ

ဟန်ရှိနေရ၏။ သူ့ပုံစံလေးက ရယ်လိုက်မောမိုက်နှင့်လွန်စွာချစ်စရာ

ကောင်းသည်။

သူက ပြင်ဆင်ပြီးအငြိမ့်သား ထိုင်စောင့်နေပုံလေး
သနားစရာတော့ကောင်းနေရ၏။

“ဒါနဲ့နေပါဦး မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ...”

ချာတိတ်ကိုငေးကြည့်နေရာမှ မာန် မေးဖြစ်သည်။

“မှန်...”

“ဟင်...”

“မှန်လေ...”

“မင်းနာမည်လား...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မှန်နာမည်ကမှန်၊ မဟုတ်ထိုနေသပ်စွာ
ပါ...”

“မှန်...”

“အင်း...”

မာန်နှင့်ဇော်ကိုတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး
ဆိုသည်။

“ဒါနဲ့ မှန်ကဘယ်မှာနေတာလဲ၊ ဘယ်ကနေလိုက်လာတာ
လဲ...”

“ဒါကလျှို့ဝှက်ချက်၊ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး...”

“လမ်းကနေတော့ လိုက်လာတာမဟုတ်ဘူးမဟုတ်
လား...”

“မပြောပါဘူးဆို...”

“မင်းဘယ်ကိုသွားမှာလဲ...”

“ငပလီလေ...”

“ပြီးတော့...”

“ငပလီပဲ...”

“ငပလီပြီးတော့ ဘယ်ဆက်သွားဦးမလဲမေးတာ...”

“ပြန်မှာပေါ့...”

“ဘယ်ကိုလဲ...”

“ရန်ကုန်...”

“ဟင်...”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိပြန်သည်။

“ရန်ကုန်ကို မင်း ဘယ်သူနဲ့ပြန်မှာလဲ...”

“အစ်ကိုကြီးတို့နဲ့ပဲ...”

“ဟာ... ငါတို့က ငပလီမှာနေကြဦးမှာကွ...”

“မှန်လည်းငပလီမှာနေဦးမှာပဲလေ...”

“ဒါဆို မင်း ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ...”

“အစ်ကိုကြီးတို့နဲ့လာတာ အစ်ကိုကြီးတို့ပြန်တဲ့နေ့ပြန်မှာ ပေါ့...”

မာန် ခေါင်းကုတ်သည်။

ဇော်ကိုက ဆက်မေးသည်။

“မင်းအိမ်ကဘယ်မှာလဲ...”

“ရန်ကုန်မှာ...”

“ဘယ်နေရာလဲ...”

“လွှဲဝှက်ချက်၊ အဟတ်... အဟတ်...”

မှန်ဆိုရင်းရယ်တော့ သူတို့ အသည်းယားသွားကြသည်။

“ကဲ... ဇော်ကြီးရာ ရေချိုးပြီးညည်းသည်တွေနဲ့သွားရဦးမယ်၊ ပြီးရင် ခရီးဆက်ရဦးမှာ လုပ်... လုပ်...”

“ကောင်မလေး...”

“ဘာလဲ...”

“ဂျစ်ကန်ကန်တော့မသိပ်မလုပ်နဲ့နော်၊ ထားရစ်ခဲ့မယ် မှတ်...”

“ခိုင်းတာလုပ်ပေးပါ့မယ်၊ မငြိမ်းခြောက်ပါနဲ့...”

စကားပြောလေးကောင်း၍ ကောင်မလေးကချစ်စရာဟု သူတို့စိတ်ထဲဖြစ်မိ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ရေမိုးချိုးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဝတ်လဲပြီးသိမ်းဆည်းနေဆဲ...

“ခိုင်းလေ၊ လုပ်ပေးမယ်...”

“မလိုပါဘူး ချာတိတ်ရာ...”

“ချာတိတ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ အသက်တစ်ယယ်ကျော်သွား

ပြီ၊ ဆယ်တန်းဖြေထားတယ်၊ ဆေးကျောင်းသူဖြစ်တော့မှာ...

မှန်ဆိုတော့ မာန်သည် မတည်မပြုံးနှင့်မှန်ထံ ဓွေကြည့်

၏။

မာန်၏ထိုသို့အကြည့်ကြောင့် မှန်ကဟတ်ခနဲတစ်ချက်ရယ်

ပြီး၊ သူတို့ပစ္စည်းတွေကိုလိုက်၍ သိမ်းဆည်းပေးသည်။

“မင်း ဘာစိတ်ကူးနဲ့လိုက်လာတာလဲ...”

“လိုက်ချင်လို့လိုက်တာ...”

“ရှင်းရောပဲ...”

ဇော်ကိုဆိုတော့ မာန် ပြုံးဖြစ်ရ၏။

“ကဲ...မင်း ဒီမှာပဲနေရစ်ဦးနော်၊ တော်ကြာ ဟိုတယ် မန်နေဂျာနဲ့စကားပြောနေရဦးမယ်...”

ကိုယ်တို့ခွင့်သည်တွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်သွားသောက်လိုက် ဦးမယ်၊ မင်းအတွက်ဝယ်လာခဲ့ပေးမယ်...”

“မဝယ်နဲ့...မဝယ်နဲ့ အားနာတယ်၊ မှန်မှာမှန်တွေအများ ကြီးရှိတယ်...”

“ဒါဖြင့် မင်း ကားသော့ယူထား၊ အလစ်မှာကားပေါ် တက်နေထားလိုက်...”

“ဟာ...ပူအိုက်တယ်လေ...”

“ကဲ...လာပါ ဇော်ကြီးရာ၊ သွားကြရအောင်၊ ချာတီတ် ကောင်းကောင်းနေခဲ့နော်...”

“မာန် လက်ညှိုးထောင်ကာ မှန်ထံ ကြည့်ပြီးဆိုတော့...”

“စိတ်ချသွားပါနော်...”

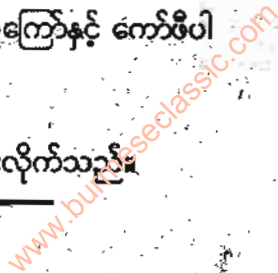
မှန်ကလည်းလက်ညှိုးလေးထောင်ကာ ပြန်ဆိုသည်တွင် ဆန်တစ်ယောက် ရင်ထဲယားကျိုကျိုကြီးဖြစ်သွားလိုက်ရလေ၏။

သူတို့ထွက်သွားသည်တွင် မှန်တစ်ယောက် အားလုံးရဲ့ ဓမ္မည်းတွေကို စုစည်းပြီးအသင့်ပြင်ထားသည်။

တအောင့်ခန့်ကြာသည်တွင် မာန်နှင့်ဇော်ကိုတို့ ပြန်လာကြ ပြီး မှန်အတွက် ပေါင်မုန့်ထောပတ်ကြက်ဥကြော်နှင့် ကော်ဖီပါ

လာ၍...

သူတို့ဝယ်လာတော့လည်း မှန် စားလိုက်သည်။

မှန်၏အသွင်လေးက တကယ့်ကလေးလေးတစ်ယောက်
လို အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု သူတို့နှစ်ယောက်
စလုံး မှတ်ချက်ချဖြစ်ကြရ၏။

“ကောင်းလိုက်တာ၊ ကျေးဇူးပဲ၊ ကဲ သွားကြမယ်...”

“နှုတ်ခမ်းလေးပါလေးသုတ်ပါဦးကွာ...”

“ရှောဒီမှာတစ်ရှူး...”

မာန်ဆိုတော့ တစ်ရှူးဗူးကို ဇော်ကိုက ပေးသည်။

“အဟင်း...ဟင်း...”

ကလေးလေးတစ်ယောက်လိုရယ်ရင်း မှန်သည် တစ်ရှူး
လေးယူ၍သုပ်လိုက်သည်။

သူတို့အသွင်က ညီမလေးတစ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်သည့်
အစ်ကိုကြီးတွေအသွင်မျိုးပါ...။

ထို့နောက် သူတို့ကားဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မှန်သည် ကားပေါ်သို့ခပ်သွက်သွက်ကလေး တက်ထိုင်နေ
လိုက်သည်။

သည့်နောက်မတော့ ဘန်ဂလိုဟိုတယ်မှ မာန်သည်
ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်ပါတော့၏။

“ဟင်း...ခုမှပဲကောင်းကောင်းလိုက်ရတော့တယ်၊ မနေ
ညကတော့ ပုန်းပြီးလိုက်ရတာ ဒုက္ခဖြစ်လိုက်တာ အဟင်း...
ဟင်း...”

မှန်ဆိုရင်းရယ်တော့ ကားမောင်းရင်းမှ မာန်သည် နောက်
ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် မှန်ဆီသို့ တစ်ချက်ကြည့်သည်။

ဇော်ကိုကား အပြုံးနှင့်မာန်ထံကြည့်သည်။

မှန်သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ သူတို့သုံးယောက်ဆက်ခဲ့ရာသည့်ခရီးလမ်း
တစ်ယောက်ကဖြင့် ကြည်နူးစရာအတိနှင့်ပါတည်း။ ။

- ကိုး -

ဦးဘသောင်းတို့အိမ်တစ်ဆောင်လုံးကား ဆူညံပွက်သရော
ထံနေပြီဖြစ်၏။

မှန်ပါ၏။

ဦးဘသောင်းတစ်ယောက် မြေးချစ်ကလေးပျောက်၍
နောင်တတွေရ၊ သွေးတွေတိုးလို့ ဆရာဝန်ခေါ်နေရပြီမဟုတ်
ပါလား...။

ဒေါ်ခင်အုန်း၏မာန်မဲ့မှုကြောင့် ဒေါ်သိန်းနှင့်အသေးလေးတို့
လည်း နေစရာမရှိတော့အောင်ပါ...။

ဒေါ်ခင်အုန်းကမူ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ကြိမ်းမောင်းမှုကို တိုက်

ခိုက်ခံနေရသည်။

“ဦးကြီး...စိတ်အေးအေးထားပါ။ စိတ်လှုပ်ရှားလို့ဖြစ်တာ
ပါ။ အခုဘာဖြစ်နေလဲပြောပါဦး...”

မိသားစုဆရာဝန်မို့ ဦးဘသောင်း စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး
ဆရာဝန် မေးသည်။

ဦးဘသောင်းသည် မျက်ရည်လေးတစ်စမ်းစမ်းရှိရင်းမှ...

“ဆရာရယ် ကျုပ်အပြစ်ပါပဲ။ ကျုပ်မြေးလေး အခုဘယ်
ဈေးမှန်းမသိဘူး...”

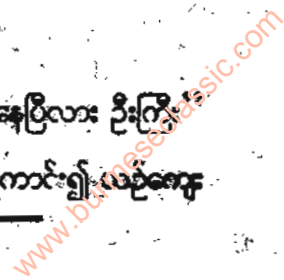
“ဟင်...ဦးကြီးရဲ့မြေးလေး ဟိုမှန်ကလေးကိုပြောတာ
ထား...”

“သူ့အပြင် ကျုပ်မှာမြေးရှိသေးလို့လား ဆရာရယ်...”

“နေပါဦး၊ မှန်လေးကဘယ်သွားတာလဲ...”

“ဘယ်သွားမှန်းကိုမသိလို့ပေါ့...”

“ကလေးမှာရည်းစားသညာကော့ရှိနေပြီလား ဦးကြီး”
လင်နောက်လိုက်သွားလားဟု မေးမကောင်း၍ ယဉ်ကျေး

အရာဝန် ဆိုရသည်။

“မရှိဘူး...မရှိဘူး၊ ဒါတော့ ကျုပ် သေချာသိတယ်၊ ကျုပ် မြေးလေးက တကယ့်ကလေးလေးလိုနေတာ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အစ်ကိုကြီးပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ မြေးကလေးက ဒီကိစ္စတွေကိုတောင် ခေါင်းထဲမထားသေးပါဘူး...”

သူ့ခမျာအိမ်ထဲပဲနေရပြီး အပြင်သွားရင်လည်း အဘိုးအဘွားနဲ့ပဲသွားရတာပါ...

အခုလည်းအဖြစ်ကဒီလိုပါ။ ဒီနေ့မှာသူ့အဘိုးအဘွားကိုဘယ် မှလိုက်မဖို့လို့ သူ စိတ်ကောက်နေတာကြာပြီ...”

“ကျုပ်ကလည်း ဒီနှစ်မှာမအားလို့ပါ ဆရာရယ်၊ ကျုပ်လုပ်နေသမျှတွေဟာလည်း ဒီမြေးလေးအတွက်ပဲမဟုတ်လား...”

အခုကြည့် ဘာမှမပြောမဆိုနဲ့ ဘယ်သွားပြီးလဲမသိဘူး၊ ယောက်ျားလေးဆိုလည်း ကျုပ် ဒီလောက်စိတ်မပူပါဘူး...”

ခုစာ မြေးမိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ကျုပ် စိတ်ပူနေရတာပါ

ဆရာရယ်...

ကျုပ် မြေးလေးမှာက မိဘကလည်းငယ်ငယ်ကတည်းက ရွေးချယ်ထားတာပဲမဟုတ်လား၊ အဘိုးနေရာကနေ ကျုပ်မှာကျုပ်ပဲ အဖေ၊ ကျုပ်ပဲအမေလုပ်ပြီး ဒီမြေးကလေးကို ကျုပ် မွေးခဲ့ရတာ ဆရာတို့လည်းသိပါတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ် ဦးကြီးရယ်၊ အခု မှန်ကလေးက ကျုပ်အဖေအမေတွေက စာလေးဘာလေးတောင် နည်းနည်းမရေးသွားဘူးလား...”

“သူ ရေးသွားတာက ဒီမှာဆရာ၊ ဒီမှာဖတ်ကြည့်ပါဦး” ဦးဘသောင်းဆိုရင်း မှန်ရေးသွားသည့်စာလေးကို ဆရာဝန် လက်ထဲပေးလိုက်သည်။

အဘိုး... လုံးဝစိတ်မပူနဲ့၊ သွေးတိုးလည်းမတက်ပါနဲ့၊ ဘိုးကို ကလေးအချေတာ...

“ဟင်...ဒါပဲရေးထားတော့ ဘယ်သွားမှန်းမသိဘူးပေါ့...
စာဖတ်ပြီး ဆရာဝန်ဆိုတော့ ဦးဘသောင်းနဲ့
စကားမဆိုဘဲ မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

“ဦးကြီးရယ် သူ ရေးပုံဆိုရင် စိတ်ပူစရာမရှိပါဘူး...
က ကလေးဆန်တာပါ...”

သူ ပြောသလိုပဲ ဦးကြီး အေးအေးဆေးဆေးပဲနေ...
ဘာမှ မတွေးပဲနေပါ...”

“ကျုပ်မြေးဟာ ကျုပ် မေတ္တာကိုမသိဘူး ဆရာ...”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အိမ်တစ်ဆောင်လုံး
အစ်ကိုကြီးမြေးက အစ်ကိုကြီးကိုပဲအချစ်ဆုံး၊ အလေးအထား
ပါ။ ကျွန်မကိုတောင် ကလေးကအလေးထားတာမဟုတ်ဘဲ
ဆရာရဲ့၊ သူ့အဘိုးမှသူ့အဘိုး...”

တစ်ခါတစ်လေတော့ ကျွန်မတောင်စိတ်မကောင်းဖြစ်
တယ်၊ ကလေးက ကျွန်မကိုဂရုမစိုက်လို့...”

ဒေါ်ခင်ဇုန်းဆိုသောစကားတွင် ဦးဘသောင်းစိတ်

တွေးမိသလိုနှင့်တစ်ချက်ငြိမ်သက်သွားရသည်။

“ကျွန်တော်ထင်တာ မှန်က သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လျှောက်
ညှပ်တာပဲဖြစ်မယ် ကြီးကြီးရဲ့...”

“အေး...ကြီးကြီးလည်းဒီလိုပဲတွေးမိတယ်၊ သူ တစ်ချက်
ပြာတာရှိသေးတယ်လေ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝေလီကို သူ
စိတ်သွားချင်တယ်တဲ့...”

အဲဒါခွင့်တောင်းတုန်းက အစ်ကိုကြီးက ခွင့်မပြုခဲ့ဘူး၊
ဒါ ကို ကလေးကစိတ်ဆိုးနေတာ၊ အခုတော့ သူ့သူငယ်ချင်း
တွေနဲ့ပဲလိုက်သွားတာဖြစ်မယ်၊ သေချာပါတယ်...”

“ဦးကြီးရယ် နည်းနည်းစိတ်ဖြေလိုက်ပါ၊ ဒီအရွယ်လေး
တွေက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့သွားချင်လာချင်၊ သွားတတ်လာတတ်တဲ့
အရွယ်တွေပဲလေ...”

ခုလည်း မှန်က သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့သွားတာသေချာပါ
တယ်၊ ဦးကြီး စိတ်ဖြေလိုက်ပါ...”

“ဟင်း...မြေးကလေးမှာ ပိုက်ဆံအလုံအလောက်မှပါရဲ့

လားမသိဘူး၊ ကျုပ်ဆီမှာတော့ တစ်ပြားမှမတောင်းသွားဘူး

ဟဲ့... မိအုန်း၊ နင့်ဆီမှာရော ကလေး တောင်းသေးလား

“ကျွန်မဆီလည်းမတောင်းဘူး၊ ခိုးသွားပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်တောင်းလို့ဖြစ်မလဲ အစ်ကိုကြီးရယ်...”

“ဟင်း... အဲဒါအတွက်ပဲ ငါ အခုစိတ်ပူနေရပြန်ပြီ...”

ဦးဘသောင်းကိုကြည့်ပြီး ဆရာဝန်မှာ ပြုံးပြစ်ရသည်

“ကဲ ဦးကြီးရယ် စိတ်လျော့လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် ကြည့်တာတော့ မှန်က လိမ္မာတဲ့ကလေးပါ...”

သူ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေပါချင်ပါမှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူ တစ်ယောက်ယောက်မှာချေးချင်ချေးမှာပေါ့...

ဦးကြီးအနေနဲ့ မှန်ကိုကလေးလိုမြင်ပေမယ့်၊ တကယ်တော့ မှန်ကအရွယ်ရောက်နေပြီပဲ ဦးကြီးရယ်၊ နားလည်မှာပါ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် မြေးကို သတင်းစာထဲတော့ထည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်...”

“ဟဲ့... နေပါဦး ဦးကြီးရယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့ဦး၊ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်

တော့စောင့်ကြည့်ပါဦး...”

“မဖြစ်ဘူး ဆရာ၊ ကျုပ် စိတ်မချဘူး...”

“ကဲ... ဒါဖြင့်လည်း ဦးကြီးသဘောပါပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ပတ်လောက်စောင့်ကြည့်စေချင်တယ်...”

ကဲ... ကဲ ဦးကြီးအနားလူပါနော်၊ သိပ်မတွေးပါနဲ့၊ စိတ်

မလှုပ်ရှားစေနဲ့၊ ကျွန်တော် ဆေးထိုးပေးခဲ့မယ်၊ ဆေးလည်းမှန်မှန်သောက်နော်...”

ဆရာဝန်ဆိုရင် ဦးဘသောင်းကို ဆေးထိုးပေးသည်။

တအောင့်ကြာ ဦးဘသောင်း အိပ်ပျော်သွားလေမှ ဒေါ်ခင်အုန်းလည်း သက်မမောကြီးကိုချစ်ရပြီ...

ဆရာဝန်မှာလည်း အားလုံးကိုနှစ်သိမ့်ကာ ပြန်ခဲ့ရပါလေ၏။

- တစ်ဆယ် -

မှန်တစ်ယောက်ကဖြင့် လှောင်ချိုင့်ကလွတ်လိုက်သည့် သတ္တဝါတစ်ကောင်နယ် ရှိနေရသည်။

မိုးဦးကျပြီမို့ ငပလီကမ်းခြေတွင် လူမရှိတော့ပေမယ့်၊ မှန်က ပိုတောင်ပျော်ရွှင်နေရသေးသည်ပါ...။

သဲသောင်ပြင်ကမ်းခြေမှာ မှန်တစ်ယောက်တည်း ပြေးသည်။ လမ်းလျှောက်သည်။

ပင်လယ်ရေကို မှန်တစ်ယောက်တည်း ချိုးသည်။ ကူးသည်။

စားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ လျှောက်လည်လိုက်၊ ရေကူး

စောပြည့်ဝန်းစာပေ

လိုက်၊ ပြေးလိုက်၊ အိပ်လိုက်နှင့်မှန်တစ်ယောက် အကြိုက်ပင်ဖြစ် ဇာတော့သည်။

ခုလည်းပဲ မှန်သည် သဲသောင်ခုံတွင် ပြေးပြီးရေကူးနေပြန် သည်။

မှန်ကား မည်သူ့ကိုမျှလည်းကရမစိုက်၊ အဖော်မလုပ်၊ တစ် ယောက်တည်းသာပျော်သလိုနေသည်။

မှန်တစ်ယောက် ဘန်ဂလိုထဲဝင်မလာသေး၍ စိတ်ညစ်ပြီး စင်ပန်းနေရသည်က မာန်ရယ်ပါတည်း...။

လုံးသာဘက်မှပြန်လာပြီး နေ့လယ်စာစားပြီးကတည်းက စော်ကိုက ဘန်ဂလိုထဲတွင် အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်သည်။

မာန်သည်က ပုန်းညက်ပင်ကြီးအောက်တွင် စာအုပ်တစ် အုပ်နှင့်ရှိနေရ၏။

စာဖတ်ချင်၍တော့မဟုတ်၊ စာဖတ်ချင်ဟန်တောင်ပြီး မှန် တို့စိတ်မချ၍ စောင့်ကျပ်ကြည့်ရှုနေရခြင်းပါတည်း။

ရေညစ်မလေးကလည်း မတက်လာတော့ဘူး၊ ငါးက အိပ်

စောပြည့်ဝန်းစာပေ

ချင်နေပြီ...

သက်သက်လိုက်လာပြီး ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်မလေး...

ဘယ်ကနေဘယ်လိုလိုက်လာမှန်းကို ခုထိစဉ်းစားလို့မရဘူး၊ သူကတော့ ပျော်နေလိုက်တာ...

ငါကတော့ သူ့ကြောင့်တာဝန်ကြီးတစ်ခုပဲနေသလို နေနေရတယ်...

မတော် သူ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ငါ့ မလွတ်ဘူး...

တော်တော်ရှုပ်တဲ့ကောင်မလေး၊ ဟူး...

သွားလာထား၍ ပင်ကလည်းမင်ပန်း၊ အိပ်ကလည်း အိပ်ချင်နေသည့်မာန်တစ်ယောက် ပင်လယ်ထဲမှမုန်ဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ညစ်နေရလေ၏။

စာဖတ်သလိုနှင့် မာန်တစ်ယောက်မသိမသာ လှမ်းကြည့်နေဆဲပင် မုန်ကား ရေကူးဝ၍တက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ရေကူးဝတ်စုံလေးနှင့် မုန်၏ဖူးဖူးထနေသောအလှကလေးတွေကို မာန် မြင်တွေ့နေရသည်။

မုန်သည်။ ယနေ့ခေတ်၏လူငယ်ဖြစ်သော်လည်း မုန်သည်

ယနေ့ခေတ် မော်ဒယ်မိန်းကလေးတွေလိုမဟုတ်...။

ယနေ့ခေတ် မော်ဒယ်အမျိုးသမီးလေးတွေက အသားအရည်စိုပြေဝင်းမွတ်ခြင်းမရှိဘဲ ပိန်လိန်လွန်းသည်။

သည်မိန်းကလေး မုန်ကမူ ထိုသို့မဟုတ်...။

မုန်မည်သောမိန်းကလေးသည် ကောက်ကြောင်းပြေပြစ်လှပစွာနှင့်တစ်တစ်ရစ်ရစ် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးကလေးရှိသည်။

မုန်သည် မုန်နဲ့သာလည်းချယ်သခြင်းမရှိ...။

မျက်နှာလေးကပြောင်ရှင်းရှင်းလေးရှိ၏။

မုန်၏တစ်ကိုယ်လုံးအလှသည် ဖူးဖူးအိအိလေးရှိသည်ဟု တင်စားရမည်ဖြစ်သည်။

မုန်၏မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှုတ်နှင့်နှုတ်ခမ်းလေးတွေသည် ပေါ်ပေါ်တင်းတင်းလေးတွေနှင့်မျက်နှာလေးသည် ရှေးဆွဲထားသည့်ပန်းချီရုပ်ကလေးအလားရှိ၏။

“အင်း...အဟွန်း...”

မာန်တစ်ယောက် နေရင်းထိုင်ရင်းမိန်းကလေးတစ်
ယောက်၏ အလှအမလေးတွေကိုကြည့်တတ်၊ မြင်တတ်၊
သုံးသပ်နေ၍ မိမိကိုယ်ပင်မိမိ အံ့ဩနေဖြစ်သလိုရှိကာ ရှက်ပြုံး
ပြုံးဖြစ်သွားရ၏။

တကယ်ပဲ ကောင်မလေးကတော့ လှလည်းလှတယ်၊ ချစ်
စရာလည်းတော်တော်ကောင်းတယ်...

ပြီးတော့ ကောင်မလေးကပွင့်လင်းတယ်၊ သွက်လက်
ဖြတ်လတ်ပြီး ကလေးဆန်တယ်...

စကားပြောတာလေးကိုက တရင်းတနှီးနဲ့တော်တော်ချစ်
စရာကောင်းတယ်...

ငါတို့ကိုများ ကဘေကမ္ဘာကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့တဲ့သူ
သူငယ်ချင်းတွေကျနေတာပဲ၊ သူ့အပြောအဆိုလေးတွေက တအား
ရင်းနှီးနေတာ...

ဟင်း..ခက်တာက ဒီကောင်မလေးက ဘယ်ကလဲမသိ
ဘူး၊ သူ့ကိုမေးလည်း ဖြေချင်တာဖြေပြီး၊ မဖြေချင်တာမဖြေဘူး၊

ဖြေလိုက်ရင်လျှို့ဝှက်ချက်၊ လျှို့ဝှက်ချက်နဲ့ ထပြီးပဲရိုက်ချင်
တော့တယ်...

အဟမ်း..အဟမ်း...

“ဟင်..မင်း...”

မိမိကအတွေးကောင်းဆဲပင် ဘယ်အချိန်ကတည်းက
ကောင်မလေးက မိမိနောက်ရောက်နေမှန်းမသိ...။

ချောင်းဟန်သံကြားမှ သူ လှည့်ကြည့်တော့ အဝတ်တွေလဲ
ထားပြီးသည့် ကောင်မလေးကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

“အစ်ကိုကြီး ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ၊ စာအုပ်ကတခြား၊
မျက်လုံးကတခြားနဲ့...”

“ဟင်း..ငါကတော့ဝင်္ဇံပဲ...”

“ဟင်..ဝင်္ဇံ၊ ဘာဝင်္ဇံလဲ...”

“မင်းကြောင့်...”

“ဟင်..မှန်ကြောင့်...”

“အေး..မင်းကိုစိတ်မချလို့ ငါ စောင့်နေရတာကျ၊ ငါ

ဘယ်လောက်အိပ်ချင်လဲမင်းသိလား...”

“ဪ...သဘောပေါက်ပြီ၊ ကျေးဇူးပါ...ကျေးဇူးပါ။
နောက်တစ်ခါ ဒီလိုရေမချိုးတော့ပါဘူးနော်...”

မှန်ဆိုရင် ထိုင်နေသည့်မာန်လက်ကို ဆွဲ၍ထစေလိုက်
သည်။ အနီးကပ်မြင်လိုက်ရသည့် ချစ်စရာမျက်နှာလေးကို
ကြည့်မိတော့လည်း မာန် စိတ်မဆိုးရက်...။

“ကဲ...အစ်ကိုကြီး သွားအိပ်တော့နော်၊ မှန် ဘယ်နှစ်နာရီ
ခေါ်နှိုးရမလဲဟင်...”

“ရတယ်၊ ညနေကျရင် အအေးခန်းစက်ရုံဘက်သွား
ကြည့်ဖို့ မင်း အဆင်သင့်ပြင်ထားပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး မင်းက ဒီနေရာမှာဘာလုပ်နေခဲ့ဦးမလဲ”

“အနေပါဘူးအစ်ကိုကြီးရဲ့၊ အဟင်း...ဟင်း...”

မှန်ဆိုရင် သူ့လက်ခါးဆွဲကာ ဘန်ဂလိုဘက်လျှောက်ခဲ့
တော့...

မာန်သည် မျက်မှောင်သာသာတွန့်ဖြစ်ရင်း၊ သူ့လက်ကိုပဲ
ရုန်းယူရမလို၊ မှန်လက်ကိုပဲပြန်ကိုင်ရမလိုနှင့် ခက်နေရတော့၏။

မာန်သည် မှန်၏လက်ကလေးကိုမသိမသာ လက်တွဲဖြတ်
မည်စိတ်ကူးပြီးမှ...

ဘန်ဂလိုမှအိပ်ရာမှနှိုးလာမာန်ရှိသည့် ဧည့်သည်နိုင်ငံခြား
သားနှစ်ယောက်မှာ မိမိတို့ထံလှမ်းကြည့်နေသည်ကိုမြင်၍...

မာန်သည် မှန်၏ပုခုံးလေးမှသိုင်းဖက်ကာ ဘန်ဂလိုခေါ်လို
လှမ်းဖြစ်ခဲ့ရပါတော့၏။

မှန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

နိုင်ငံခြားသားများအား မိမိတို့မောင်နှမဖြစ် ပြောပြထား
သောကြောင့်ပါတည်း။ ။

www.burmeseclassic.com

- တစ်ဆယ့်တစ် -

“မာန်...”

“ဟင်...”

ညစာစားပြီး၍ ဘန်ဂလိုမှာပင်ပြန်ပြီး အချိုသစ်သီးတွေ စားရင်း ဇော်ကိုခေါ်၍ မာန် ထူးလိုက်သည်။

ဒေါက်တာ ဇော်ကိုသည် မှန်နေသည့်တစ်ဖက်ဘန်ဂလို ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“မှန်လေးက တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတယ်ကွ၊ မော် ဒယ်လေးတွေလိုသာ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နဲ့နေထိုင်တတ်ရင် တော်တော်လှမှာ...”

ပြီးတော့ မှန်ရဲ့စိတ်ကလည်း ကလေးလေးစိတ်ပဲရှိသေးတာ၊ တို့ကိုဆက်ဆံတာ သူ့အစ်ကိုအရင်းတွေအတိုင်းပဲ...”

“အင်း... အဟွန်း...”

မာန် အပြုံးနှင့်ခေါင်းညိတ်သည်။

“နေပါဦး မာန်၊ ဒီချာတိတ်ကဘယ်ကလဲ...”

“ဟင်... မေးပြန်ပြီ၊ မသိပါဘူးဆို...”

“မသိပါဘူးကွာ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ မင်းကိုမသိတာသလိုပဲဖြစ်နေတာ...”

“ပြောပုံကအောင်တယ်ဗျာ၊ နေပါဦး ကိုယ့်ကိုမသိတာကဘာကိုလဲ...”

“ဟဲ...ဟဲ...”

မချို့မချည် ဇော်ကိုရယ်တော့ မာန်သည် မျက်မှောင်ကြီးထွန်းဖြစ်ရင်းက...

“ခင်ဗျားနော် လျှောက်မပြောနဲ့၊ ချာတိတ်ကြားရင် ကောင်းဘူး...”

နဂိုကစာည်းကမှ ကိုယ်တို့ပေါက်ကရတွေပြောထားတာ ချာတိတ်ကကြားထားတယ်။ အထင်သေးစရာတွေဖြစ်နေဦးမယ်...”

“အေးပါကွာ၊ ငါ သိပါတယ်။ ခုက သူမှမရှိတာ၊ ငါ့စိတ်ထဲကတော့ မင်းတို့ရင်းအကြောင်းဖန်ပုံပေါ်လာပြီလို့ပဲ ထင်တယ်ကွာ...”

“ဟား... မပြောပါနဲ့ဆို၊ ခင်ဗျားနော်၊ ကြားသွားဦးမယ်”
မာန်တစ်ယောက် ကြိတ်ဆိုဆဲပင် ဘန်ဂလိုထဲမှ မှန် ထွက်လာ၍ သူတို့ထူမြွေတွေနှင့်တိတ်သွားကြရ၏။

“ကဲ... လာပါဦး၊ ထိုင်ပါဦးအစ်မကြီးရယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လာပါပြီ၊ ထိုင်ပါပြီ အစ်ကိုကြီးရယ်...”

ချစ်စဖွယ်အပြုံးလေးတွေနှင့် မှန် ဆိုရင်း သူတို့ရှေ့ထိုင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ညီမလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်အသည်းလေးတွေယားသွားကြရ၏။

“ကဲ... ပြောပြစမ်းပါဦး၊ အစ်ကိုကြီးတို့သိအောင် ညီမ

အေးရဲ့အကြောင်းနည်းနည်းပါးပါးပေါ့...”

ဒေါက်တာ ဇော်ကိုဆိုတော့ မှန်သည် သင်္ဘောသီးတွေကို ဆီရင်းလေးနှင့်ထိုးစားရင်းမှ...

“ဟုတ်ကဲ့... ညီမလေးနာမည်က မှန်၊ ဆယ်တန်းပြောင်းတယ်။ အောင်စာရင်းလည်းမကြာခင်ထွက်တော့မယ်။ ဆေးဈာန်တက်ဖို့ကြိုးစားထားတယ်...”

“ဒါပဲလား...”

“ဒါပဲလေ...”

“ဟင်... ပြောဦးလေ၊ ဘယ်မှာနေပြီ၊ ဘယ်မှာထိုင်တယ်၊ သားစုတွေအကြောင်းပေါ့...”

“အင်း... အိမ်သားအစစ်အမှန်ကသုံးယောက်ပဲ၊ အိမ်ပေါ်နဲ့ ဆိုရင်ခုနစ်ယောက်ရှိတယ်။ ထမင်းချက်ကတစ်ယောက်၊ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်၊ မာလီကတစ်ယောက်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့သူတစ်ယောက်၊ ဒါပဲ...”

“မွေးချင်းကရှေး...”

“မွေးချင်းကတော့ ဥတစ်လုံးတည်း၊ မှန်တစ်ယော
တည်းပဲ...”

“နေထိုင်တာကရော...”

“နေထိုင်တာက အစ်ကိုကြီးတို့ရှေ့မှာပဲလေ...”

“ဟာ..မင်းမိဘအိမ်၊ မင်း နေအိမ်ပြောတာ...”

“မသိဘူး၊ အိပ်တော့မယ်...”

မှန်ဆိုရင်း ထိုင်ရာမှပြန်ခနဲထသွားလိုက်တော့သည်။

“ဟေ့..ဟေ့..ညီမလေးနေဦးလေ...”

ဇော်ကိုခေါ်သော်လည်း မှန်ကား လှည့်မကြည့်

တော့...

မာန်သည် ဇော်ကို ကိုပြုံး၍ကြည့်နေမိသည်။

“မင်းကဘာပြုံးတာလဲ...”

“သဘောကျလို့ပေါ့ကွာ...”

“ငါ သိသားပဲ၊ မင်း သဘောကျနေမယ်ဆိုတာ...”

“ဇော်ကို မင်းနော်...”

“ငါသိတယ်၊ ဒါ မင်းရဲ့ဖူးစာပဲ...”

“တော်ပြီ၊ အိပ်ရာဝင်တော့မယ်...”

မာန်ဆိုရင်း ဘန်ဂလိုထဲဝင်သွားတော့ နောက်မှ ဇော်ကိုပါ

လိုက်ခဲ့၏။

အိပ်ရာထဲကိုယ်စီလှဲပြီး ခေါင်းရင်းမှစီးကို မာန် လှမ်းပိတ်

တတ်သည်။

“မာန်..သူငယ်ချင်း...”

အမှောင်ထဲမှာပင် ဇော်ကို ခေါ်နေပြန်၍...

“ဘာလဲကွာ...”

“မင်းမယုံမရှိနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဖူးစာဆိုတာကြံဖန်ကိုလာ

တော့...”

“လျှောက်ပြော..ဘာမှဖူးစာမဟုတ်ဘူး...”

“ဒါဖြင့်လောင်းမယ်ကွာ၊ ဘာကြေးလဲ...”

“လောင်းမယ်၊ မင်းပြော...”

“အေး..ငါ သားပဲမွေးမွေး၊ သမီးပဲမွေးမွေး၊ မင်းလည်း

www.burmeseclassic.com

သားဝဲမွေးမွေး၊ သမီးဝဲမွေးမွေး တို့ကလေးချင်းတစ်ယောက်
စီတော့ ပြန်ပေးစားကြကြေး...”

“စိန်ဗျာ...”

“ငါ့သားဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့သမီးဘာဖြစ်ဖြစ် မင်း ပေးစား
မယ်နော်...”

“စိတ်ချ...”

“ကောင်းပြီ၊ ငါ ကြည့်တာတော့ မှန်းလေးနဲ့မင်း
တွဲသွားရင်လည်းလိုက်တယ်ကွ...”

ငါ တကယ်ပြောတာ၊ မင်းကအရပ်မြင့်တယ်၊ မှန်လေး
ထွားတယ်၊ ဟိုနေ့က မင်းတို့လက်ချင်းတွဲပြီးလျှောက်နေ
ငါ တော်တော်ကြည့်လို့ကောင်းတယ်ကွ...”

မာန်မဆို၊ တိတ်ဆိတ်၍နေသည်။

“ပြီးတော့ ပြောထားရဦးမယ်၊ အသက်ငယ်တဲ့နိုင်ငံ
သားတရုတ်တစ်ကောင်က မှန်လေးကိုစိတ်ဝင်စားနေပုံစံ
လိုက်ကပ်နေတယ်...”

မှန်လေးက ကလေးဆန်တာတစ်ခုပါပဲ၊ မင်းနဲ့တော့
တကယ်လိုက်ဖက်တယ်...

ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာလည်း မိန်းကလေး
က ဆယ်နှစ်လောက်ငယ်မှတန်ကာကျတာ...

ငါ ကြည့်တာ မင်းနဲ့မှန်လေးနဲ့ဆိုရင် ဆယ်နှစ်ဆယ်တစ်နှစ်
လောက်ကွာမယ်ထင်တယ်...

ဘာပဲပြောပြော သူငယ်ချင်း အဲဒါပိုပြီးကောင်း၊ ဟင့်...ဒီ
ကောင်က အိပ်မောကျနေပြီကိုး၊ ဟူး...ကောင်းကွာ...”

တစ်ဖက်ခုတင်မှ မာန်၏အသက်ရှူသံမှန်မှန်ကြီး ထွက်
ပေါ်လာသံကြားမိလေမှ...

ခော်ကိုတစ်ယောက် မောသွားရပြီး စိတ်ပျက်စွာအိပ်ပစ်
လိုက်ရပါတော့သတည်း။

- တစ်ဆယ့်နှစ် -

ဒီနေ့တော့ ဘန်ဂလိုမှဘယ်မှမသွားဖြစ်...။

နိုင်ငံခြားသားတွေသည်တွေလည်း သူတို့အခန်းတွင်ပင် အနားယူနေကြသည်။

နေ့လယ်စာမစားကြသေး၍ မှန်သည်က ပင်လယ်ထဲတစ် ယောက်တည်း ရေဆင်းချိုး၍နေ၏။

မှန်တစ်ယောက် ရေဆင်းချိုးနေ၍ မာန်နှင့်ဖော်ကိုတို့ထံ လမ်းလျှောက်ရင်း မှန်ကိုစောင့်ရှောက်နေကြရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ရင်းစကားတွေပြော ရင်းက ဖော်ကို အကြည့်တွေက မာန်ကိုလေ့လာရင်း အကဲခတ်

ရင်းမှ...

“မာန်...”

“ဟင်...”

“သတိထားနော်၊ ဟိုနိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်က ချာ တီတ်မလေးကိုပဲ ကြည့်ကြည့်နေတာက သဘောကျနေပုံက...

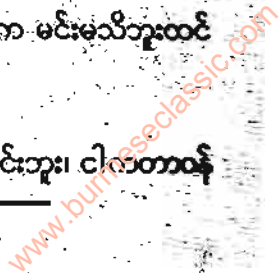
ဟိုနေ့က အအေးခန်းဘက်သွားတော့လည်း ချာတီတ် နားကို လူအလစ်မှာကပ်ပို့ ကြိုးစားနေတာ ငါ သတိထားမိ တယ်...

အဲဒီအချိန်က မင်းကချာတီတ်နားရောက်သွားလို့ထော် တော့တယ်၊ မင်းမရောက်ရင် ဟိုကောင်ရောက်ပြီ...”

“ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ ဒါကြောင့် ငါက မသိသလိုလုပ်ပြီး ချာတီတ်နားအမြန်သွားနေတာ...”

“ဪ... မင်းလည်းသိတာကိုး၊ ငါက မင်းမသိဘူးထင် နေတာ...”

“ဟွန်း... မင်းနော်၊ အကျင့်ကိုမကောင်းဘူး၊ ငါလာတာနဲ့

ရှိလို့ စောင့်ရှောက်နေရတာကွ...”

“အဲ-ငါက မင်းကို ဘာပြောလို့လဲ၊ မင်းဟာမင်းမလုံမလဲ ဖြစ်ပြီးတော့...”

“ဘာမှမလုံမလဲဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ မင်းပဲ ငါ့ထို သက်သက်လိုက်တွန်းနေတာ မသိရင်ခက်မယ်...”

“ဟဲ...ဟဲ...မာန် သူငယ်ချင်း၊ မယုံမရှိနဲ့နော်...”

“ဘာကိုလဲ...”

“ချာတိတ်နဲ့မင်းရဲ့အကြောင်းကိုပြောတာ၊ အဲဒါ မင်းတို့ ချင်း ပူးစာရေးအကြောင်းပဲကွ...”

“လျှောက်မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ချာတိတ်ကြားရင်မ ကောင်းပါဘူး၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်...”

အလာတုန်းကလည်း သူကခိုးပြီးလိုက်လာတော့ ငါတို့ ပေါက်ကရပြောနေတာတွေ သူ ကြားထားပြီးပြီ အလကား ချာတိတ်တစ်ယောက် အထင်သေးစရာတွေဖြစ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ...”

“စိုးရိမ်တယ်ပေါ့...”

“မင်းတော့ပြောလေကဲလေ...”

“ဒါကြောင့် ငါ ချာတိတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းမပြော တော့ဘူး...”

“မပြောနဲ့...”

“ဒေါက်တာ ဥမ္မာညိုအကြောင်းပြောမယ်...”

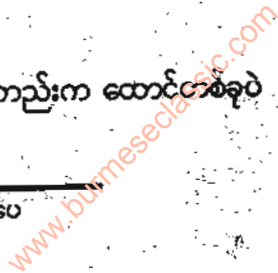
“သိသားပဲ၊ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု မင်း ပြောဦးမှာပဲဆို တာ...”

“ဟဲ...ဟဲ...”

“ငါ တကယ်မိန်းမယူမှပဲ မင်း ကျေနပ်တော့မှာလား၊ နေသာထိုင်သာရှိတော့မှာလား...”

“ငါက စေတနာနဲ့ပါကွာ၊ မင်းပြောပုံက ငါကပဲ မကောင်းကြံနေတဲ့ပုံမျိုးလိုလို...”

“အတူတူပဲ၊ အိမ်ထောင်ဆိုကတည်းက ထောင်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား...”

“အေး...နောက်ပိုင်းမှာလူတွေက အဲဒီထောင်ကိုပဲ ခုံမင်
သွားကြတာကွ...”

“မင်းပဲခုံမင်၊ ငါကတော့မခုံမင်သေးလို့ အေးအေးပဲနေဦး
မယ်...”

“ကြည့်သေးတာပေါ့...”

“ကြည့်ပေါ့...”

“ဟွန်း...မင်းမျက်လုံးတွေက ချာတိတ်ဆိပ်ရောက်နေ
တာ...”

“ဟာ...ဟေ့ကောင်၊ လေအသင့်မှာကြားသွားမယ်ကွ၊
ဒုက္ခပဲဇော်ကြီးရာ မင်းတော့...”

မာန်ဆိုရင်း နာရီဆီကြည့်ပြီး မြန်မြန်လျှောက်သည်။

ဇော်ကိုကလည်း နောက်မှအမီလိုက်ရင်း...

“မာန်...ချာတိတ်ကဒီထက်နည်းနည်းကြီးလာရင် ပိုပြီး
ချောလာဦးမှာကွ၊ အခု တော်တော်လှပပြီးချစ်စရာကောင်းတယ်
လို့ မင်း မထင်ဘူးလား...”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ သူ လှပပြီးချစ်စရာကောင်းတာ...”

“ဒါတော့ မင်း လက်ခံထားတယ်ပေါ့...”

“တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ မမိပြာပါနဲ့တော့...”

“ဥမ္မာညိုအကြောင်းပြောမယ်ကွာ...”

“ကဲ...ပြောကွာ၊ ပြော...”

“ဒီကပြန်ရင် မင်းနဲ့ဆုံပေးဖို့ ငါ ဥမ္မာညိုကို တစ်ရက်ချိန်း
မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ...”

“သဘော...သဘော...”

“မင်းလာရမယ်နော်...”

“အင်း...တစ်နာရီထိုးပြီကွ၊ နေ့လယ်စာစားကြမယ်၊ မင်း
ဧည့်သည်တွေကိုသွားခေါ်၊ ငါ ဟိုရေသရဲကိုသွားခေါ်လိုက်ဦး
မယ်...”

“အေး...ဟုတ်သားပဲ...”

ဇော်ကိုဆိုရင်းထွက်သွားသည်တွင် မာန်သည် မှန်...ကူး
နေသည့်ရေစပ်သို့လျှောက်ခဲ့ပြီး...

“ဟေ့..ရေသရဲလေး၊ မင်း မတက်သေးဘူးလားကွ၊ ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီ၊ တက်တော့...”

“လာပြီ..လာပြီ အစ်ကိုကြီးရေ၊ ရေချိုးရတာလှရှင်းတော့ တကယ်ပျော်တယ်၊ လွတ်လည်းလွတ်လပ်တယ်နော်...”

“အေးပါ..တက်တော့အဝတ်သွားလဲတော့...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဪ..နေဦးခဏ...”

ဘန်ဂလိုဆီပြေးမည်အပြု မာန် ခေါ်သံကြောင့်၊ မှန် လှည့်ကြည့်ပြီးရယ်နေလိုက်သည်။

မာန်သည် မှန်အနီးရပ်လာရင်းက...

“ကိုကြီးတို့ ထမင်းစားဆောင်မှာစောင့်နေမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...”

“နားထောင်ဦး၊ ပြောချင်တာကဒါမဟုတ်ဘူး၊ မင်းရေချိုး၊ အဝတ်လဲပြီး ထမင်းစားဆောင်ဘက်လာတဲ့အခါ...”

“ဟိုနိုင်ငံခြားသားကနှုတ်ဆက်ရင် နည်းနည်းပြန်နှုတ်

အက်ပြီး စကားမပြောမီမဟုတ်လား...”

“ဟင်..မင်းကသိနေပါလား...”

“သိတာပေါ့၊ ကိုကြီးတို့နှစ်ယောက်က မှန်ကိုစောင့်ရှောက်နေတာနဲ့ ဟိုနိုင်ငံခြားသားက နာဖူးကြီးဆိုတာ...”

“အွန်...”

မှန်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် သူပင် ရှက်သွားရ၏။

“ကဲ..သွား၊ မင်း လာရင်မင်းအတွက်နေရာ ကိုကြီးနားတရှိတယ်၊ တစ်ခါတည်းတန်းပြီးတော့သာဝင်ထိုင်နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...”

“ကဲ..သွားတော့...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မှန် ပြေးထွက်သွားသည်။

မှန် ပြေးထွက်သွားရာဆီသို့ မာန်သည် အမှတ်တမဲ့လိုငေး

ကြည့်နေမိပြီးမှ...

ဟင်း...

မာန်သည် ရင်ထဲ၌ဝန်တစ်ခုပိနေသကဲ့သို့ သက်မမောအား
တစ်ကိုယ်တည်းချဖြစ်လိုက်ရပါသတည်း။

မှန်သည်။

ထိုနေ့က မာန်သည် ညအိပ်ရာဝင်ခဲ့သည့်တိုင် သူ့စိတ်နှင့်
မျက်ဝန်းဝယ် မှန်၏လှပချစ်စရာကောင်းသောအသွင်လေးကိုသာ
တွေးထင်မြင်ယောင်ရင်း...

ဇော်ကိုကြောင့်လား၊ မိမိ၏စိတ်ကပဲလားဟူသောအ
ကြောင်းရင်းအား ရှာဖွေနေဖြစ်ရပါလေသတည်း...။

- တစ်ဆယ့်သုံး -

တကယ်ပဲစိတ်ထဲမှာ ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။

ဘယ်သူ့ကိုလဲ ပြော၍မရ...။

နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်ကိုလား၊ ချာတိတ်မလေးကို

လား...

နောက်ဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေမိသည်။

မှန်သည်။

မနက်ကတည်းက လုံးသာဘက်ထစ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

သွားလာစရာသိပ်များများမရှိသော်လည်း တစ်ခေါက်... ခေါက်

ထပ်သွားသည့်တိုင် ငြီးငွေ့စရာမရှိ...။

ရန်ကုန်ပြန်ခါနီးမှီလည်း အပျင်းပြေသွားစရာမရှိသွားစရာ ရှာသွားကြခြင်းပါ...။

တစ်ချိန်လုံးညည်းညည်းတွေကိုခဏခဏ လုပ်ငန်းတွေနှင့်ပတ် သက်သည့် ကိစ္စများပြောဆိုနေရ၍ ချာတိတ်လေးကို မကြည့် အားနိုင်ဖြစ်ရသည်။

သည့်အတွက် အခွင့်အရေးကိုချောင်းနေသည့် နိုင်ငံခြား သား လူငယ်တစ်ယောက်အတွက် အခွင့်အရေးကောင်းကြီး သွား၏။

ခုတော့ ချာတိတ်လေးနှင့်နိုင်ငံခြားသားညည်းညည်းက တူပူ တွဲတွဲ...။

သူတို့ကာတွေပြောနေသည်ကိုတော့မသိ၊ နှစ်ယောက်သား ရယ်မောနေသည်ကိုတော့ တွေ့ရသည်။

ဒေါက်တာဇော်ကိုမှာလည်း မာန် စိတ်တိုနေသည်တို့ တွေ့၍ သဘောပေါက်နေရ၏။

မာန်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်လည်းရယ်ချင်သည်။

မာန် စိတ်တိုပြီး အလိုမကျဖြစ်နေသည်ကလည်း သိသာ နေရသည်။

မာန် စိတ်တိုနေလျှင် မျက်နှာထားသည် တင်းနေတတ်ပြီး၊ စကားပြောလည်းပြတ်ဆတ်နေတော့သည်။

စာရေးလက်မှတ်ထိုးလျှင်လည်း စောင့်ရေသလိုရေးပြီးဆွဲ ခြစ်တတ်သည်။

ပြီးတော့ မာန်သည် စိတ်ဆိုးလျှင်စကားမပြောဘဲနေတတ် သည်။

ယခု မာန်ကား ထိုသို့ဖြစ်နေပြီမဟုတ်ပါလား...။

လုံးသာဘက်၌လျှောက်ကြည့်ပြီး ကိစ္စတွေပြီးစီးတော့ ထမင်းစားရန် ငပလီသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

မာန်သည် ကားမောင်းရင်းစကားမဆို...။

အဖြူရောင်ကလေးသာရှိသည့်မှန်ကား အချဉ်ထုတ်တွေ စားရင်း၊ မာန်နှင့်ဇော်ကိုဆီကြည့်ရင်းက...

“အစ်ကိုကြီးမာန် ဘာဖြစ်လဲဟင်၊ မျက်နှာကသုန်ခုံနေတာပဲ...”

မာန်မဖြေ...။

မှန်က... မျက်စလေးနှင့်စော်ကိုဘက် မေးတော့...။

“ကိုယ်လည်းမသိဘူး၊ မင်း မေးကြည့်ပေါ့...”

“မှန် မေးတာပြောမှမပြောတာ...”

“မင်း ရအောင်မေးပေါ့...”

“ဘန်ဂလိုရောက်မှမေးတော့မယ်၊ ထမင်းစားတရားအိမ်၊ အိပ်ရာကနီးရင် ကိုကြီးစိတ်တွေလန်းဆန်းတော့ မေးလို့ကောင်းတာပေါ့...”

“ဪ... ဒါနဲ့ မှန်တို့ရန်ကုန် အယ်တော့ပြန်ကြမလဲဟင်”

“အဲဒါလည်း မင်းရဲ့ကိုကြီးမာန်ကိုပဲမေး၊ အစ်ကိုကြီးကလည်း သူနဲ့အဖော်ပဲလိုက်ခဲ့တာ၊ ဒါရိုက်တာက သူပဲ...”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ အဟင်း... ဟင်း...”

မှန်ဆိုရင်း မာန်မျက်နှာဆီကြည့်ကာရယ်တော့...

ကားမောင်းနေဆဲ မာန် စိတ်ထဲချာတိတ်မလေး၏မျက်နှာ ချိုသွေးသည့်ချစ်စရာမျက်နှာလေးကြောင့် မာန် စိတ်ထဲအသည်း တယားယားလေးဖြစ်သွားရ၏။

စော်ကိုမှာ သူငယ်ချင်းမျက်နှာဆီကြည့်လိုက်ပြီး...

“မာန်.. ငါ့စိတ်ထဲမှာဒီနေ့တစ်မျိုးပဲကွ...”

“ဟွန်း...”

မာန်မျက်စောင်းနှင့်ကြည့်ပြီး ကားကိုဂရုစိုက်မောင်းနေလိုက်သည်။

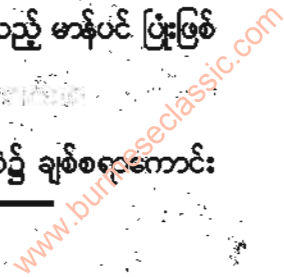
“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား...”

“အဟတ်.. ဟား.. ဟား.. ဟား...”

စော်ကိုရယ်တော့ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲနှင့်ဒီးထုတ်တွေ စားရင်း မှန်လည်းလိုက်ရယ်၍...

မျက်နှာထားကြီးနှင့်ကားမောင်းနေသည့် မာန်ပင် ပြုံးဖြစ်သွားရလေ၏။

တစ်ဆက်တည်းလည်း မာန်စိတ်ထဲ၌ ချစ်စရာကောင်း

သည့်ကောင်မလေးကို ချစ်သွားရသည်ပါ...။

တအောင့်ခနဲကြာသည်တွင် ငပလီဘန်ကလိုသို့ သူတို့ကား လေးနှစ်စီး ရောက်လာသည်။

ကားရပ်သည်နှင့် မာန်သည် မှန်လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး ဘန်ဂလိုရှိရာသို့ လှမ်းခွဲလိုက်၏။

“ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်...”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ မင်းနဲ့ဟိုလူနဲ့တချိန်လုံးတွဲနေတာ...”

“ဟာ...ဘယ်ကတွဲရမှာလည်း ကိုကြီးရာ၊ ဟိုလူက စကားတွေပြောနေတာ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး...”

မှန်က အင်္ဂလိပ် မမကျွမ်းတာ၊ ဟိုလူကကျွမ်းတယ်၊ သူ ပြောတာတွေလည်း ဘာမလည်ပါဘူး...”

“ဟွန်း...နားသာမလဲ...ဟင်၊ ရယ်နေတာက...”

“နားမလည်လို့ရယ်နေတာပေါ့ ကိုကြီးရာ၊ အဟဲ သိပြီ ဒါကြောင့် ကိုကြီးသဝန်တို့နေ...”

“ဟင်...ငါက ဘာကြောင့် မင်းကိုသဝန်တို့ရမှာလဲ...”

“အဲ...အောရီးမှားလို့ ကိုကြီးမကျနပ်ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ အဟင်...ဟင်...”

“ဘာမှမကျနပ်စရာမရှိဘူး၊ မင်းကို ငါကစောင့်ရှောက် နေရတာ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မှန်ကပြောတာ ပေါ့...”

“ဟွန်း...ကိုယ့်စကားပြောတာ ဘယ်ရောက်လို့ရောက် မှန်း လည်းမသိဘူး...”

“အောရီးလို့ပြောတာပဲဟာ...”

“ဟွန်း...နောက်တစ်ခါ ဟိုလူမင်းအနားကပ်မယ်ကြံတာနဲ့ မင်း ငါ့အနားမဟုတ်ရင် ဖော်ကိုအနားမှာနေပါ...”

“ရက်စံဘော့စံ...ဟား...ဟား...ဟား...”

မှန်ဆိုရင်း ဘန်ဂလိုထဲသို့ပြေးဝင်သွားလိုက်ပါတော့၏။ မာန်ကား တကယ့်ယုန်ကလေးသိုးကလေးကဲ့သို့

ရှုစင်ရှင်း သန့်သည့်မှန်အလွင်လေးဆီကြည့်ပြီး...

မာန်ကား ရင်ဝယ် မည်သည်နှင့်ယှဉ်မှန်နှင့်မျှ မယှဉ်နိုင်
သည့်ကြည်နူးမှုမျိုးနှင့် ရှိကျန်ရစ်ခဲ့ပါလေသတည်း။

မာန်၏ထိုအသွင်အား ဒေါက်တာ ဇော်ကိုသည်လည်း
သူငယ်ချင်းဘဝတစ်လျှောက်၌ မမြင်ဖူးသောအကြည့်မျိုးနှင့်အံ့
ခြင်၊ စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း စသောအကြည့်မျိုးနှင့်အံ့
နေဖြစ်ရလေသည်တကား...။ ။

- တစ်ဆယ့်လေး -

“ဇော်ကိုရေ...”

“ဟင်...”

“မနက်ဖြန်ပြန်ဖို့ ချာတိတ်ကိုပြောထားလိုက်ဦး၊ ကိုယ်
ဟိုဘတ်ဘန်ဂလို ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်...”

“ဒီစကားများ ဘယ်အချိန်ပြောပြောပေါ့ကွာ၊ ဝေးတာ
လိုက်လို့...”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူ ပစ္စည်းတွေကြိုတင်သိမ်းပို့ရ
အောင်ပြောတာ...”

“သိမ်းရအောင် သူ့ပစ္စည်းတွေကများတာကိုး၊ ထမင်းစား တဲ့အချိန်ပြောလည်းရတာပဲ...”

“အဟမ်း.. အဟမ်း၊ အစ်ကိုကြီးတို့နှစ်ယောက် ဘာသတင်း တွေတုတ်နေကြတာလဲ...”

သူတို့စကားတွေပြောနေဆဲ မှန်နေသည့်အခန်းမှ တံခါးဖွင့် လာပြီး မှန်ခိုလိုက်သော ပြုံးစနယ်မျက်နှာလေးကြောင့် မာန်နှင့် ဇော်ကိုသည် ကြည့်ဖြစ်လိုက်ကြရင်း...

“မင်းအစ်ကိုကြီးကိုပဲမေးတော့၊ မင်းကိစ္စပဲပြောနေ တာ...”

“ဟင်.. မှန်ကိစ္စ၊ မှန်ကဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မနက်ဖြန်ပြန်မင်း ပစ္စည်းတွေအသင့် လုပ်ထားပါပြောမလို့...”

စိတ်မရှည်သလိုနှင့် မာန် ကြားဝင်ဆိုတော့၊ မှန်သည် မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ဝင်းပသွားရရင်း...

“ဟင်.. မနက်ဖြန်ပြန်မယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဟေး.. ဝမ်းသာ

လိုက်တာ၊ ပြန်ရတော့မယ်၊ အိမ်ကိုလည်းအောက်မေ့လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ရေလည်းဝဝကူးထားမယ်...”

မှန်တစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရဆိုရင်း ကမ်းခြေဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားလိုက်တော့၏။

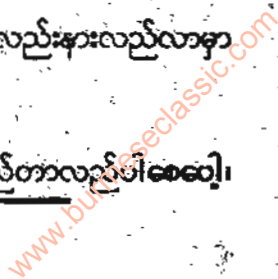
ရှက်ရ၊ ကြောက်ရ၊ အားနာရမှန်းလည်းမသိ၊ ဘာစိတ်ကူး မှ သူမခေါင်းထဲမရှိသည့် ကလေးဆန်လွန်းသည့် မှန်အသွင်လေး ဆီ သူတို့လိုက်ကြည့်ပြီး ငေးကွန်ရစ်ခဲ့ရ၏။

“အင်း.. ဘာအရောင်မှမထွက်သေးတဲ့ တကယ့်အဖြူ ကလေးသက်သက်ပဲရှိသေးတယ် မာန်ရေ...”

“အေး.. သူ နားမလည်သေးတဲ့ကိစ္စတွေကို မင်းကနား လည်လာအောင်၊ စိတ်ဝင်စားလာအောင်၊ စိတ်လှုပ်ရှားလာအောင် လိုက်မပြောနေနဲ့...”

“ဟေ့ကောင်.. အချိန်တန်ရင် သူလည်းနားလည်လာမှာ ပဲ...”

“အချိန်တန်လို့ သူဟာသူနားလည်တာလည်းပါစေတော့၊

ခင်ဗျားပြောလို့မဖြစ်စေနဲ့...”

“အမယ်..တက္ကသိုလ်ပဲတက်တော့မယ်၊ သူ နားကိုလည်နေရမယ်...”

“ခင်ဗျားတော့လေ မပြောချင်တော့ဘူး...”

မာန်ဆိုရင်း ဧည့်သည်များရှိသည့်ဘန်ဂလိုသို့ လှမ်းထွက်သွားလိုက်တော့သည်။

သည်နေ့အဖို့ မာန် အလုပ်တွေများနေ၍ ရေထဲဆင်းနေသည့် မှန်ကို စောင့်ရှောက်နေသည်က ဇော်ကိုပါ...။

ပြန်ခါနီးမှ နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်တွေနှင့်ပတ်သက်သည့် ကိစ္စတွေကို မာန် လိုက်၍ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ မန်နေဂျာတစ်ယောက်နှင့်အတူ ကားတစ်စီးနှင့်ဟိုရုံးသွားလိုက်၊ ဒီရုံးသွားလိုက်၊ ဟိုလူနှင့်တွေ့လိုက်၊ ဒီလူနှင့်စကားတွေပြောလိုက်နှင့်၊ ညခြောက်နာရီထိုးမှပင် ကိစ္စတွေပြတ်၍ ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ရလေ၏။

“ဇော်ကို..ချာတိတ်ရော...”

“အမယ်မေးပုံက...”

“အဟွန်း...”

မိမိပါးစပ်ကလည်း လွတ်ခနဲမေးလိုက်မိသည့်အတွက် အပြစ်တင်ရမလိုပါ။ ဇော်ကိုပြောတော့လည်း သူ ပြုံးဖြစ်သွားရသည်။

“ရှိတယ်..ရှိတယ်၊ မင်း ချာတိတ် အခန်းထဲမှာ၊ ငါက စာချိန်လုံးသူ့ဂျူတီယူထားရတာ၊ စောစောကမှနားရတယ်...”

မာန်မှာ ဇော်ကိုစကားတွေကြောင့် ပြုံးရင်းအခန်းထဲဝင်တာ ရေမိုးချိုးလိုက်တော့သည်။

တအောင့်ခန့်ကြာသည်။ မာန် ရေချိုးအဝတ်လဲပြီး ဘန်ဂလိုရှေ့ထွက်လာသည်နှင့်...

“ကဲ..မာန်၊ မင်းချာတိတ် မင်းမဲကြည့်တော့၊ ငါတော့ ဂျူတီလဲပြီ၊ ဧည့်သည်တွေလည်းရောက်နေလောက်ပြီ၊ ထမင်းစားတဲ့နေရာမှာစောင့်နေမယ်...”

ဇော်ကိုဆိုရင်း ထွက်သွားတော့ မာန်သည် ဒီချာတိတ် အာလုပ်နေပါလိမ့်ဟူသောအတွေးနှင့် မှန် နေသောအခန်းကိုတံခါး

ခေါက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒေါက်..ဒေါက်၊ ဟေ့..ချာတိတ် ဘာလုပ်နေလဲ ထမင်းစားဖို့သွားမယ်လေ...”

အပြင်မှ မာန် ဆိုတော့၊ အခန်းတံခါးသည်ပွင့်လာပြီး မှန်၏ ချစ်စရာကောင်းသောအသွင်လေးသည် ထွက်ပေါ်လာရ ရင်း..

“မနက်ဖြန်ပြန်မယ်ဆိုလို့ မှန် ပစ္စည်းတွေသိမ်းနေတာထဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့...”

“မပြီးသေးဘူးလား၊ ထမင်းစားဖို့သွားမယ်...”

“မပြီးသေးဘူး၊ လက်စသပ်ဖို့ပဲရှိပြီ...”

“ဒါဖြင့်လည်း မင်း လိုက်ခဲ့တော့၊ သွားနှင့်မယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မာန်ဆိုရင်း ဘန်ကလိုမှစားသောက်ဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဘန်ကလိုနှင့်စားသောက်ဆိုင်ကမဝေး၊ လမ်းလျှောက်ကောင်းရုံ လေးသာရှိသည်။

မာန်သည် စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ ကောင်းဘီအိတ်ထဲလက် နှစ်ဖက်နှိုက်ကာ အေးဆေးစွာလမ်းလျှောက်သွားနေဆဲ...

“အေး..အစ်ကိုကြီးရေ...”

“ဟင်...”

“အင့်..ဟာ..ဟာ..အွန်...”

ဘာမှန်းကိုမသိလိုက်၊ အသံကြား၍ သူ လှည့်ကြည့်ရုံရှိ သေး၊ မှန်သည် အရှိန်နှင့်သူ့ကိုယ်ပေါ်ခုန်၍ပြေးဖက်လိုက်၏။ နှစ်ဦးသားမှာလုံးထွေးပြီး ပန်းပင်များကြားထဲကျသွားကြရပါ တော့၏။

အကျက သူကမသက်သာ၊ အပေါ်မှာလည်းပိတ်နှင့် အောက်ကလည်းအမဲခံနှင့်...။

ဟင်း..ဟင်း..ဟင်း...

ဟင်..ဟေ့..ဟေ့ မင်းဘာဖြစ်တာလဲ...

သူ့ကိုဖက်ထားပြီး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် မှန်အသံသေး ကြောင့်၊ မာန်သည် ပန်းခြံကြားမှလူးလဲထကာ မှန် ကိုယ်လေး

ကိုပါပြန်ဖက်ထားရရင်း မေးဖြစ်ရသည်။

မှန်သည်။ တကယ်ပင် သူ့ကိုကျစ်ကျစ်ဖက်ထားပြီး မျက်လုံးအစုံမှိတ်ထားဆဲမှ တဆတ်ဆတ်တုန်နေရှာ၏။

“မှန်..မှန်..ဘာဖြစ်လဲ၊ အစ်ကိုကြီးကိုပြောလေ၊ ဘာကြောက်လဲ၊ ဘာဖြစ်လဲဆိုတာ အစ်ကိုကြီးကိုပြောပြ...”

“မှန်..မှန် ကြောက်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ သ..သရဲ..သရဲအား..မှန် ကြောက်တယ်၊ ဟီး..ဟီး..ဟီး...”

ကတုန်ကရင်စကားသံလေးနှင့် မှန် ဆိုရင်းနောက်ဆုံး မှန်သည် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှသူ့ကိုဖက်ပြီး ငိုချပါတော့၏။

“ဟာ..မှန် တိတ်..တိတ် တိတ်ပါ၊ သရဲမရှိပါဘူးကွာ၊ ဘယ်ကသရဲရှိမှာလဲ...”

“မဟုတ်ဘူးရှိတယ်၊ ဟီး..ဟီး..မှန် တကယ်ပဲကျောချမ်းသွားတယ်...”

“မှန်ကိုတော့ တစ်ယောက်ယောက် နောက်လိုက်ပြီထင်တယ်...”

“ဟီး..ဟီး နောက်တာမဟုတ်ပါဘူးဆို၊ မှန်ရဲ့ဆံပင်လေးတွေတောင်ခါသွားတယ်သိလား၊ ဟီး..ဟီး...”

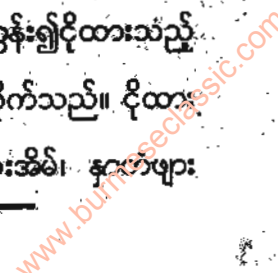
“မဟုတ်တာ ညီမလေးရယ်၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ တိတ်ပါ၊ တိတ်နော်၊ တော်ကြာပိုင်ရှင်တွေကြားရင်လည်း ကောင်းပါဘူးကွာ၊ တိတ်နော်၊ တိတ်..တိတ်...”

လာ အစ်ကိုကြီး ညီမလေးကိုဖက်သွားမယ်၊ မျက်ရည်လေးတွေသုပ်လိုက်ပါဦး၊ ဟိုမှာစောင့်နေတဲ့ညွှန်သည့်တွေကို အနာရမယ်...”

မာန်ဆိုရင်း သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှလက်ကိုင်ပုဂံကိုထုတ်ပြီး မှန်မျက်ရည်တွေကို သုပ်ပေးသည်။

ပြီးတော့ မှန် ဆံပင်လေးနှင့်အဝတ်တွေကို သေသပ်အောင် သုပ်ပေးပြီး၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း သေသပ်အောင်လုပ်လိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်းလည်း ကြောက်လွန်း၍ငိုထားသည့် မှန်၏ မျက်နှာလေးဆီ သူ သေချာကြည့်လိုက်သည်။ ငိုထားသည့် မှန်၏ မျက်နှာလေးသည် မျက်လုံးအိမ်၊ နှာဘက်ဖျား

လေးနှင့်နှုတ်ခမ်းလေးတွေနဲ့ရနေ၍ လွန်စွာလှပချစ်စရာကောင်းနေသည်ကို သူ တွေ့ရ၏။

သူသည် မှန်၏နီနေသောမျက်နှာလေးအား သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့်ညင်သာစွာ ပွတ်ပေးလိုက်သည်။ အစ်ကိုကြီးသည်မလေးကို ကြင်ကြင်နာနာနှင့်ဂရုစိုက်သည့်ပုံမျိုးပါ...။

သည့်နောက်မတော့ မှန်၏ပုခုံးလေးကိုဖက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်သို့ သူတို့လှမ်းခဲ့၏။

စားသောက်ဆိုင်အရောက်၌ သူ ဦးဆုံးလှမ်းကြည့်လိုက်သည်က ဇော်ကိုမျက်နှာစိပါ...။

မချိုမချဉ်နှင့်သူ့အား လက်မထောင်ပြနေသည့် ဇော်ထံအထွင်ကိုတွေ့သည်တွင် သူ သဘောပေါက်သွားရလေ၏။

ထမင်းစားပွဲ၌ထိုင်သည့်တိုင် မှန်သည် အကြောက်မရှိလေးရှာဘဲ၊ လက်ကလေးတွေတုန်နေသည်ကို သူ သတိထားမိ၏။

မည်မျှအထိ ကြောက်နေရှာသည်မသိ၊ ထမင်းစားသည်

စာချိန်လုံး မှန်သည် ထမင်းပင်တောင်းကောင်းစားမဝင်ဘဲ...။

သူ့ကိုကြည့်လိုက်၊ သူ့နားတိုးလိုက်၊ သူ့လက်ကိုကိုင်ထားလိုက်ဖြင့် မျက်နှာလေးငြိုးငယ်ငယ်နှင့်ရှိနေရှာသည်ကို သနားစရာကောင်းအောင် သူ မြင်တွေ့နေရ၏။

သူ့စိတ်ထဲ၌ ကြံဖန်လုပ်တတ်သည့် ဇော်ကိုကို သူ စိတ်ဆိုးနေမိသည်။ သည့်အတွက် သူသည် မှန်လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ညီမလေး အစ်ကိုကြီး ရေအိမ်တစ်ချက်သွားဦးမယ်၊

ဒီမှာလည်းလူတွေရှိနေတာပါ၊ ခဏလေးနော်...”

“ဟင်... မြန်မြန်ပြန်လာနော်...”

ရှိက်သံလေးမပျောက်တပျောက်နှင့်ဆိုလိုက်သည့် မှန်ကောားလေးကြောင့် မာန်မှာ ရင်ထဲတော်တော်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

အင်း...

သူ မှန်ကိုခေါင်းညိတ်ပြခဲ့ပြီး၊ ဇော်ကိုကိုပါ ဖျက်ရိပ်ပြပြီး

လိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်လိုက်သည်။ ရေအိမ်ထဲအရောက်မတော့...

“မင်း ကလေးကိုဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ...”

“ငါလည်းမထင်ဘူးကွာ၊ ပန်းခြံကြားကနေလှမ်းပြီး သူ့ဆံ ပင်လေးကိုလှမ်းကိုင်လိုက်တာ တစ်ခါတည်း မင်းဆီ ရောက်သွား တာဒုံးယုံတောင်ရှုံးတော့တာပဲ...”

“ခင်ဗျားဗျား၊ မကြီးမငယ်နဲ့၊ ကလေးကသေသွား နိုင်တယ်၊ တော်တော်ကြောက်နေရှာတယ်၊ အခုတောင်ကြောက် နေတုန်းပဲ၊ ကိုယ်လည်းလဲကျထားတာ လက်ပြင်းတစ်ခြမ်းလုံး နာနေတယ်၊ ဘာနဲ့ထိလဲမသိဘူး၊ ခါးမှာလည်းနာနေတယ်...”

အပြန်ကားမမောင်းနိုင်တော့ဘူး၊ မင်းပဲမောင်းရမယ်...”

“အေးပါကွာ၊ ငါ မောင်းပါ့မယ်၊ မင်းတို့အဆင်ပြေရင် တော်ပြီ...”

“ခင်ဗျားတော့လေ...”

သူတို့ဆိုရင်း ရေအိမ်မှထွက်ခဲ့ကြသည်။

သူ ပြန်ရောက်သည်နှင့် မှန်သည် သူ့လက်ကိုကိုင်ထား

သည်။ သူလည်းပဲခုမှတဖြည်းဖြည်းနာကြင်သည်ကို သိလာ၍ ထမင်းစားပင်မဝင်တော့အောင်ပါ...။

မှန်သည်။ ထိုညက မှန်သည် အကြောက်လွန်ပြီး၊ ဘယ်လို မှချော့၍မရတော့သဖြင့်၊ သူတို့အခန်းတွင်ပင် ခိုတွေ့စီပြီး မှန် တစ်ယောက်ဝင်အိပ်ပါတော့၏။

မည်မျှအထိ မှန်ကြောက်နေရှာသည်မသိ၊ သူတို့နှစ် ယောက်ကြားတွင် မှန် အိပ်ပြီး၊ မှန်သည် ထယောင်၍ငိုပြန်ပါ ၏။ ပြီးတော့ ထအော်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ စကားတွေလည်းဗလုံး ဗထွေးဆိုပြန်၏။

ထိုညကဖြင့် သူတို့မှာငုတ်တုတ်၊ မှန်ကဖြင့်မနှိုး၊ သုံးဘာရီ ထိုးလောက်မှ သူတို့အိပ်ပျော်သွားရသည်။

မာန်ကား အိပ်ပျော်ပြန်တော့လည်း အိပ်မက်ထဲမှာ မှန်ကို ထွေးဖက်ကာချော့မော့နှစ်သိမ့်နေရဆဲရှိပါတာသည်။။

မှန်ပါ၏။

ဒေါက်တာ ဇော်ကို၏ ကြိုးပမ်းမှုတော့ဖြင့်အောင်မြင်၊

မအောင်မြင်မသိသော်လည်း...

မာန်၏အိပ်မက်ကမ္ဘာကိုဖြင့် မှန်သည် ရောက်ရှိစိုးမိုးနေရ
လေပြီတည်း...။

ထိုအကြောင်းကိုဖြင့် ကမ်းတက်မည်စိုး၍ သူငယ်ချင်း
ဒေါက်တာ ဇော်ကိုကို မာန် ဖွင့်မပြော...။

သူရင်ထဲသာသိမ်းဆည်းထား၏။

- တစ်ဆယ့်ငါး -

တကယ့်ကလေးလေးအတိုင်း ဖြူစင်လွန်း၍ချစ်စရာ
ကောင်းနေရ၏။

ချစ်လည်းချစ်မိသည်ကအမှန်...။

ချစ်၍သာစိတ်ရှည်ပြီး သည်းခံအလိုလိုက်တာတွေရှိနေရ
သည်ဟုတ်ပါလား...။

ညတုန်းက သေလှအောင်ကြောက်တတ်သည့်စိတ်တွေ
ခုတော့လည်း ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ကုန်ပြီဖြစ်သည်။

မှန်သည်။ ခုတော့ မှန်သည် ပျော်ရွှင်၍စားလိက်သောက်

www.burmeseclassic.com

လိုက်ရယ်မောလိုက်နှင့် စကားတွေပြောနေသည်မှာ နားငြီးစရာပင်...

ညကအိပ်မရခဲ့သည့် မာန်သည် မိန်းမချင်သော်လည်းခါးကလည်းနာ၍ ကားကလည်းမမောင်းနိုင်...

ဒေါက်တာ ဇော်ကိုသည်က ကားမောင်းရင်း မာန်ထံကြည့်ကာကြည့်ကာနှင့်ပြုံး၍နေ၏။

မာန်က စကားမဆို၊ မျက်စောင်းနှင့်သာကြည့်သည်။

“မှန်...ညီမလေး...”

“ရှင်...”

“ညီမလေးကို ကိုကြီးတို့က ဘယ်ကိုပြန်ပို့ပေးရမလဲဟင်...”

“ရန်ကုန်ထဲရောက်ရင်ပြောမယ်...”

“ညီမလေး အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ကိုကြီးမာန်ဆီ ဖုန်းဆက်မလား...”

“ဆက်ရုံတောင်မကား၊ ခဏခဏတောင်လာလည်နေဦး

မှာ၊ နောက်တစ်ခါ ကိုကြီး ခရီးတွေထွက်ရင် မှန်ကို ခေါ်ဦးမလားဟင်...”

မာန်လက်မောင်းဆီဆွဲကိုင်ရင်း မှန် ဆို၍ မာန်သည် ခေါင်း ညိတ်မြဲရ၏။

“မှန်ကဘယ်မှာနေတာလဲ...”

“နောက်တော့သိမှာပေါ့...”

“မှန်ရဲ့ကိုကြီးမာန်က မကြာခင်မိန်းမယူတော့မှာကွ၊ မှန်နေတဲ့လိပ်စာမသိရင် သူ ဖိတ်စာဘယ်ပို့လို့ရမလဲ...”

“ဟင်း...ကိုကြီးမာန်ကို မှန် ချစ်တယ်၊ ကိုကြီးမာန်ကို မိန်းမမပေးစားသေးဘူး...”

“ဒါဖြင့်လည်း မှန်ပဲ မှန်ရဲ့ကိုကြီးမာန်ကို ထိန်းသိမ်းထားလိုက်တော့...”

“အင်း...မှန်ပဲ ကိုကြီးကို တာဝန်ယူထားလိုက်တော့မယ်၊

ဟား...ဟား...ဟား...”

မှန်ဆိုရင်းရယ်သည်။ မှန်ကတော့ ရယ်နိုင်နေ၏။ မာန်

သည်က နလုံးပင်ကြွလှနီးနီး ရင်သည်ခုန်နေရသည့်ဖြစ်ခြင်းပါ။

စကားတွေဆိုရင်း မောင်းလာသည့်ကားလေးသည် ထောက်ကြံ့ပင် လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ဟယ်..ကိုကြီးတို့ရေ ခုမှပဲသတိရတော့တယ်၊ ဆယ် တန်းတွေအောင်စာရင်းတွေထွက်တော့မယ်လေ...”

“မှန်က ဘာရည်ရွယ်ချက်ထားတာလဲ...”

“မှန်က ဆေးဝင်အောင်ကြိုးစားထားတာ...”

“ဒါဖြင့် မှန် ကျောင်းတွေဖွင့်ရင် မအားတော့ဘူးပေါ့ နော်...”

“အားအောင်လုပ်ရင်အားတာပေါ့...”

“ဒါဖြင့် ဒီခရီးကိုမမေ့တဲ့အနေနဲ့ မှန်က ကိုကြီးမာန် ဆီ အမြဲဖုန်းဆက်နေနော်...”

“ဖုန်းမဆက်ဘူး၊ မှန်ကိုယ်တိုင် ကိုကြီးဆီသွားလည် မှာ၊ ကိုကြီး မှန်လာရင်လက်ခံမယ်မဟုတ်လား...”

“အင်း...”

မှန်ဆိုတော့ သူ အင်းဟုခေါ်ချသည်။

ဇော်ကိုနှင့်မှန်တို့ စကားတွေပြောနေသမျှ သူသည် နားထောင်ရင်းကျေနပ်နေသည်ပါ...။

မှန်ကား အိမ်ရောက်ခါနီးလေ ပျော်ရွှင်နေလေဖြစ်နေရ၏။ ကားလေးသည် ရန်ကုန်မြို့တွင်းထဲဝင်ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား...။

မှန်သည် စကားတွေပြောရင်း၊ ကားဘယ်နေရာ ရောက်နေသည်ကိုကြည့်ရင်းနှင့် မှန်၏မျက်နှာလေးနှင့်မျက် လုံးလေးတွေသည် အကြံတစ်ခုအတွက် ရယ်နေရသည်ကိုဖြင့် မာန်နှင့်ဇော်ကိုတို့မသိ...။

တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကားလေးသည် ပြည်လမ်းမကြီး တစ်လျှောက် မောင်းနှင်လာဆဲ၊ တစ်နေရာအရောက်မတော့..

“ကဲ..မာန်ရေ လက်ဖက်ရည်ဆင်းသောက်ရအောင် ကွာ...”

“အင်း...”

“မင်းဧည့်သည်တွေကော ဘယ်လိုစီစဉ်လားလဲ...”

“မန်နေဂျာပါတယ်လေ၊ သူတို့ဟာသူတို့ဆက်ပြီး သွားကြလိမ့်မယ်...”

သူတို့ဆိုရင်း ကားပေါ်မှဆင်းသည်တွင် မှန်ထံ တစ်ချက်မျှ သူတို့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဆင်းလေ မှန်...”

မန်ဆိုတော့ ကားပေါ်မှ မှန်သည် ငပလီမှယူလာ သည့်ပုန်းညက်ပင်လေးနှစ်ပင်ကို သူထံလှမ်းပေးလိုက်ပြီး...

“ကိုကြီး ခဏယူထားဦး၊ မှန် ဆင်းလာမယ်၊ အဝင် လေးတွေကိုရေလောင်းပေးရဦးမယ်...”

“အင်း...”

ပုန်းညက်ပင်လေးနှစ်ပင် မှန် ယူပြီးဆိုင်ထဲဝင်သွား သည်တွင် မှန်သည် နောက်ဘက်မှဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့်ဆင်းခဲ့ ၏။

“ကိုကြီး ပေး၊ မှန် ရေနည်းနည်းသွားလောင်းလိုက် ဦးမယ်...”

ဆိုင်ထဲအရောက် မာန်လက်ထဲမှ ပုန်းညက်ပင်လေး နှစ်ပင်ကို မှန် ယူလိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ထွက်သွားလိုက်သည်။

အအေးမှာသောက်ရင်း မှန်အလာကို မာန်နှင့်ဇော်ကိုတို့ စောင့်နေလိုက်ကြသည်။

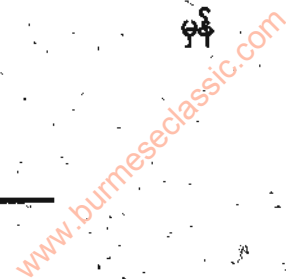
စကားပြောရင်း သူတို့အအေးတွေသောက်ပြီးသည့်တိုင် မှန်ကား ရောက်မလာ။ မှန် ကြာနေ၍ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံး ဟိုဟိုဒီဒီလိုက်ကြည့်သည်။

သူတို့လိုက်ကြည့်နေဆဲပင် သူတို့စားပွဲသို့ စားပွဲထိုး လေးတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး စာရွက်လေးတစ်ရွက်ပေး ထား၍ မာန် ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်မတော့...

ကိုကြီးမာန်နဲ့ကိုကြီးဇော်ကိုတို့ကို ကျေးဇူးအများကြီး စင်ပါတယ်၊ မှန် သွားပါပြီ၊ နောက်မှတွေ့ကြမယ်...

“ဘာလဲ မာန်...”

“ဖတ်ကြည့်...”

ဇော်ကိုမေးတော့ မာန် စာလေးကိုဖတ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဟား... ချာတီတံတော့လုပ်ချသွားပြန်ပြီ။ အလည်

မလေးပဲ...”

“အဟွန်း...”

မာန် ပြုံးနေလိုက်သည်။

“မင်း စိတ်မပူဘူးဘား မာန်...”

“သူ ဒီလိုပဲလုပ်မယ်ဆိုတာ ကိုယ် ကြိုသိပြီးသားပဲ။ ရန်ကုန်ရောက်နေပြီပဲ။ ဘာပူစရာလိုလဲ၊ က သွားမယ်...”

မာန်ဆိုရင်းဆိုင်ထဲမှထွက်သွားတော့ ဇော်ကိုသည်လည်း မာန်၏ အသွင်ချောချောဆီကြည့်ကာကြည့်ကာဖြင့် လိုက်ပါသွားရပါ သတည်း။

x x x x x

“ဟဲ့... အသေးလေး...”

“ဟင်... မှန်...”

“ရှူး... တိုးတိုး၊ ဘိုးဘိုးသွေးတိုးလို့ သေးရုံတင်လိုက်ရ သေးလား၊ ဟီးဟီး...”

မှန် မေးရင်းရယ်သည်။

အသေးလေးမှာလည်း မှန် ပြန်လာရှုခမ်းသာသွားရဦး...

“မှန် ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ၊ ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက် လဲ...”

“ခုပဲပြန်ရောက်တာလေ၊ ကိုယ့်ခြံထဲပဲ၊ ဘယ်လိုဝင်ဝင်ရ တာပေါ့...”

မှန်ဆိုရင်း ဖုန်းညက်ပင်လေးနှစ်ပင်ကို ဘင်စင်ထက်တင် ထေးလိုက်ပြီး လက်ထဲမှကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကို ထမင်းစားပွဲကြီး ထက် သွားရောက်တင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဘိုးဘိုးအခြေအနေ၊ ပြောပါဦး...”

“ဘိုးဘိုးကဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဆရာဝန်ပဲလေခေါက်လာ

ကြည့်တယ်...”

“သိသားပဲ၊ မာယာများတယ် အဘိုးကြီးက...”

“ဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ဟာ၊ အဘိုးက တကယ်တော့ တော်တော်စိတ်ထိခိုက်နေရှာတာပါ...”

“သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့အတွက်လက်ဆောင်ဝယ် လာတာပေါ့၊ အခုပဲသွားချောပြီးကျွေးလိုက်မယ်...”

မှန်ဆိုရင် လင်ဗန်းသေးသေးလေးထဲ ဖန်းသီး၊ စပျစ်သီး၊ လိမ္မော်သီး၊ သရက်သီး၊ သစ်တော်သီး၊ သင်္ဘောသီးနှင့်နာနတ်သီး တွေကို အကုန်ရေဆေးပြီးထည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့် အသေးလေး၊ ဒါတွေဟာ သူ့အကြိုက်တွေပဲ မဟုတ်လား၊ ငါ သူ့ကိုမျက်နှာသွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်...”

မှန်ဆိုရင် လင်ဗန်းလေးကိုမက ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင်ကား ဦးဘသောင်းသည် ပြကွဒိန်ကိုကြည့် ပြီး၊ မြေးလေးထွက်သွားသည့်ရက်တွေကို ရေတွက်ကြည့်နေ သည်ပါ...။

ဟင်း...

ဦးဘသောင်းသည် မြေးလေးကိုသတိခြင်းနှင့်စိတ်မချွတ် တစ်ကိုယ်တည်း သက်မမောကြီးချမိဆဲ...။

“ဘိုး...”

“ဟင်...”

ခေါ်သံကြားတော့ အဘိုးကြီးငေါက်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး မှီတိုမြင်တော့ မျက်လုံးပင်ထပ်ပွတ်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

“ဟင်...မြေးလေးမှန်၊ စားသံမကြားဘာကြောင့်၊ ဝယ် လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ...”

“တန်ခိုးနဲ့ရောက်လာတာ၊ သွားတုန်းကလည်းမသိဘူး၊ ဟုတ်လား၊ အခု ပြန်လာလည်းမသိဘူးပေါ့၊ အဲဒါတန်လို့နဲ့လာ တာ...”

“မနောက်ပါနဲ့မြေးလေးရပြီ၊ အဘိုးက ငါ့မြေးစိတ်နဲ့သေ တာမယ်...”

“ဘိုးဘိုးမှအနောက်ဆိုးကြီး၊ သိပ်မာယာများတယ်၊ ဒီ”

လောကံအလတ်ကြီးရှိတာ ဘယ်လိုလုပ်သေမလဲ...

ကဲပါ ဒီမှာ ဘိုးဘိုးအတွက် လတ်ဆောင် ဘိုးကြိုက်သစ်သီးတွေမဟုတ်လား၊ မှန် ဝယ်လာတာ၊ ဘိုးတစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ..."

"အေး..အေး၊ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကောင်းလိုက်တဲ့သစ်သီးတွေပဲလတ်ဆောင်လိုက်တာ၊ ဒါနဲ့ ငါ့မြေးဘယ်သူတွေနဲ့သွားတာလဲ..."

"လူကြီးတွေနဲ့ပါ၊ ဘာမှစိတ်ပူစရာမရှိဘူး၊ မှန်ကိုတောင်စောင့်ရှောက်ကြသေးတယ်..."

"ဪ...တော်ပါသေးရဲ့မြေးလေးရယ်၊ ဒါနဲ့ မြေဖိုက်ဆံကောအလုံအလောက်ပါသွားရဲ့လား..."

"မိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ပြားမှမကုန်ပါဘူး၊ လူကြီးတွေပဲဒကာခံတယ်၊ အရမ်းသဘောကောင်းတာ၊ မှန်လည်း အရမ်းပျော်ခဲ့တာပဲ..."

"အေးအေး.. ငါ့မြေးလေးပျော်လို့ ဘိုးဘိုး အရမ်းစမ်းသာပါစာမယ်ကွယ်၊ နောက်ဆိုရင်တော့ ဘိုးကိုအသိပေးပြီးမှသွား"

မိနော်..."

"ဟဲ့..ဟဲ့၊ ခုတော့မှတ်ပြီမဟုတ်လား..."

"မှတ်ပါပြီ၊ မှတ်ပါပြီ မြေးလေးရယ်..."

"အဟင်း..ဟင်း၊ ဘိုးက တကယ်လိမ္မာတယ်၊ တစ်ခါတည်းနဲ့ဆုံးမလိုက်တာရသွားတာပဲ၊ ဟား..ဟား..ဟား..."

မှန်ဆိုရင် ဘိုးကိုနောက်ကျောဖက်ကာ တစ်ချက်မျှလိုက်သည်။

"ဟဲ့..ဟဲ့..ဪ...ဒီကလေး..."

မြေးရုန်ကလေးဘာလုပ်လုပ် ဦးဘသောင်းသည်ကလည်းပျော်၍ပါ...

"ကဲ..ကဲ..မြေးလေးရယ် ခရီးကပြန်လာတာအနားယူပါဦး..."

"ဟုတ်ကဲ့..ဟုတ်ကဲ့၊ ဪ...ဘိုး..."

"ဟေ..."

"ဒီသစ်သီးတွေက သွားအုန်းလည်းတဝက်ပါဟယ်နော်"

“အေးပါ..အေးပါ၊ ဟင် ဒါနဲ့စောစောကတော့ ဘိုးတစ်ယောက်တည်းအတွက်ဆို...”

“ဒါက ဘိုးကိုချော့တယ်၊ ဘွားအုန်းပြန်လာရင် ဘိုးကလည်း မှန်ကိုယ်စား ကောင်းအောင်ချော့လိုက်နော်၊ နောက်မှ ဘိုးတဝက်ပြန်ယူသိလာ...”

“ဪ...အေး...အေး...သိပါပြီမြေးလေးရယ်...”

စကားအဆုံး မှန်ကား အပေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်သွားပြီး ဖြစ်၏။

မိဘမရှိသည့်တိုင် ဘိုးလက်တွက်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် မှန်၏ ဘဝလေးကား ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းသည်က အမှန်ပါပင် တည်း။ ။

- တစ်ဆယ့်ခြောက် -

“ဟေး...ပျော်မဆုံး၊ မော်မဆုံးတပြုံးပြုံး...”

မှန်တစ်ယောက် စာမေးပွဲကိုဘာသာစုံဂုဏ်ထူးတွေနှင့် အောင်၍ သီချင်းတွေအော်ဆိုရင်း အိမ်တစ်ဆောင်လုံးလှည့်ဝတ်က၊ နေဖြစ်ခြင်းပါတည်း။

မှန် ပျော်ရွှင်နေသကဲ့သို့ အစိုးတို့မောင်နှမနှင့်အိမ်တစ်ဆောင်လုံးကလည်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြသည်ပါ...။

“အဘိုးရေ..အဘိုးရေ မှန်ကိုဘာပေးမလဲ...”

သိချင်းလေးလိုလုပ်ဆိုရင်း အဘိုးကို မှန် ပေးသည်။

“ပေးမယ်..ပေးမယ်၊ ငါ့မြေးဆေးကျောင်းကော်ဖီ ကား အကောင်းစားတစ်စီး ချက်ချင်းကိုဝယ်ပေးမယ်...”

အဘိုးကလည်း အားကျခံပြန်ဆိုသည်။

“အတွားကရှောပြောပါဦးကွယ်...”

“ပေးမယ်..ပေးမယ်၊ အတွားကလည်း ငါ့မြေးကိုစိန်တစ် ဆင်စာပေးကိုပေးဦးမယ်...”

“ဟား..ဟား..ဟား...”

မြေးအတွက် အပျော်လွန်နေကြရသည့်မိသားစုလေးက ချမ်းမြေ့စရာအတိပါ...။

“ကဲ..ဟေ့ ဒန်ပေါက်သွားမှာ၊ ငါ့မြေးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ဖိတ်ပြီး ငါ့မြေးအတွက် ဂုဏ်ပြုလှူကြမယ်...”

အဘိုးဦးဘသောင်း၏ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာပြောလိုက်သည့် စကားသံတွင် မှန်သည်လည်း သတိရစရာတစ်ခုကို ပြေးသတိ

လိုက်၍...

“ဟား..ဘိုးရေ သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်၊ အခု မှန် သူငယ် ငါ့တွေဆီတက်ပြီး ဖုန်းတက်လိုက်ဦးမယ်နော် ဘိုး...”

“အေးပါ..အေးပါ၊ သွားပါ၊ ဒီမှာ ဘွားတို့စီစဉ်ထားပါ မယ်...”

အောက်ထပ်တွင် စီစီညည်ကျန်ခဲ့ကြသည်။ မှန်ကား အပေါ် ထပ်သို့ပြေးတက်ခဲ့ပြီး၊ မိမိနေသည့်သုံး

ထပ်အရောက် တစ်ဖက် တိုက်ကြီးဆိုလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

ဟင်..ကိုကြီးရဲ့အရိပ်တောင်မတွေ့ပါလား၊ တကယ်ဆို အချိန်က ကိုကြီး လှေကျင်ခန်းလုပ်နေတဲ့အချိန်ပဲ...

ဘယ်သွားပါလိမ့်၊ ငါ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်... မှန်ဆိုရင်း ဟန်းဖုန်းလေးကိုပြေးယူပြီး မာန်ဆီသို့

ဖုန်းဆက် လိုက်သည်။ ကရင်း..ရင်း..ရင်း...

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဦးသာသည် ဖုန်းလေးကိုသွားရောက် စောပြည့်ဝန်းစာပေ

ကိုင်ကာနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို...”

“ဟဲလို... အစ်ကိုကြီးမာန်နဲ့ စကားပြောချင်မိတယ်...”

“ခြောက်... ကိုင်ထားနော်...”

ဦးသာဆိုရင်း မာန်နေထိုင်သည့်ငါးထပ်ဆီသို့ ဓာတ်ကားနှင့်တက်ခဲ့လိုက်လေ၏။

တစ်ဖက်မှ မှန်သည် တံခါးအပိတ်အဖွင့်အသံတွေကို ထောင်နေသည်။

ပြီးတော့ စောစောကဖုန်းကိုင်သည့် လူ၏အသံ ကို ဖြန်ကြားလိုက်ရ၏။

“မာန်ရေ... ဒီမှာ မာန်ရဲဖုန်း၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ...”

ဦးသာဆိုတော့ မာန်သည် ရင်ထဲဖျော်ရွှင်သွားရပုံနှင့် အသံကောင်းမှုဖုန်းကို ကြိုးတပ်နားထောင်လိုက်ရင်းက...

“ဟဲလို... မှန်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့... အဟင်း... ဟင်း...”

စကားသံလေးနှင့်ရယ်သံလေးကို သူ ကြားရ၍ စိတ်ချမ်းသာနေရသည်။

“အခု ဘယ်တဆက်နေလဲ...”

“အိမ်ကပေါ့၊ ကိုကြီးကိုပြောစရာရှိတယ်...”

“ဘာလဲပြော...”

“ဟို... အစ်ကိုကြီးစော်ရောဂါလား...”

“ဟင်အင်း... သူ... ညနေကျရင်လာမယ်၊ ကိုကြီးကို ဆေးလာထိုးပေးမယ်...”

“ဟင်... ကိုကြီးကဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ခင်ဗျားပဲပေးတဲ့ဒဏ်ရာလေ၊ အခု ခါးနာနေတာအကြီးအကျယ်ပေါ့၊ စာလို့တောင်မနိုင်ဘူး...”

“အိုး... ဟုတ်တမ်း၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ဒါဆိုရင် မှန် မနက်ဖြန်လာကြည့်မယ်နော်၊ ရတနာတော့အိမ်ခေါ်လို့ အစီအစဉ်လည်းမလုပ်ရသေးလို့...”

“ရပါစာမိတ္တူ၊ ဖုန်းဆက်ဖော်ရတာပဲ... ကျေးဇူးတင်ပါပြီ။”

ထောပါနဲ့...”

“မလာလို့ရလား၊ မှန်ရုံကျောင်းအိတ်တစ်လုံးယူရဦးမယ့် ဥစ္စာ၊ အထဲမှာငွေနှစ်သိန်းခွဲပါတယ်နော်၊ ဟင်း...”

“ဆီပါတယ်ကွာ၊ မင်းရဲ့အိတ်အခု ကိုကြီးနားမှာပဲရှိတယ်၊ အဝတ်ထင်ါးစုံ၊ ပြီးတော့မုန့်တွေနဲ့...”

“ဟုတ်လား၊ မနတ်ဖြန်မှလာယူမယ်နော်...”

“အင်းပါ...”

“ဪ...ကိုကြီး...”

“ဟင်...”

“ဒီနေ့ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်ထယ်လေ၊ မှန် ဘာ သာစုံဂုဏ်ထူးတွေနဲ့အောင်တယ်...”

“ဟယ်...ဟုတ်လား၊ တကယ်ပဲ ငါ့ညီမအောင်တာဝမ်း သာတယ်ကွာ...”

ကြားလိုက်ရသည့်စကားအတွက် အမှန်ပင် မာန်လည်း ပျော်ရွှင်သွားရသည်ပါ...။

“မနတ်ဖြန်ကုန်ကို ကိုကြီးတို့ကို မှန် ထမင်းကျွေးမယ် နော်၊ ကိုကြီးခေါ်ကို၊ ကိုလည်းခေါ်တော့...”

“ကိုကြီးတို့က မှန်ကို ဝယ်ပြန်တာမို့ ခေါ်ကြီးသိရင် လည်း စမ်းသာမှာပဲ...”

“ကိုကြီး...”

“ဟင်...”

“အခု ကိုကြီးကအိတ်အခုမှာနေနေလဲဟင်...”

“အိတ်အခုထဲမှာပေါ့...”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုကြီး အိတ်ငါးထပ်ရှိတာ ကိုကြီးက ဘယ်အထပ်မှာနေနေလဲဆိုတာ...”

“ကိုကြီးက ငါးထပ်မှာနေတာ၊ ဟင် နေပါဦး မှန်က ကိုကြီး အိတ်ငါးထပ်ရှိတာဘယ်လိုသိနေလဲ...”

“ဪ...အဲ ကိုကြီးကလည်း ကားလည်းခိုးစီးပြီးပြီ ခေါ်တဲနေမလား...”

မာန် ပျက်မှောင်တွန့်နေမိသည်။

“ကဲ...ကိုကြီး အခုမအားလို့မနက်ဖြန်မှပဲလာတော့မယ်
နော်...”

သူပင်စကားမဆိုရသေး၊ တစ်ဖက်မှ မှန်သည် ဖုန်းလေး
ကိုပိတ်သွားပြီဖြစ်၏။

မာန်ကား တစ်ခုခုကိုစဉ်းစားရင်း အတွေးနှင့်ရှိနေမိရပါစေ
၏။ ။

- တစ်ဆယ့်ခုနစ် -

မှန်တစ်ယောက် တစ်ဖက်ခြံသို့ လစ်ခနဲကူးခဲ့သည်။ မှန်
ထက်ထဲတွင်မတော့ ဟန်းဖုန်းလေးကိုင်လာ၏။

ဂီး...

ဆင်ဝင်အောက်မှတစ်လက်ကိုင်လိုက်သည်နှင့် ဦးသာ ထွက်
လာသည်။ မှန်ကိုတွေ့သည်တွင် ဦးသာသည် စဉ်းစားသလိုကြည့်

ဦး...

“ဪ... ကလေး၊ ဘယ်သူ့အတွက်လို့လဲကွ...”

“ကိုကြီးမာန်နဲ့ပေါ့...”

“ဪ... ကိုကြီးမာန်က ခါးချာနေတယ်ကလေးနဲ့၊ ခါးခွဲ သူတော့မှတယ်ပါတယ်၊ ဟဲ လာ...လာ...”

ဦးသာဆိုရင်း မာန်နဲ့မှန်ကလေးတို့ ဦးသာ လိုက်ပို့ထည့်၊
အားမပါ... အတိတ်အခါကတော့ ကိုကြီးမာန်၊ အရမ်း
ကောင်းတာပဲ...

မှန်တွေ့ဆီပင် ဒေါ်ထပ်သို့ရောက်လာသည်။

“လာ...ကလေး...”

ဓာတ်လှေကားမှထွက်ပြီး မာန်နဲ့မှန်လျှောက်ခဲ့သည်။ မှန်
သည် မာန်၏အခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီး၊ အိပ်ရာထက် မာန်ကိုတွေ့
လိုက်ရသည်နှင့် မှန်သည် မာန် အိပ်ရာကြီးထက်ပြေးထိုင်လိုက်
ပြီး...

“ဟား... ကိုကြီး မိတ်ကလေးမှာပဲလား၊ ဓာတ်လှေကား

ကြီးနဲ့တက်ခဲ့ရတာကောင်းလိုက်တာ...”

“ကဲ... အခုဘာနဲ့လာလဲပြော...”

“ကားထူးလာတာပေါ့၊ မရက်ကတည်းကလာတာ၊ အခု
ပိုက်တောင်အော်ချေပြီ၊ ဒါနဲ့ ကိုကြီး... ကိုကြီးခေါ်ကော၊ ဇာမယ်
မဟုတ်လား...”

“ရောက်ပါပြီဗျာ... ရောက်ပါပြီ၊ အတိတ်ရတနာ
ကျေးဇူး ဖာင်ပါတယ်...”

“ဟယ်... ကိုကြီးခေါ်...”

မှန်တို့စကားပြောဆဲပင် မာန် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဒေါက်တာ
ခေါ်ကိုပါရောက်လာ၍ သူတို့စကားဝိုင်းကပို၍စည်ကားသွား
ရ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ချာတိတ်၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုတွေထုပ်တာ
ချေလို့ထိုင်လို့ကောင်းသွားတယ်မဟုတ်လား...”

“ဟဲ...ဟဲ၊ အခု စာမေးပွဲအကြီးအကျယ်အောင်တာ
ပါနော်၊ ထမင်းလိုက်ကျွေးမယ်၊ စားမယ်မဟုတ်လား...”

“ဦးကိုကြီးကရော အပြင်လိုက်ထွက်နိုင်ရဲ့လား၊ အရင်

မေးဦး...”

“အဲ...ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုကြီးဘယ်လိုလဲ...”

“မှန်ကလည်းကွာ၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ အမြင်မထွက်ဘဲ
ကိုကြီးအိမ်မှာပဲ ဦးသာကိုစီစဉ်ချက်ပြုတ်ခိုင်းပြီး စားကြမယ်
လေ...”

“ဒါဆို ကိုကြီးကျွေးသလိုဖြစ်နေပြီပေါ့...”

“အရေးမကြီးပါဘူး၊ သဘောတူလားပြော၊ သဘောတူ
ရင် ဦးသာကို အခုပြောလိုက်တော့မယ်...”

“အဖမ်း...ဟီး၊ မှန်အတွက်ကတော့ အားလုံးကောင်းတာ
ချည်းပဲ၊ ကိုကြီး အိမ်မှာအကြာကြီးနေရတာပေါ့၊ ဒါမှ ကိုကြီး
ဆော့တဲ့အားကစားစက်တွေလည်း မှန် ဆော့လို့ရမှာ...”

“ဟင်...မှန်ကဘယ်လိုလုပ်သိလဲ...”

“ဪ...အဲ...သိတာပေါ့၊ ဒီလောက်ချမ်းသာမှတော့ ဒါ
တွေမရှိဘဲနေမလား၊ ဟဲ...ဟဲ...”

မာန်အမေးကြောင့်၊ မှန်မှာမလုံမလဲရှိသွားရရင်း အဖြေ
စောပြည့်ခန်းစာပေ

တော်သွားသည်။

မာန်သည် ဣင်းဘောင်းဘီအဖြူလေးနှင့်စပိုရှင်အသားနှင့်
ချုပ်ထားသည့်အင်္ကျီအနီး...

လက်ပြတ်လေးနှင့်ချစ်စရာကောင်းသည့် မှန်အသွင်
လေးဆီ ပြုံး၍သာကြည့်နေလိုက်၏။

ဖော်ကိုသည် မာန်အတွက် လူးဆေးနှင့်စားဆေးတွေကို
ထုတ်နေရင်းမှ မာန်နှင့်မှန်ဆီကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဪ... မာန် ကိုယ်တော့ ဥမှာညှိနီရိုင်းလိုက်ပြီကွ...”

“ဟင်...မင်းတော့...”

“ဘာမှမင်းမတော့ဘူး၊ မနက်ဖြန် သူ မင်းကိုလာကြည့်ပေး
လိမ့်မယ်...”

“ဟာ...ငါ့အိမ်ကိုတောင်ခေါ်လာမယ်...”

“အေးလေ...ပိုမကောင်းဘူးလား၊ မင်း ခါးမှာနေတယ်ဆို
တော့ ပိုတောင်အဆင်ပြေသေး...”

“လုပ်ပြီ...မင်းတော့...”

စောပြည့်ခန်းစာပေ

“မင်းပဲသဘောတူထားပြီးတော့...”

“အေးလေ... ဒါမေ့ဖို့ ဒီလောက်မြန်ရလား...”

“တို့ကမြန်မြန်ပဲကြိုက်တယ်၊ မှုတ်တယ်မဟုတ်လား၊

မှန် မင်း ကိုကြီး မိန်းမရတော့ တို့တွေစားရတာပေါ့...”

“ဟင်... စားရတာကတစ်ခုတည်းကိုမျှား၊ ကိုကြီး

မရ ရင် သူ့မိန်းမကမှန်တို့လားရင် ဘယ်ကြိုက်တော့မလဲ...”

“ဒါဆိုညည်းလေးကပါ ညည်းကိုကြီးကို သဘောမထူ

လား၊ ညည်းအဲဒီလိုကလဲ ညည်းကိုကြီးမိန်းမ မရတဲ့ဟိုင်းသွား

မယ်...”

“ဟိုင်းသွားလည်းဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သူ့ဌေးပဲဟာ...”

“ဟင်... အရွယ်လွန်ရင်ပြဿနာနော်...”

“ဘာမှပြဿနာမရှိဘူး၊ မှန် စီစဉ်ပေးမယ်...”

ရင်ဘတ်ကိုလက်နှင့်ထုတ်ပြီး မှန်ဆိုတော့ မာန်က ရင်သိမ့်

ကုန်သွားရပြီး ဒေါက်တာ ဇော်ကိုက မျက်လုံးကြီးပြူးသွား

ရရင်း...

“ဟေး... ချာတီတံ၊ မင်းကနောက်နေတယ်များထင်နေ

လား၊ ကိုယ်ကအတည်ပြောနေတာ၊ မင်း ကိုကြီးကအိမ်

ထောင်ပြုမယ့် အရွယ်ရောက်နေပြီကွ...”

“အိုး... ယောက်ျားပဲနည်းနည်း နောက်ကျလည်းဘာဖြစ်

ဘူး...”

“အလဲ့...”

ဇော်ကိုက မျက်လုံးကြီးတွေပြူးနေသည်။

“အဟွန်း... ဟွန်း...”

မာန်က လူကြီးရှက်တော့ရယ်နေ၏။

“မင်း အစီအစဉ်စလေ...”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ကိုကြီးပုံစံနဲ့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊

မှန် စီစဉ်ပေးမှဖြစ်မယ်...”

“ဟင်... ဘာကြောင့်၊ မင်း ကိုကြီးကစုပါကွ...”

“ဟွန်း... ဘာစုပါလဲ၊ သူ ဒီလောက်ရှက်တတ်ပြီး လူမိန့်

ပြီးနှစ်ခွဲသားနဲ့နေနေတာ၊ ရမယ်အားကြီးမိန်းမ...

မိန်းမရတနာတို့လူတွေက လက်ရိုက်ရုံတိုက်ရုံတိုက်သွေး
မုသိလား...

မုန်တစ်ယောက် စတားအဆုံး၌တဟားဟားရယ်က
အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားလိုက်ပါတော့သတည်း။

- တစ်ဆယ့်ရှစ် -

သည်နေ့တော့ မာန်သည် ခြံထဲဆင်းပြီးလမ်းလျှောက်
သည်။ ဇော်ကိုက ဆေးထိုးဆေးလေးပေးပြီး ဦးသာကကျပ်ထုတ်
တွဲထိုးပေး၍ မာန်၏ခါးမှာယောက်ကင်းပြီဖြစ်၏။

သည်နေ့ဖြင့် မာန်သည် ကုမ္ပဏီသို့မသွားသေးသော်
လည်း ကုမ္ပဏီသို့ဖုန်းဆက်သည်။

မနက်ဖြန်မှ ကုမ္ပဏီသို့လာမည့်အကြောင်းလည်း မာန်နေ
ရာကို မာန် ပြောထား၏။

ကုမ္ပဏီသို့ဖုန်းဆက်ပြီးသည်နှင့် မာန်သည် ခြံထဲသို့လမ်း

လျှောက်ရန်ဆင်းခဲ့သည်။

ခြံထဲအရောက်၌ လှပသောပန်းကလေးများနှင့်အတူ မာ...
သည် နုနယ်သောမှန်၏အသွင်လေးကိုပါ မြင်ယောင်ရ၏။

မနေ့က မှန် ရှက်ပြီးပြေးထွက်သွားသည့်အသွင်လေးထဲ
သူမျက်လုံးထဲမှကိုမထွက်...။

မှန်၏အရိပ်သည် ညစဉ် သူ့အိမ်မက်ထဲထင်ရှားခဲ့သည်မှာ
ကြာပြီပဲ...။ ပြီးတော့ မှန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ ရင်ခုန်သည်
ထွက်သည် စိတ်လည်းချမ်းသာသည်။

ထိုကိစ္စတွေကဘာကြောင့်ဖြစ်ရသနည်းဟု သူ့ကိုသူလည်း
ဆန်းစစ်သည်။ သို့သော်လည်း အဖြေကမူမပေါ်သေး၊ သူ
ရဲရဲကြီးစိတ်ကို ဝန်မခံရဲသည်လည်း ဖြစ်တန်ရာပါတည်း...

ပြီးတော့ မှန်သည် သူ့ထက်အသက်ဆယ်နှစ်နှစ်ငယ်သည့်
အကြောင်းလည်းပါဝင်သည်။

ဖောင်း...

သူ အပြုံးနှင့်ခေါင်းကိုလှမ်းနေမိသည်။

ခုတလော မှန် သူ့အိမ်လည်းရောက်မလာ၊ ဖုန်းလည်း
မဆက်သည်မှာ လေးရက်ရှိပြီ...။

မတွေ့ရတော့လည်း တကယ်တွေ့ချင်အပ်သည်။ စကား
လေးကိုလည်း ကြားချင်သည်။

မှန်နှင့်အတူရှိသည့်အချိန် မှန်ကိုတွေ့နေရလျှင် သူ စိတ်
အချမ်းသာဆုံးဖြစ်သည်ကားမှန်...။

ကရင်း...ရင်း...ရင်း...

မာန်တစ်ယောက်တွေးဆစဉ် သူ့လက်ထဲမှဖုန်းလေးက
မြည်လာ၍ သူ ကြည့်လိုက်သည်တွင် ဖုန်းဖုန်းနုပါတ်တစ်
ခု တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟဲလို...”

“ဟဲလို...အစ်ကိုကြီး အခုဘာလုပ်နေလဲဟင်...”

“အခု ခြံထဲလမ်းဆင်းလျှောက်နေတယ်...”

“ကိုကြီးမျက်နှာပြုံးနေလား၊ တည်နေလားလဲပြော

ပြီး...”

“အဟွန်း..တွေ့ပြီးပြုံးနေတယ်...”

“ဘယ်သူ့အကြောင်း...”

“မင်းအကြောင်းပြောပါဦး၊ မင်း ဘယ်ပျောက်နေလဲ၊ မင်းရဲ့ကျောပိုးအိတ်လည်း မြန်မယူသွားသေးဘူး၊ မင်း ငွေတွေသုံးပစ် လိုက်ရမလား...”

“အဟတ်..ဟတ်၊ သုံးလေ၊ ကျောပိုးအိတ်ကဘယ်အချိန် ယူယူရတဲ့ကိစ္စပါ၊ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေရတဲ့အကြောင်းရင်းက တော့ ကျောင်းတက်ဖို့လုပ်နေရသေးတယ်လေ...”

ဟား..ဟား..ဘာလဲ၊ ကိုကြီးက မှန်ကိုတွေ့ချင်နေလို့ လား...”

“အင်းပေါ့၊ မင်း ဘယ်တော့လာမလဲ...”

“မေးမနေနဲ့လူညိုကြည့်လိုက်...”

“ဟင်..ဘာ...”

“လူညိုကြည့်လိုက်ပါဆို...”

“ဟင်..ဪ.. ကြည့်စမ်း၊ မင်း ဘယ်အချိန်ကရောက်

နေတာလဲ...”

“ဘယ်အချိန်ရောက်ရောက်ပေါ့လေ၊ တန်ခိုးရှင်ပဲ ဟာ...”

မာန်သည် ဖုန်းလေးကိုပိတ်ပြီး မှန်ထဲမျက်မှောင်တွင်ပြုံးကြည့်နေမိသည်။ မှန်သည် သူ့လက်ဆီလာရောက်အောင်ကိုင်လာပြီး မော်ကြည့်လာရင်းက...

“ကိုကြီး ပြော၊ ဘာတွေစိတ်ကူးယဉ်နေလဲ...”

“ပြောရင် ဟိုနေ့ကမှန်ထွက်ပြေးသွားသလို ကိုကြီးထည်းပြေးနေရဦးမယ်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒေါက်တာ ဥမ္မာညိုကြောင့်လား မြေမြေလေ၊ မရှက်နဲ့ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့၊ ဒါမှမိန်းမရမှာပြော...”

“အဟွန်း..ဟွန်း...”

“ပြောပါဆို၊ ဘာရယ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ မှန်ထဲ မျက်လုံးထဲမှာကလေးစဲမြင်နေလို့လား၊ ကြည့်ထားနော် မနက်မြန်သတက်ဆိုရင်ပဲ မှန်က ဆေးကျောင်းသူကြီး...”

မှာ...

အဲဒီအခါကျရင် ရည်းစားတွေကလည်းဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ
တော့မှာနော်...”

မှန်ပြောရင်းရယ်တော့သည်။

“ကိုကြီး...”

“ဟင်...”

“မပျင်းဘူးလား၊ မှန်လည်းပျင်းလို့ ကိုကြီးဆီလာတာ၊
အလုပ်ကောမသွားဘူးလား...”

“မနက်ဖြန်မှ ကိုကြီးအလုပ်သွားမယ်၊ မှန်ကော ကိုကြီး
ကုမ္ပဏီကိုလိုက်မလား...”

“ကိုကြီး ကုမ္ပဏီ...”

“အင်း...”

“ဘယ်နားမှာလဲ...”

မှန်ဆိုတော့ မာန်သည် မိုက်ဆံအိတ်ထဲမှကန်လေးတစ်ခုကို
ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ မှန်သည် ကန်လေးကိုဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

“မှန် လာခဲ့မယ်လေ...”

“တကယ်...ဘယ်တော့လဲ...”

“မနက်ဖြန်ဆို...”

“ကောင်းပြီ၊ ကိုကြီးစောင့်နေမယ်၊ ပြီးတော့ မှန် စာမေး
ပွဲအောင်တဲ့အတွက်လည်း ကိုကြီး လက်ဆောင်ငယ်ပေး
မယ်...”

“ဟုတ်ပြီ၊ လက်ဆောင်ရမယ်ဆိုတော့ လာမှတိုဖြစ်
မယ်...”

မှန်ဆိုရင်း သူ့ကိုဖက်တော့ သူသည် အသက်ရှူပင်မှား
ရ၏။ မှန်ကတော့ ကလေးဆန်ဆန်အပြုအမူတွေနှင့် သူ့ကိုအရင်း
တန်း ကြီးဆက်ဆံနေသမျှ သူကား အသည်းကမခိုင်တခိုင်
ဖြစ်နေရလေပြီတကား...

“ကရင်း...ရင်း...ရင်း...”

သူတို့စကားဆိုဆဲ မှန်းသံကမြည်လာ၍ မှန်းလေးကိုဖွင့်
လိုက်သည်နှင့် ဒေါက်တာ ဇော်ကိုဆီကမှန်း သိလိုက်ရ၏။

www.burmeseclassic.com

စောပြည့်ရတနာ

၁၈၈

၁၈၉

မာန်နှင့်မှန်

“ဟလို.. ပြော ဇော်ကို...”

“.....”

“အဟွန်း.. အေးပါကွာ...”

“.....”

“အင်း.. အင်း.. ကိုယ် စောင့်နေပါ့မယ်၊ ကောင်းပြီ...”

မာန် ဖုန်းပြောပြီး၍၊ မာန် လှည့်ကြည့်တော့ မှန်ကား
ပျောက်ကွယ်သွားပြန်ပြီဖြစ်၏။

မာန် တစ်ချက်တော့ရှာဖွေကြည့်သေးသည်။

ပြီးမှ မထူးဆန်းတော့သလိုအသွင်နှင့် မာန်သည် အေး
လေးစွာသာတစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးနေပြန်လိုက်၏။

- တစ်ဆယ့်ကိုး -

ဟင်.. ဟိုဟာ..

မာန်တစ်ယောက် အံ့သြစွာဖြင့် နှုတ်မှထွက်သွားခြင်းပါ။

ပြီးတော့ သေချာအောင်လည်းပို၍ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

အင်း.. အဟွန်း.. အဟွန်း...

မာန် စဉ်းစားပြီးလည်း ပြုံးဖြစ်သွားသည်။

အာဂလေးပဲ...

နှုတ်မှထွက်သွားတယားယားဆိုရင် မာန်သည် တစ်ခဏ

တိုက်ကြီးထဲသို့ ဟိုဟိုဒီဒီရှာဖွေကြည့်မိသည်။

ဒီအပင်လေးနှစ်ပင်ကို ငါ မှတ်မိတာပေါ့...

ပေလိက မှန် ဝယ်လာတဲ့ပုန်းညက်ပင်လေးနှစ်ပင်၊ ဒီ
အရွယ်ပဲ...

ပြီးတော့ ဒီအပင်လေးနှစ်ပင်ကို တမင်သက်သက်ဝင့်တာ
ဘောင်ထက်မှာတင်ထားတယ်ဆိုကတည်းက...

ဗျော့ အဟွန်း၊ ဟွန်း၊ ငါ သိအောင်၊ ငါ မြင်အောင်တမင်ထား
ပေးပြတာပဲဖြစ်ရမယ်...

တော်တော်လည်တဲ့ကောင်မလေး၊ ဒါကြောင့်ပေါ့၊ ဒီလိုခြံ
ချင်းကပ်နေနေလို့သာ ငါ့ဆီပြန်နေရောက်လာပြီး၊ ပြန်နေ
ပျောက်သွားတာ...

ဒီလိုခြံချင်းကပ်နေလိမ့်မယ်လို့ ငါ တစ်ချက်မှတော့မစဉ်း
စားမိဘူး...

အင်း... ချာတိတ်၊ နေပါစေဦး၊ လာမှသိမယ်...

ငါလည်းမသိချင်ယောင်ပဲအောင်နေမယ်...

ဒါပေမဲ့၊ ဦးသာကိုတော့ ဟိုဘက်ခြံတစ်သားရေတွေ
အကြောင်းစုံစမ်းခိုခင်းထားဦးမှ...

အဟွန်း၊ အဟွန်း...

မာန်တစ်ယောက် ကျေနပ်စွာဖြူးရင်းမှ ဝင့်တာမှသာ
ခွဲသည်။

သူ နာရီခိတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ လော့တျန်ခန့်လုပ်
ပြီမို့ ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်ရန် ငါးစပ်သို့ သူ တက်ခဲ့သည်။

ခုတလော ဘာကြောင့်မှန်းကိုမသိ...

ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ ဘယ်လိုပဲနေနေ၊ မှန်၏နယ်သောအတွင်
လေးကိုသာ သူ မြင်ယောင်နေမိရလေ၏။

သူ တွေးမိသည်။ သူငယ်ချင်း ဇော်ကို ပြောအလိုဝင်း၊
မှန်ဆိုသောချာတိတ်လေးသည် သူနှင့်ပူးစာဖက်မည့်သူဝေလား
ဟု...

မဖြစ်နိုင်ဟုတော့ သူ ထင်သည်။

အထယ်ကြောင့်ဆိုသော် မှန်သည် သူနှင့်အယ်နှစ် ဆယ့်

နှစ်နှစ်ခန့် ငယ်နေရသည်မဟုတ်ပါလား...။

သူ တစ်ကိုယ်တည်းတွေးရင်း၊ ရက်သတ္တရင်ခုန်သလိုဖြစ်
နောက်ဆုံးသော် မာန်သည် ကုမ္ပဏီသို့သွားရန်ပြင်ဆင်ပြီး
အောက် ထပ်သို့ဆင်းခဲ့လေ၏။

“လာ...မာန်...”

သူကိုတွေ့သည်နှင့် ဦးသာကကော်ဖီပွဲအသင့်နှင့်ကြိုသည်။
သူသည် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေသောစိတ်၊ ရင်ခုန်သလိုဖြစ်
သောစိတ်တို့ဖြင့် ကော်ဖီပွဲတွင်စင်ထိုင်လိုက်ရင်းက...

“ဦးသာ...”

“ဟင်...ပြော မာန်...”

သူရှေ့မှဖန်ခွတ်ထဲ ကော်ဖီထည့်ပေးရင်းမှ ဦးသာ
ဆိုသည်။

“ကျွန်တော် ဦးသာကို တစ်ခုလောက်စုံစမ်းခိုင်းချင်
မယ်...”

“ရတယ်လေ၊ ဘယ်ဈေးရမလဲ၊ အာကိုစုံစမ်းရမလဲဆို
စောပြည့်စုတနာပေ

တာသာပြော၊ မာန် စိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် ဦးသာ စုံစမ်းပေး
မယ်...”

“စုံစမ်းရမှာက ဟိုဘက်ခြံတင်ပါ၊ အဓိကစုံစမ်းရမှာက
မှန်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးအကြောင်းပ...”

“ဘယ်လို...မာန်ဆိုတဲ့...”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့မှာမည်ကလည်းမှန်တဲ့၊ ကျွန်တော် နာ
မည်နဲ့အသံထွက်ဆိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာလုံးပေါင်းတော့ကွဲတယ်”

“သိပြီ...သူက မ...ဟထိုးနသပ်မှန်ပေါ့...”

“ဟုတ်တယ်...”

“ကဲ...ပြော၊ ဘယ်အချက်အလက်တွေကိုစုံစမ်းပေးရ
မလဲ...”

“သူ့ရဲ့မိသားစုတွေအကြောင်းနဲ့ သူ့ရဲ့သီးခြားအကြောင်း
တစ်ခုပေါ့၊ ဦးသာ သဘောပေါက်လားမသိဘူး...”

ပန်းရောင်သန်းနေသည့်မျက်နှာချောချောနှင့် မာန်ဆိုသော
စကားကြောင့် ဦးသာသည်လည်း သဘောပေါက်သလို ခေါင်း

ညီတော်ပြရင်း...

“ကောင်းပြီ..ကောင်းပြီ၊ စိတ်ချ ဦးသာ ချက်ချင်းစုံစမ်းပေးမယ်၊ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်ထဲသိစေရမယ်...”

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကဲ ကျွန်တော်သွားပြီ...”

“ကောင်းပြီ...”

ကော်ဖီသောက်ပြီးနောက် မာန်သည် အိမ်ထဲမှထွက်လာသည်။ မာန်သည် ကားရပ်ထားရာဆီသို့လှမ်းခဲ့ဆဲ...

“ကရင်း..ရင်း..ရင်း...”

ဖုန်းလေးမြည်လာ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ဖုန်းနံပါတ်ပါတွေ့လိုက်၍ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ပြော..ချာတိတ်...”

“အစ်ကိုကြီး အခုဘာလုပ်နေလဲဟင်...”

“အခု ကုမ္ပဏီဆီသွားတော့မလို့၊ မင်း ကုမ္ပဏီကိုခိုလာမယ်ဆို...”

“အဲဒါကြောင့်ဖုန်းဆက်တာပေါ့၊ ဖုန်း မလာဖြစ်တာ...”

ဒီနေ့ကောင်းတက်မပေးဘဲပဲပဲပဲ မှန် လိုက်လုပ်စရာရှိသေးလို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ မနက်ပြန်ရောအေးမလား...”

“ပြောမတတ်သေးဘူး၊ မှန် ဖုန်းဆက်မယ်လေ...”

“ကိုကြီးအိမ်ကိုရော မင်း ဘယ်တော့လာမလဲ၊ အင်းလေ ဧကပါနဲ့အိမ်ကဝေးတယ်၊ ဖုန်းပဲဆက်ရင်လည်းရပါတယ်...”

“ရပါတယ် ကိုကြီးရဲ့၊ စကားပိုရှိတယ်မဟုတ်လား၊

လာချင်ရင်အနီးကလေးတဲ့...”

“အင်း..ဟုတ်တာပေါ့၊ အဖွန်း..ဖွန်း...”

“ကိုကြီး ဘာရယ်တာလဲ...”

“ညော်..မင်းကိုမြင်ဖောင်နေလို့ပါ၊ ကဲ ကိုကြီး သွေးမယ်ပေါ့၊ မင်း လာမယ်ဆိုရင်ဖုန်းဆက်လိုက်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ညော်..မှန်...”

“ရှင်..ဘာလဲ ကိုကြီး...”

“အေး..ကျေးဇူးပါပဲ၊ မြတ်တဲ့အခါ နည်းစားတွေ

အများကြီးမထားနဲ့နော်...”

“ဟင်..ရည်စားများ၊ မှန်မှာကရှိပြီးသား...”

“ဟင်..ရှိပြီးသား...”

သူ ရင်ထဲဒိန်းခနဲဖြစ်စွာ မေးဖြစ်ရသည်။

“အင်းလေ..ရှိပြီးသား၊ ကိုကြီး မသိဘူးလား...”

“ဘယ်သူလဲ၊ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ...”

“မသိဘူး..မသိဘူး၊ နောက်မှပြောမယ်...”

“ဟင်..ဟေ့..ဟေ့..အဟွန်း..အဟွန်း...”

စကားအဆုံး မှန်တစ်ယောက် ဖုန်းကိုကိုင်ခနဲချသွားပြီ။

ကုမ္ပဏီသို့သွားတော့မည့် မာန်သည်လည်းရင်ထဲ

ဖော်မပြ နိုင်သော ပျော်ရွှင်မှုများစွာဖြစ်သွားရပါလေသတည်း။

- နှစ်ဆယ် -

“သူဌေး..ကျွန်တော် ရောက်ပြီ...”

“စာရေးကြီး ကိုညွန့်ကိုခေါ်ပေးပါဦး...”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး...”

ရုံးခန်းစောင့်လေးထွက်သွားသည်တွင် မာန်သည် စာရေး
ပြီးလက်ထဲအပ်ရန်အတွက် ဖိုင်နှစ်ခုကိုဖယ်ထားလိုက်သည်။

“သူဌေး...”

“ပြော..ကိုညွန့်ရော...”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး၊ ကိုညွန့် ကုမ္ပဏီကိုခရောက်သေးပါ

ဘူး၊ စောစောကတော့ သူ ဖုန်းဆက်ထားတယ်လို့ပြောပါ
တယ်...

သူမိန်းမကလေးပျက်လို့တဲ့ အဲဒါ သူ ဆေးရုံတင်နေရလို့
ပါတဲ့၊ သူ့စောကတော့မိန်းမစားပြီးရင် သူ ကုမ္ပဏီကိုလာပါမယ်
တဲ့..."

"ဟင်..ဆေးလေး အဖတ်တစ်ခိုင်းမလဲကွာ..."

"သူဌေး..."

"ပစ္စည်းထုတ်မယ်အချိုးအမည်စာရင်းတွေက စာရေးကြီး
ဆီမှာဆိုတော့ အခုစာရေးကြီးကမရောက်သေးလို့ ပစ္စည်း
ထုတ်မယ့် သူတွေစောင့်နေရတယ်..."

ဒီစာရေးကြီးက ဒီဖုံချိုးခဏခဏဖြစ်နေတယ် သူဌေး၊
သူတစ်ယောက်နဲ့လုပ်ငန်းတွေမှာအနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတယ်...

ဒါကြောင့် သူ့ကိုကျွန်တော်တို့အလုပ်မှာဆက်ထားရင်
ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဒါမှမဟုတ် နေရာပြောင်းလိုက်ရင်ကောင်းမလားလို့
ကျွန်တော် စဉ်းစားပြီး သူဌေးနဲ့လာဆွေးနွေးကြည့်တာပါ..."

အထွေထွေနေ့နေရာစကားကြောင့် မာန်သည် တစ်ချက်မျှ
စဉ်းစားပြီးမှ...

"ကျန်းမာရေးကိစ္စဆိုတော့လည်း အခက်သားဗျာ..."

"လွန်နေပြီ သူဌေး၊ သူမိန်းမကတစ်လမှာ ရက်လေး

ဆယ် လောက်ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေတာ..."

တော်ကြာကလေးပျက်ပြန်ပြီ၊ တော်ကြာသွေးခေါင်ကျန်

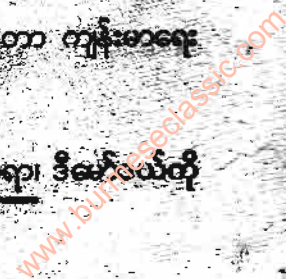
ပြီ၊ တော်ကြာခေါင်းမှူးပြန်ပြီ၊ တော်ကြာဘာဖြစ်...တော်ကြာ

ဘာဖြစ်နဲ့ ကြားနေရတာသိပ်များနေပြီ...

အစကတည်းကသူတို့ပြောတယ်၊ သူမိန်းမကိုမယူပါနဲ့လို့
ဒီမိန်းမခင်ဗျားယူရင် ရောဂါသည်တစ်ယောက်မွေးရမှာနဲ့အတူ
တူပဲလို့...

သူမိန်းမက သူ့နဲ့မရခင်ကတည်းက အချိုးတစ်ချောင်းပဲရှိ
တာ၊ အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ဒီလောက်ပိုတာ ကျန်းမာရေး
ဆယ်လို့ကုပ်ကောင်းနိုင်မှာလဲ...

ပြီးတော့ သူမိန်းမကဖော်မယ်တဲ့ ဆရာ၊ ဒီဖော်မယ်တို့

သူ ယူမိလို့အခု သူ မောတယ်ဖြစ်နေပြီ...”

အထွေထွေမန်နေဂျာစကားများအား မာန်သည် အမှတ်တမဲ့ရယ်မှ အလေးထားနားထောင်ဖြစ်သွားရသည်။

“သူ ကိုယ်တိုင်ပဲပြောတယ်၊ လူပျိုဘဝက သူ စုဆောင်းထားတာ၊ မော်ဒယ်မိန်းမကိုယူလိုက်တာတည်းက တတိတိကုန်တော့တာပဲတဲ့၊ အခုဆိုရင် လိုက်တောင်ချေးငှားနေရပြီတဲ့...”

အဲဒါ၊ ပိန်တကကုပိန်တဲ့မော်ဒယ်ကိုမှလိုချင်ဦးပေါ့၊ သူကတော့ သူမိန်းမအတွက်အချိန်ကုန်တာ၊ ဒီမှာကအချိန်နဲ့လုပ်ရတဲ့ ဒါ၊ ပုပ်တွေဗျာ၊ တအားဒုက္ခဖြစ်နေတာ...”

“ကလေး၊ ခုမှပြောနေလည်းအလကားပါပဲဗျာ၊ သူ လာတဲ့ ဒါမာန်အခုနဲ့ဆွေးနွေးပြီး တစ်ခုခုစီခဉ်ကြတာပေါ့...”

သူ့ကိုအလုပ်ထုတ်ဖို့တော့မဖြစ်နိုင်သေးဘူး၊ သူ့ရဲ့စားဝတ်နေရေးအတွက် နည်းနည်းတော့ငဲ့ညာရမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ သူငွေ၊ ကျွန်တော်ကိုခွင့်ပြုပါဦး...”

အထွေထွေမန်နေဂျာ ထွက်သွားသည်နှင့် ဒေါက်တာ

စော်ကိုတစ်ယောက် ဝီတ်ပန်းကိုယ်ပန်းပုံကြီးနှင့် သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်လာ၏။

“ဟာ... သူငယ်ရှင်၊ ဘယ်လိုပုံပုံကြီးလဲကွာ၊ ကြည့်ရတာ မျက်စိထဲကိုမရှမ်းသာဘူးဖြစ်သွားတယ်...”

“အေး... ပြော၊ ငါလည်းဖတ်ဖတ်ကိုမောသွားတာပဲ ထွာ...”

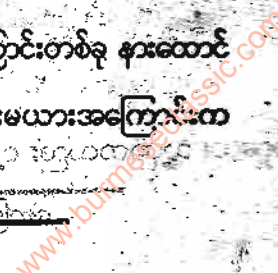
“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ...”

“ဟူး... အဖြစ်ကတော့ လှတာမက်လို့ညာစာချက်တဲ့အဖြစ် ထအစပဲ၊ ငါ့မိန်းမမော်ဒယ်လေးပေါ့ကွာ...”

“ဟင်...”

မာန်တစ်ယောက် မျက်လုံးကြီးနှစ်ဖက်မြင့်တက်သွားသည်။

စောစောကပဲ မော်ဒယ်မိန်းမအကြောင်းတစ်ခု နားထောင်ပြီးသွားသည်။ ခုလည်း မော်ဒယ်ဇနီးမယားအကြောင်းက ထပ်လာ ပြန်သောကြောင့်ပါ...။

“ဟူး...မာန်ရေ ကိုယ့်မိန်းမကို ဆေးရုံတင်ထားပြန်ပြီ”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့...”

“ကလေးပျက်လို့၊ ခုတော့ကလေးမရတော့ဘူး ကောင်းကွာ...”

ဆိုတာကြီးထက် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေရင်း ဇော်ကို ဆိုသည်။ ဇော်ကိုအတွင်းက တော်တော်မှနှစ်ခြယ်နေရလေ၏။

“မဟုတ်က ငါ့မိဘတွေကပြောအားပဲ၊ သားယူမယ့်မိန်းကလေးဟာပိန်လွန်းတယ်၊ အားမရဘူးတဲ့...”

ငါကပိန်တာကြိုက်ခဲ့တာကိုး အဟွန်း...ခုတော့ ငါ့မိန်းမက ပိန်အောင်လုပ်ရင်း အစားတွေလျော့ရင်းနဲ့ရောစားပွဲပဲ...”

ကဲ...ငါ့ကိစ္စထားပါစရာကွာ၊ မင်းလည်း ဒေါက်တာဥမ္မာညိုကို ယူဖို့စိတ်မကူးနဲ့တော့...”

“ဟာ...ကိုယ်လည်းယူဖို့မပြောမိပါလား...”

“အေး...ကောင်းကယ်၊ သူ့ဆေးကုသမင်းနဲ့ဆိုရင် ရွယ်တူပဲရှိလား၊ သူ့ဝတ်စုံလည်း ငါ့မိန်းမလို့ပဲ၊ ဟန်မယ့်ပဲပေါ့ဘူး...”

ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ခုခေတ်ရဲ့သိချိန်အရ အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးရဖို့က အသက်ငယ်ရမယ်...

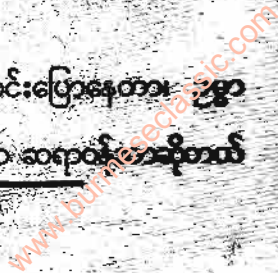
အသားအညစ်ကိုပြောပြရုံနဲ့ ကျန်းမာရေးကောင်းပြီးအိမ်ထဲ၊ အစားအစာကောင်းကောင်း၊ မီးယပ်ပိန်၊ မီးယပ်ခြောက်ရုံကိုယူရင်တော့ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်တာနဲ့ စုထားတော့ပျဉ်စိုး...

မိန်းမဆိုတာ အိမ်ထောင်ပြုရင်ကလေးမွေးပေးရမယ်၊ ကိုယ့်ဝန်ဆောင်ပေးရမယ်၊ အဲဒီအတွက် ခွန်အားတွေလိုတယ်လေကွာ၊ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်၊ ဒါမှဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်မလျစ်ပေးနိုင်ရင် အဟိလိုလုပ်မလဲ...

တချို့ထိပ်ထောင်တွေကဲ့သို့သွားတယ်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သန်ထူးနဲ့မာတန်းမှာ ယောက်ျားကမုဆိုးထီးဖြစ်သွားရတယ်ဆိုတာ ဒီလိုမိန်းမမျိုးတွေမှာမရှိကြလို့ပေါ့...”

“အဟွန်း...ဟွန်း...”

“မရလှနဲ့ မာန်၊ ငါ အကောင်းပြောနေတာ၊ ဥစ္စာဥျှံလည်း ငါ ကြည့်တာ ဆိုကိုယ်တိုင်က ဆရာဝန်ကဆိုတာပဲ”

နာဗူးလေးတစ်ကွက်...
အစက ငါ့မိန်းမပုံစံမျိုးအတိုင်းပဲ။ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊
အားမရဘူး၊ ခုလည်းခေါင်းမူးလို့ခွင့်ယူထားတယ်ဆိုလား၊
ကြားခဲ့တယ်၊ ဒီမှာ မာန်၊ မင်းအတွေးမမှားနဲ့နော်၊ ငါ့ကိုပဲကြည့်၊
ဒီစိတ်ညစ်ပြီးမောဟိုက်နေတဲ့ မင်းမျက်လုံးထဲထည့်ထား...
မင်း မိန်းမယူရင်အသက်ငယ်တာပဲယူ၊ ဘာပြောပြော
မိန်းမဆိုတာ ကိုယ့်ထက်ဆယ်နှစ်လောက်ငယ်ထားမှတန်ကာကျ
တယ်...”

ထိုစကားအတွက် သူသည် မှန်ကိုသာမြင်ယောင်နေဖြစ်ရ
လေ၏။
တစ်ဆက်တည်းလည်း သူသည် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတွေနှင့်
ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုပါ အစီအပြင်ချဖြစ်လိုက်ရပါတော့
သတည်း။

* * * * *

ညရှစ်နာရီ...
အောက်ထပ်ခန့်ခန်းကြီးထဲတွင် မာန်နှင့်ဦးသာတို့သည်
အတိကျဆုံးနှင့်အလေးနက်ဆုံးသောစကားတွေကို ဆိုနေကြလေ
၏။
“ဦးသာ ကျွန်တော်ကတော့အချိန်မဆွဲချင်တော့ဘူး...”
“စိတ်ချပါ၊ ဦးသာကလည်းဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို ပြန်ပြန်
တိတိကျကျလုပ်တတ်တဲ့သူပါ...
အခု ဦးသာပြောပြလို့ သူတို့မိသားစုအကြောင်း မာန်
သိပြီမဟုတ်လား...”
“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”
“လုံလောက်ရဲ့လား...”
“ပြည့်စုံပါပြီ...”
“ဒါဖြင့် ဒုတိယကိစ္စတစ်ခုကို မနက်ဖြန်ပဲ ဦးသာ ဆက်
လုပ်လိုက်မယ်...”
“ဟုတ်ကဲ့...”

စောပြည့်ရတနာ

၂၀၆

“မာန်နဲ့ကဘယ်အချိန်တွေ့ဖို့ ချိန်းမလဲ...”

“အဲဒါတွေ ဦးသာပဲစီစဉ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ကအသင့်ရှိမယ်၊ ပြီးတော့ ငပလီသွားတဲ့ကိစ္စတွေလည်း သေချာရှင်းပြလိုက်ပါ...”

“စိတ်ချပါ မာန်၊ ဘာပဲပြောပြော ဒီကိစ္စကိုဆောင်ရွက်ပေးရလို့ ဦးသာ အရမ်းပျော်တယ်...”

“ကျွန်တော်အတွက်မှာလည်း ဦးသာပဲအမိအပနေရာရှိနေတယ်မဟုတ်လား...”

“မာန် ဒီလိုနေရာပေးတဲ့အတွက် ဦးသာ စိတ်အချမ်းသာဆုံးပါပဲ လူလေးရယ်...”

စိတ်ချ၊ မာန်ရဲ့သားမြေးမြစ်တိုင် ဦးသာ သက်ဆိုင်ရသည့်အရာစောင့်ရှောက်သွားဖို့ ကတိပေးတယ်...”

ဦးသာစကားများအတွက် မာန်လည်း တပျိုငြိမ်ငြိမ် ငြိမ်သက်ခြင်း၊ ချောမွေ့ခြင်းတွေဖြင့် ပြုံးပျော်ခြင်းပါ။

“ထဲ... မာန် အခုအလှူတော့...”

မာန်နှင့်မှန်

၂၀၇

“ဟုတ်ကဲ့...”

အောက်ထပ်မှအပေါ်ဆုံးထပ်သို့ မာန် ကက်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ မာန်သည် ဝရံတာမှတစ်ဖက်ခြံဆီသို့ ပုံကြည့်သည်။

အဟွန်း...။

ပြီးတော့ မာန်သည် စိတ်ကူးနှင့်ကြည့်မွေ့စွာပြုံးပြစ်၏။

အားပြုခြင်းဖြင့်ပင်ကဏ္ဍအစုံစုံ ပါအသက်ကဏ္ဍကဏ္ဍ

အား ဦးဘသောင်းကော ဒေါ်ခင်အုန်းပါ အပြုံးတွေနှင့်ကြည့်နေ
ဖြစ်လေ၏။

“ဟင်..ပြောလေ ဘိုး၊ ဟွန်း..မှန်ကိုများကြည့်နေကြ
တာက ရွှေတုံးရွှေခဲကြီးကောက်ရနေတဲ့ပုံရိပ်ပဲ၊ အဟတ်..ဟား..
ဟား...”

- နှစ်ဆယ့်တစ် -

“မြေးလေးရေ..မှန်...”

“လာပြီ ဘိုးရေ...”

ခေါ်လိုက်သည်နှင့်မှန်ကား ထုံးစံအတိုင်းပျော်ရွှင်ပေါ့ပါး
ခြင်း၊ လန်းဆန်းခြင်းတွေနှင့် ဘိုး၏အလုပ်ခန်းထဲသို့ ပြုန်းခနဲ
ရောက်လာ၏။

“ဟင်..ဘွားအုန်းလည်းရှိနေတာကိုး၊ ဧကန္တတော့ ဘွား
အုန်း ဆူခံထိနေတာထင်တယ်ဟုတ်လား...”

တကယ့်ကလေးဆန်ပြီး ချစ်စရာကောင်းသည့်မြေးလေး

မှန်ဆိုရင်း လက်ခုတ်တီးလိုက်၊ ပါးစပ်ကလေးပိတ်လိုက်
နှင့်ရပ်၏။

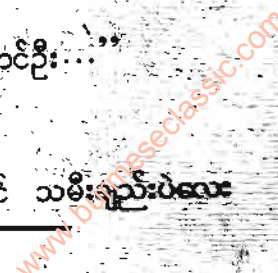
“ဟုတ်တယ် မြေးလေးရေ၊ ငါ့မြေးကမှ တကယ့်ရွှေတုံး
ရွှေခဲလေ၊ ဘိုးရဲ့ဘဝမှာ ငါ့မြေးနဲ့ကျမှ စိတ်ချမ်းသာရ
တာပါ...”

“ဟင်..ပြောပြီ၊ ဒီစကားတွေပြောပြီး ဘာတွေခိုင်းဦး
မလဲမသိဘူး...”

“ဘိုးပြောတာ မြေးလေးနားထောင်ဦး...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဘိုးမှာ သမီးမေမေအပါအဝင် သမီးရှည်းပဲလေး

ယောက်မွှေးခဲတယ်...”

အတိတ်ဟောင်းတွေအကြောင်း ဒီနေ့မှတူးခြားစွာဆိုတော့ မှန်သည် ဘိုးမျက်နှာဆီသေချာစွာကြည့်နေလိုက်၏။

စကားတွေအဆို၌ ဘိုးအသွင်သည် လေးနက်စွာခံစားနေရ သည်ပါ...။

“ဒါပေမဲ့ ဘိုးက သမီးတွေကြောင့် ကံဆိုးခဲ့ရတယ်၊ အရှက် တွေကွဲခဲ့ရတယ်...”

ဘိုးရဲ့သမီး လေးယောက်စလုံးက ဘိုး သဘောမတူတဲ့ သူတွေနဲ့ချည်းပဲ ခိုးရာတွေလိုက်ပြေးကြတယ်လေ...

ငါ့မြေးစဉ်းစား သူတို့နှစ်သက်တဲ့သူတွေက ဆိုက္ကားသမား ပွဲစားလိုလိုဘာလိုလိုအကောင်မျိုးနဲ့ သူများအိမ်ကဒရိုင်ဘာလုပ် တဲ့သူတွေဆိုတော့...

ဘိုးလိုအဆင့်အတန်းမျိုးနဲ့ သမီးတွေကိုဘယ်လို ဘိုး သဘောတူကြည်ဖြူနိုင်မလဲ...”

ဘိုးခံစားချက်တွေကို မှန် ခဲ့မှသိသည်။

စိတ်လည်းဝင်စား မိသည်။

ဘိုးဘက်မှ ထောက်လည်းခံမိသည်။

“ဒါကြောင့် သူတို့တွေကို သားသမီးတွေအဖြစ်က စွန့် လွှတ်လိုက်တယ်...”

ပြောရရင် ဘိုးလည်းကံမကောင်းသလို၊ သူတို့တွေလည်း ကံမကောင်းကြဘူး၊ ဒါဟာ ဘဝဝဋ်ကြွေးလို့ပြောရမယ်...

ဘိုးရဲ့သမီးတွေဟာ ဘိုးကလည်းစွန့်ပစ်၊ သူတို့ယောက်ျား တွေကလည်း ပစ်စလက်ခတ်ထားတော့ နောက်ဆုံး သူတို့တွေ ဟာ အဟာရလည်းချိုတဲ့အပြင် စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲတွေနှင့် မီးတွင်းထဲမှာပဲဆုံးကြရတယ်...

မြေးလေးရဲ့အမေကတော့ ဘိုးရဲ့တတိယမြောက်သမီးပဲ၊ သူ့ယောက်ျားဒရိုင်ဘာလေးက ကားတိုက်သေသွားတယ်...”

“သမီးရဲ့ဖေဖေပေါ့...”

“ဟုတ်တယ်...”

“သနားပါတယ်၊ မေမေကရော...”

“အင်း...အားလုံးထဲမှာ ဒီဒရိုင်ဘာလေးကတော့ အတော် ဆုံးပဲလို့ဆိုရမယ်။ သမီးရဲ့မေမေက သူ့ယောက်ျားဆုံးတော့ ကိုယ် ဝန်ကြီးနဲ့ ဘိုးရဲ့အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာတယ်...”

ဟင်း...စိဘဆိုတော့လည်း လက်ခံဖြစ်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သမီးရဲ့မေမေဟာလည်း သမီးကိုမွေးပြီး သူ့ယောက်ျားစိတ်နဲ့ပဲ မီးတွင်းထဲမှာဆုံးသွားတာပါပဲ...”

“ဪ...သနားလိုက်တာ...”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တွေရဲ့အချိန်တွေက ဒီလောက်ပဲရှိတာဆိုတော့ ဘိုးလည်းမတတ်နိုင်ဘူးပေါ့...”

“အင်း...”

“မြေးလေးကတော့ ကံကောင်းစွာနဲ့ပဲ ဘိုးရဲ့လက်ထဲမှာ ကျန်ရစ်တယ်။ မြေးမိန်းကလေးဆိုတော့ ဘိုးရဲ့သမီးတွေလိုဖြစ်မှာ ဘိုး တော်တော်ကြောက်တယ်။ စိုးရိမ်တယ်လေ...”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဘိုးရယ်...”

“ဒါကြောင့် ငါ့မြေးကို ဘိုးကယောက်ျားလေးလိုပဲဝတ်

စားဆင်ယင်ခိုင်းပြီး ဘယ်သွားသွား ဘိုးပါမှသွားခိုင်းတာပါ...”

“ဪ...မသိလို့သွားခဲ့မိတာပါနော်။ ခွင့်လွှတ်ပါနော် ဘိုး”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် မြေးလေးရယ်။ အခု ငါ့မြေးကိုခေါ်ပြီး ပြောမယ့်ကိစ္စက၊ ဘိုး မြေးလေးကိုလည်း ဘိုးရဲ့သမီးတွေလိုဖြစ် မှာစိုးလို့ ဘိုး စိတ်ကြိုက်မြေးလေးအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ကို ဘိုး ရွေးချယ်လိုက်ပြီကွဲ့...”

“ဟင်...ဘိုး၊ မှန်က ခုမှဆေးကျောင်းတက်ရမှာ...”

“ရပါတယ်။ အိမ်ထောင်ပြုပြီး ကျောင်းတက်တဲ့သူတွေ တပုံကြီးပါ...”

“အိုး...ဘိုးတော့လုပ်ပြီ...လုပ်ပြီ။ ဒီအကြံရှိလို့ ဒါကြောင့် သူ့သမီးတွေအကြောင်းကိုပြောတာကိုး၊ ဟီး...ဟီး...”

မှန်တစ်ယောက်ပိုပါပြီ...။

“ဘိုးက အကောင်းဆုံးစီစဉ်တာပါ မြေးရယ်...”

“သွားပါ...သွားပါ။ မကြားချင်ပါဘူး၊ ဟီး...ဟီး...လူက

ကလေးပဲရှိသေးတယ်၊ နို့နဲ့တောင်မစင်သေးဘူးလို့ သူတို့ပဲပြော
ပြောနေပြီးတော့ ခုတော့ ယောက်ျားပေးစားတော့မယ်တဲ့
ဟီး..ဟီး ဟီး...”

“မြေးလေးမိန်းကလေးဆိုတော့လည်း ရောင်းကုန်ပစ္စည်း
တစ်မျိုးပဲကွဲ့...”

“ဘာရောင်းကုန်ပစ္စည်းမှမဟုတ်ဘူး၊ လူပဲ၊ အခု ဘိုးလုပ်
ထားတဲ့ကိစ္စရုပ်သိမ်းမလားမသိမ်းဘူးလားပြော...”

“ဒီကိစ္စက ကလေးကစားစရာကိစ္စမှမဟုတ်တာပဲ သမီး
ရယ်၊ သွားဖို့ကအားလုံးသဘောတူလိုက်ပြီကွဲ့၊ ဒါကြောင့် နေ့စစ်
ကြောင်းလမ်းမယ့်ရက်တွေတောင် အကြီးအကျယ်လုပ်ဖို့ရက်
ရွေး...”

“ဟီး..ဟီး..သွား..သွား၊ မပြောနဲ့၊ ဘာမှမကြားချင်
ဘူး၊ ဟီး..ဟီး..ဟီး...”

မှန်ကား ဘိုး၏အလုပ်ခန်းထဲမှနားကိုင်ပိတ်ပြီး အော်ဟစ်
ငိုပို့ တာထွက်ပြေးသွားလိုက်ပါတော့သတည်း။

မှန်တစ်ယောက် ဘယ်ကိုပြေးလဟု အသေးလေးကလိုက်
ကြည့်သည်။

မှန်သည် တစ်ဖက်ခြံသို့ငိုယိုကာ ပြေးသွားသည်ကို
အားလုံး ကမြင်တွေ့လိုက်ကြရပါသတည်း။

x x x x x

“ကိုကြီး...”

“ဟင်..မှန်...”

“အဟင်..ဟင်..ဟင်..ဟီး..ဟီး...”

မှန်ကား မာန်ရှင်ခွင်ထဲပြေးဝင်ဖက်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်
ဖြင့်ငိုပါတော့၏။

“ဟင်..မှန် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာလို့ဒီလောက်ငိုနေတာ
လဲကွာ...”

“ကိုကြီး..လူကြီးတွေမကောင်းဘူး၊ မှန်ကို ဘိုးက

ယောက်ျားပေးစားတော့မလို့တဲ့...”

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့၊ လူကြီးတွေကရှာပေးတာဆိုတော့ လင်ကောင်းသားကောင်းရတာပေါ့ ညီမလေးရယ်...”

“အိုး...ကိုကြီး ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မှန် ဝမ်းနည်းလို့သေလိမ့်မယ်၊ ဟီး...ဟီး...”

“ဟင်...ဘာလဲ၊ မှန်မှာကချစ်သူရှိနေလို့လား...”

သူဆိုတော့ မှန် မဖြေ၊ သူ့ကိုတစ်ချက်မော်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ သူ့ကိုဖက်ထားရင်းပြန်ငိုနေ၏။

“အဟင်...ဟင်...ဟင် တကယ်တန်းကျတော့ မှန်ဘာပြောရမလဲမသိတော့ဘူး ကိုကြီးရယ်...ဟင်...ဟင်...”

“တီး...တီး...”

“ဟော...ဟိုမှာ ကိုကြီးစော် လာနေတယ်၊ ကိုယ့်ကိုဖက်ထားတာ သူ့ မြင်ရင် မှန်ကိုစနေဦးမယ်...”

သူဆိုတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ မှန်သည် မျက်ရည်တွေနှင့်ညင်သာစွာထွက်လိုက်၏။ မှန်၏အသွင်လေးသည်က လွန်စွာအား

ငယ် ဝမ်းနည်းနေသည့်အသွင်လေးပါ...။

“ဟေ့...မာန်ရေ၊ သူငယ်ချင်း အခုသွားကြရအောင်၊ ကိုယ် ဒေါက်တာ ဥမ္မာညိုနီရိုနီးလာခဲ့ပြီကွ၊ ဥမ္မာညိုက(...)
သောက်ဆိုင်မှာစောင့်နေတယ်၊ ကိုယ်က မင်းကိုလာခေါ်တာက...
သွားကြရအောင်...”

“ဟင်း...”

ဒေါက်တာ စော်ကိုစကားကြောင့် မှန် မျက်ရည်တွေပို၍ စီးကျလာသည်။ တစ်ခက်တည်း မာန်ခေါ်ကိုလည်း ကြည့်ဖြစ်လိုက်သည်။

မာန်သည် ချောမောသောအပြုံးနှင့်စော်ကိုထံကြည့်ကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှကားသော့ကိုနှိုက်နေ၍...

“ကိုကြီး...”

“ဟင်...ဘာလဲ မှန်...”

“မှန်လည်းလိုက်မယ်၊ ဟင်...အဟင်...”

ရွိုက်သံလေးနှင့်မှန်ဆိုတာ...

“ဟာ..ဘယ်ဖြစ်မလဲ ချာတိတ်ရဲ့၊ မင်းပါနေတော့ မကောင်းဘူးပေါ့...”

မာန်ဆိုလိုက်သောစကားကြောင့် မှန် ပိုပြီးဝမ်းနည်းသွားသည်။ မျက်ဝန်းလှလှလေးအစုံမှမျက်ရည်တွေမှာ အင်နှင့်အားနှင့် ပြုဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရုတ်ချည်း မှန်အသွင်လေးသည် မတတ်သာတော့သည့်ပုံစံ လေးနှယ် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ ရှက်ခြင်း၊ သိမ်ငယ်ခြင်း တို့ဖြင့်...

မှန်သည် သူတို့နှစ်ယောက် ခြံထဲမှကားမောင်းထွက်သွားမည့် မာန်၏အသွင်အား မျက်ရည်တို့စိုလူးသည့်သနားစရာမျက်နှာလေးနှင့် စောင့်ကြည့်နေ၏။

ထိုမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး မာန်တစ်ယောက် ဟန်လှစ်၍ မနေနိုင်ပါတော့...။

မာန်သည် မှန်၏ကိုယ်လုံးလေးကို စွေခနဲပွေ့ချီလိုက်ပြီး ကားထက်တင်လိုက်ပြီးနောက်...

“ညီမလေးကို ကိုကြီးတစ်နေရာခေါ်သွားမယ်၊ သူငယ်ချင်း ရေးဦးသာပါခေါ်လာနော်...”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုမျိုးအကျိုးဆောင်ချင်နေတာကြာပြီ၊ ငါ မပြောလား မာန်၊ ဒါ မင်းရဲ့ပူးစာကံအကြောင်းပါဆိုတာ၊ ဟား ဟား..ဟား...”

“လက်ခံလိုက်ပြီ သူငယ်ချင်းရေး...”

ကားမောင်းထွက်ခဲ့ရင်း မာန်ဆိုသောစကားကြောင့် မှန်သည် မျက်ရည်စိုလူးသော မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနှင့် ကြည့်နေဖြစ် လေ၏။

သည့်နောက်မတော့...

“ဟင်..ကိုကြီး ဘယ်ကိုမောင်းတာလဲ၊ ဒါ မှန်ရဲ့ အိမ်...”

ခုမှ မှန် မျက်လုံးလေးပြူးဝိုင်းကာဆိုတော့ ဆင်သင်အောက်၌ ထွက်ရပ်နေသော ဦးဘသောင်းသည် မြေချွန်ကလေးထံ အပြုံးတွေနှင့်ကြည့်လာရင်း...

“သြော်... ငါ့မြေးလေးနှယ်ကွယ်၊ ငါ့မြေးလေးရဲ့ခင်ပွန်း
လောင်းပဲလေ ငါ့မြေးလေးအိမ်ကိုမသိဘဲနေပါ့မလားကွ...”

“ဟင်... ဘိုး ကိုကြီးက မှန်ရဲ့...”

“ဟုတ်ပါ့... ဟုတ်ပါ့၊ ငါ့မြေးလေးရဲ့ရင်ထဲကကိုကိုပါတဲ့
ကွယ်...”

ဘူးလေးအုန်းကဝင်ဆိုလိုက်သည်တွင် အိမ်ထဲမှလူတွေ
အားလုံး ပြေးထွက်လာပြီးကြည့်ကြသည်။

မှန်သည် အိပ်မက်သလို မှင်သက်အံ့ဩနေဆဲ မာန်သည်
မှန်၏ကိုယ်လုံးလေးအား ရင်ခွင်ထဲထွေးဖက်ထားလိုက်ပြီး...

“ချာတိတ်လေးကိုချစ်တယ်၊ ကိုကိုကိုရောချစ်လားပြော”

“ဒီလောက်ပြောထားတာကို ပြောရဦးမှာလား...”

“ပြောရမှာပေါ့၊ အခု ချာတိတ်ကို ကိုကိုကကားတင်
ခိုးလာတာနော်...”

“ဟင်... ခုမှမဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ကိုကို မှန်ကိုခိုးပြေးထား
တာ ပေလီကမြန်ကတည်းကပါ၊ မှန်ရဲ့ကျောပိုးအိတ်က ကိုကို

အခန်း ထဲမှာခုထိရှိတုန်းလေ...”

“ကြည့်စမ်း... ဒီလိုတော့လည်း သူလေးကတော်တော်
ပြောတတ်တယ်၊ ကဲ... ပြော ကိုကိုကိုချစ်လား...”

“သိပ်ချစ်...”

မှန်ဆိုရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ကာ မျက်နှာလေးပွက်ထား
လိုက်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း...

ဒေါက်တော ဇော်ကိုခေါင်းဆောင်ပြီး ခြံထဲမှလူတွေအား
လုံး၏လက်ခုပ်သံတွေကား ဦးထက်ညံသွားသည့်အလားတည်း။

ပြီးပါပြီ

